LILY STEVENS

Inima lui Rachel

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIRELA NICULESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

Brent Brentior era obișnuit cu dineurile organizate în scopul strângerii de fonduri pentru opere de binefacere, sau pentru finanțarea partidelor politice. Invitații erau în majoritate personalități ale vieții publice și politice.

Femeile purtau toalete elegante și bijuterii prețioase, surâzând canalelor de televiziune.

Brentior presimțea că seara va fi plicticoasă, dar nu putea să se eschiveze de la petrecere, știind că prezența sa era necesară pentru colectarea banilor folosiți în scopuri umanitare.

Venise s-o sprijine pe sora lui care făcea parte dintre organizatori și nu în calitate de senator.

Experiența pe care o dobândise în relațiile cu oamenii îl ajutase să fie expert în privința persoanelor care trebuiau evitate și a celor cu care putea întreține o conversație agreabilă.

Jeannie, sora sa, îl întâmpină cu surâsul pe buze.

– Sper să te simți bine în această seară, zise ea sărutându-l pe obraji. Tot ce facem este destinat celor nevoiași.

Brent îi promise că va participa la licitația obiectelor de artă, cumpărând unul din ele. Jeannie îi mulțumi și se îndreptă spre un grup de oaspeți din apropiere. Fratele ei o urmări cu privirea, zâmbind la gândul că are o soră atât de atrăgătoare și de activă. Jeannie avea o ușurință înnăscută de a purta o conversație politicoasă cu toată lumea.

Trecuse mult timp de când Jeannie părăsise casa părintească de pe strada Colfax din Denver. Urmase cursurile unei școli de relații sociale și se măritase cu un renumit medic specialist în chirurgie plastică.

Senatorul se apropie de locul unde avea loc licitația. Sculpturile din sticlă așezate pe etajere îi atraseră privirea. Păreau fragile, și dădeau impresia că plutesc în aer. Invitații luaseră loc pe scaune și erau atenți la vorbele unui domn care conducea licitația.

Fiecare sculptură era evaluată la cinci mii de dolari, ajungând la câteva zeci de mii de dolari până era adjudecată.

Brent asista nepăsător la vinderea obiectelor de artă, calculând că orice achiziție era în jurul cifrei de patruzeci de mii de dolari. O mică sculptură, intitulată sugestiv Seducție îi trezi interesul. Statueta era plină de viață și de sexualitate, făcându-l pe senator să pluseze ofertele celorlalți oaspeți până când glasul conducătorului licitației îl anunță că este proprietarul ei.

Brent se întrebă cum arăta autoarea sculpturii. Auzise fără îndoială de numele ei și era încântat că o femeie realizase un obiect de artă doar din foc și nisip.

Licitația continua la fel de animată, dar Kel nu avea chef să urmărească modul cum erau vândute celelalte sculpturi.

Ceea ce îl preocupa era să facă aprecieri asupra participanților la serată.

Un râs sonor îl făcu să-și îndrepte privirea spre o femeie care se distingea de celelalte invitate prin toaleta ei îndrăzneață.

În general, rochiile de seară se aseamănă între ele, dar toaleta necunoscutei nu provenea dintr-un magazin frecventat de elita orașului. Materialul rochiei avea culoarea albastră cu nuanțe de indigo, lucru neobișnuit pentru o petrecere. Croiala ei îndrăzneață dovedind că rochia era făcută pentru a mângâia pielea în loc de a acoperi pur și simplu trupul mlădios al femeii.

Părul roșcat și cârlionțat îi încadra chipul expresiv care deși nu avea trăsăturile unei frumuseți clasice atrăgea privirile bărbaților. Totuși nici forma ovală a feței și nici hohotele de râs nu-l făcuseră pe senator să tresară.

„Era ceva în ochii ei", își spuse el, ceva ce-l subjugase imediat. O lumină ciudată, felul provocator de a se uita la oameni, acestea erau poate motivele care-l îndemnară s-o examineze curios pe femeia care era înconjurată de un grup de musafiri.

Era la fel de înaltă ca el. O privire rapidă îl convinse că purta tocuri joase. Brent avea impresia că pantofii ei subliniau înălțimea în loc s-o facă să pară mai mică.

Senatorul conchise că nu era o femeie ce putea fi ignorată. Îmbulzeala din jurul ei îi confirma bănuiala. Nevoia de a ști cât mai multe despre ea îl împinse s-o întrebe pe sora lui care trecea în acel moment pe lângă el:

– Cine este zeița?

Jeannie se uită în direcția arătată de privirea lui și exclamă mirată.

– Este Rachel Harris, autoarea operelor de artă pe care le-am pus la licitație.

Brent se gândi la statueta de sticlă Seducție. Semnificația acestui cuvânt era evidentă. Rachel era capabilă să-i seducă pe toți bărbații, făcându-i să renunțe la iubitele lor.

O urmări cu privirea. Sculptorița se îndreptă spre masa pe care se aflau gustările, zăbovind câteva clipe în dreptul unor cunoștințe, apoi continuându-și drumul printre invitați. Ușurința cu care discuta îl îndreptățea pe Brent să-și închipuie că are un caracter sociabil, asemănându-se în această privință cu el.

Cunoștea câțiva oameni politici care aveau nevoie de o echipă de colaboratori pentru a se înfățișa zâmbitori în fața alegătorilor. Ceea ce nu reușeau, în ciuda eforturilor constante, era să nu pară artificiali în momentul când se adresau publicului.

Rachel îi făcuse o impresie deosebită, chiar dacă o observase doar din depărtare și fără să fi vorbit cu ea, fiind în mod ciudat atras de persoana ei.

Senatorul nu era un bărbat care să acționeze sub imboldul impulsurilor. De profesie avocat, avusese multe ocazii în care fusese obligat să-și stăpânească emoțiile. Acum avea senzația că Rachel Harris era o făptură greu de uitat și putea să-l scoată din minți ca pe ceilalți admiratori care roiau în jurul ei.

În momentul când privirile lor se întâlniră, un fior rece se scurse pe șira spinării lui Brent. Rachel își plecă ochii imediat, nu înainte de a fi remarcat scânteierea din privirea necunoscutului. Brent nu-și lua ochii de la ea, dar artista continuă să se uite în jos.

Poate că acesta este momentul hotărâtor, se gândi Brent, intrigat de purtarea sculptoriței. De ce refuzase să-i susțină privirea?

Întâmplător, omul este capabil să-și dea seama când este la o răscruce și viitorul său depinde de un singur pas.

Brent era pregătit să facă acest pas.

***

Rachel Harris își trăise viața cu o intensitate puțin obișnuită, dar se afirmase ca artistă abia în ultimii ani, după ce se confruntase cu nenumărate obstacole care-i baraseră accesul la glorie.

Fiind solicitată prea des, se ținea departe de petrecerile organizate în scopuri filantropice, lăsând în seama altora grija de a reuni personalități diverse care să contribuie la bunul mers al societății. Cecurile generoase și achiziționarea de opere de artă nu erau decât o formă politicoasă sub care se ascundea vechea pomană. Faptul că statuetele ei fuseseră selecționate pentru a participa la licitație nu era un motiv pentru a onora invitația.

Se afla aici, fiindcă era un prilej pentru amatorii de artă să se cunoască mai bine între ei. Era inimoasă și ar fi făcut orice pentru a le oferi admiratorilor de frumos ocazia de a-și împărtăși părerile artistice.

Succesul de care se bucurase o luase prin surprindere. Era încântată de galerie, dar nu era vanitoasă. În urmă cu cinci ani nu avea decât experiența dintr-un atelier european de sticlărie și nutrea visul că într-o zi talentul îi va fi recunoscut. Acum își atinsese visul și reușise să-și formeze un stil propriu. Putea fi mândră de ceea ce realizase în viață.

Președinta comitetului de organizare a licitației nu mai contenea cu laudele și mulțumirile:

– Ești o binecuvântare pentru noi. Nu știm cum să-ți arătăm recunoștința pentru tot ce ai făcut.

Rachel accepta complimentele, stânjenită de corul de lăudători din jurul ei, fiind mulțumită că arta ei îi impresionase pe participanții de la petrecere.

Ca artistă, avea anumite obligații de care nu putea scăpa. Frecventase câțiva ani mediul politic și era pregătită să facă față unor luări de cuvânt în public, astfel că le mulțumi scurt celor care îi apreciaseră operele, declinând unele propuneri care i se păruseră indecente sau smintite. Zâmbise toată seara, încât avea impresia că obrajii i se lățiseră peste măsură.

Cât de mult ar fi dat să fie din nou în atelierul ei, lângă cuptorul unde sticla topită o aștepta să fie modelată după inspirația ei de moment. Senzația de moliciune a mătăsii nu-i displăcea, însă ar fi preferat să poarte salopeta de lucru și să se lase pătrunsă de fierbințeala cuptorului decât de căldura laudelor invitaților.

Se întreba ce ar fi gândit oaspeții eleganți din seara aceasta dacă ar fi văzut-o în atelier, cu fața aprinsă, cu mâinile înroșite, cu hainele pătate de culori. Probabil că ar fi crezut că-și croiește rochiile în bucătărie și că folosește apretul pentru a le da o tentă modernă.

Gândul acesta o făcu să surâdă, risipindu-i tristețea din suflet. Licitația continua cu alte obiecte de artă, dar Rachel era interesată mai mult de cei din jurul ei decât de ele.

Remarcase în urmă cu câteva minute privirea întunecată a unui bărbat care o mânca din ochi. Era un tip înalt în jur de un metru și nouăzeci de centimetri, un adevărat bărbat, dar o mirase strălucirea nevinovată din ochii lui. Zâmbetul lui cald o impresionase, iar inima ei începuse să bată mai tare.

Aprecierile ei fuseseră, fără îndoială, cele ale unei artiste. Trupul atletic și chipul cu trăsături virile îi treziseră spiritul critic și-și închipuise că bărbatul ar putea fi un model pentru sculpturi.

Costumul îi venea impecabil pe corp, dar ar fi arătat la fel de bine și în haine obișnuite.

Necunoscutul o atrăsese nu numai din punct de vedere fizic, ci și prin felul cum se purta: siguranța de sine și calmul îi dovedeau că era un bărbat care știa ce vrea de la viață.

Acum avea timp să-l cerceteze pe îndelete cu privirea. Era seducător, deși nu avea trăsături regulate. Avea o cicatrice la sprânceana stângă și nasul puțin strâmb, semn că se bătuse sau că practicase boxul. Umerii largi, talia îngustă și picioarele puternice erau mărturia unor exerciții fizice continue.

Privirile lor se întâlniră și Rachel simți că i se face pielea de găină. Bărbatul o privea fix în ochi, fără să-i pese de cei din jur. Încăperea părea că se golise și că rămăseseră numai ei doi. Vocile celorlalți se auzeau ca un zumzet care era acoperit de bătăile inimii ei.

Tânăra avea senzația că trăiește o clipă de magie; ceafa îi amorțise, iar gâtlejul i se uscase, fiind nevoită să inspire adânc pentru a-și reveni în fire.

Tensiunea la care era supusă era paralizantă. Brusc vraja se rupse și sculptorița scoase un oftat de ușurare. Clipele de uluială o făcuseră să simtă că între ea și necunoscut se stabilise o legătură care depășea atracția fizică, fiind tulburătoare și neașteptată.

Când îl căută din nou cu ochii, bărbatul dispăruse.

Neștiind prea bine ce forță pusese stăpânire pe sufletul ei, Rachel se strădui să uite aceste momente ciudate și începu să discute cu o doamnă distinsă despre arta modernă, apoi se

retrase într-un colț al sălii, totuși muzica și rumoarea petrecerii nu-i abăteau gândurile de la bărbatul care o tulburase nefiresc de mult. Privirea acestuia îi dăduse impresia că voia s-o devoreze... bucată cu bucată. Fiorul rece care-i străbătuse spatele îi sporise senzația de disconfort.

Ce putere avea bărbatul încât reușise s-o scoată din calmul ei obișnuit? I se părea ciudată nevoia de a-l regăsi printre invitații care dansau sau stăteau de vorbă. Îl căută peste tot și nevăzându-l, se gândi că este în camera alăturată, unde se găsea masa cu gustări.

Doi soți între două vârste, profitară de ocazie și o opriră pentru a-i pune întrebări, deoarece îi cumpăraseră o statuetă. Sculptorița le suportă cu stoicism trăncăneala, răspunzând curiozității lor cu zâmbetul pe buze.

– Ce v-a determinat să vă alegeți această profesie?

– Ce ați simțit când ați creat această statuetă?

– Aveți o copie?

Rachel le explică pe îndelete care este crezul ei artistic și-i asigură că statueta pe care o cumpăraseră e unică, apoi se scuză că este așteptată și se îndreptă spre salon, dar, din cauza grabei se împiedică și era pe punctul să cadă, când două

mâini o prinseră de umeri și o redresară în poziția verticală. Înălțându-și capul, sculptorița întâlni doi ochi negri. Ochii bărbatului pe care-l căuta.

– Îmi cer scuze, zise ea, încercând să pășească pe lângă el.

– N-aveți pentru ce, spuse bărbatul, retrăgându-și mâinile. Căldura lor o făcu pe tânără să se gândească la plăcerea de a fi mângâiată de ele.

– Mă duceam la bufet. Mărturisesc că mi-e foame. N-am mâncat nimic de dimineață.

– De aceea v-ați împiedicat, afirmă bărbatul, zâmbind. Dacă nu aș fi fost prin preajmă, acum ați fi fost ajutată de cel puțin o echipă de doctori.

Luând-o de braț, el o conduse spre masa cu gustări, zicând:

– Nu pot să vă las să riscați o altă alunecare.

Rachel se simțea în siguranță alături de el și-și exprimă recunoștința pentru ajutorul pe care i-l dăduse:

– Vă mulțumesc pentru amabilitate. Aveți o rapiditate uimitoare.

– Am jucat fundaș în echipa de fotbal a facultății.

Tânăra se uită cu coada ochiului la umerii lui largi și la pieptul bombat și-i dădu crezare.

Mâncarea era apetisantă și din belșug. Rachel se grăbi să-și umple farfuria, apoi reveni în locul unde îl lăsase pe însoțitorul ei și se așeză pe un scaun, punând farfuria pe masă.

Brent zâmbi la vederea cantității de hrană pe care tânăra se pregătea s-o înghită.

Îmi plac femeile care apreciază o masă bună.

Sculptorița era suplă și avea un trup frumos, atrăgând privirile bărbaților.

– În cazul acesta, vă veți îndrăgosti de mine, zise Rachel fără să se gândească, îmbujorându-se în obraji.

– Dacă mai aveți și alte calități...

Tânăra se uita încurcată în farfurie, neștiind cu ce să înceapă.

– Vă recomand stridiile, zise Brent. Sunt delicioase.

Rachel gustă una, scoase o exclamație de satisfacție, apoi mai luă două.

Brent se sprijini cu spatele de spătarul scaunului și adăugă:

– Sandvișurile cu carne de crab și unt de avocado sunt sățioase.

– De obicei nu mă culc fără să iau cina.

– Nu arătați ca o persoană care mănâncă mult, zise Brent privind cu atenție buzele sculptoriței, imaginându-și ce gust plăcut ar avea dacă ar putea să le sărute.

Rachel se mulțumi să înghită altă bucată de carne, și-i oferi senatorului un sandviș cu șuncă.

– Este tot ce pot să fac pentru că m-ați salvat de la o moarte lentă și dureroasă.

Brent își încruntă sprâncenele și tânăra îi explică:

– De la moartea prin înfometare.

El își sprijini bărbia în palmă și replică în glumă:

– Întotdeauna ajut oamenii care au probleme grave.

Rachel se simțea bine în tovărășia lui. Tonul firesc cu care vorbea și privirea serioasă îl făceau simpatic, chiar seducător.

Dacă instinctul nu o trăda, avea de-a face cu un bărbat sigur pe el. Merita să încerce să fie mai drăguță cu el.

Întinzând mâna dreaptă, ea spuse simplu:

– Numele meu este Rachel Harris. Îmi pare bine de cunoștință. Este cazul să ne tutuim.

Senatorul îi strânse mâna și-i adresă un zâmbet cald.

– Spune-mi Brent. Am remarcat prezența ta în timpul licitației.

– Și eu am observat că te uiți la mine. Cred că-mi placi.

– Întotdeauna spui ce gândești?

Rachel își retrase mâna și declară cu cochetărie:

– Aproape întotdeauna.

Să fi fost imaginația ei, sau degetele lui o mângâiaseră în momentul când își desprinsese mâna?

– Deci ești constantă?

– Nu cred că există o ființă perfectă.

– Sunt curios să aflu în ce crezi.

– În oameni.

Fără să-i dea timp interlocutorului ei să deschidă gura, Rachel schimbă repede subiectul:

– În seara aceasta am avut un succes extraordinar.

Sculptorița considera că falsa modestie este o pierdere de timp.

Brent își înălță o sprânceană.

– Operele tale sunt uimitoare.

– Mulțumesc, zise tânăra măgulită, stăpânindu-și emoția ce o cuprinsese la auzul complimentului. Era obișnuită cu laudele, dar nici una nu fusese atât de simplă și de sinceră.

– Am avut prilejul să văd multe expoziții de artă, la Washington, dar nu am întâlnit nici un artist cu un asemenea stil.

Rachel surâse și spuse cu modestie.

– Sper ca operele mele să ajute mulți copii bolnavi să-și îndeplinească visele.

– Îți plac copiii?

– Da, foarte mult.

– Și mie.

Un zâmbet apăru în colțul gurii lui Brent.

– Am senzația că avem multe lucruri în comun.

Tânăra îl întrebă intrigată.

– Ce anume?

– Îți plac melodiile care exprimă suferințele sufletești.

– Cine nu iubește muzica?

– Ce zici de crenvurștii prăjiți în ulei, cu ceapă?

– Sunt grozavi.

– Ai văzut filmele cu Humphrey Bogart?

– Firește.

– Acestea sunt lucrurile care ne apropie, declară Brent cu satisfacție în glas.

Rachel nu se putu abține și replică surâzând:

– Muzica, crenvurștii, filmele cu Bogart nu pot să dea naștere la o legătură între doi oameni.

– Ai uitat stridiile, zise Brent cu o voce blândă.

Sculptorița simți un fior pe spinare, dar se stăpâni să-și exteriorizeze emoția, limitându-se să exclame cu o indiferență prefăcută.

– Crezi că scoicile ne apropie și mai mult?!

Brent se arătă surprins.

– Pui la îndoială puterea lor?

Expresia nevinovată din ochii lui o preveni pe Rachel că este mai bine să renunțe la un răspuns care ar putea fi interpretat în mod ironic de interlocutorul ei.

– Avem aceleași gusturi, continuă senatorul pe un ton glumeț. Aș vrea să iei masa cu mine. Seara de mâine îți convine?

Propunerea îl luă prin surprindere chiar și pe el, care nu era de obicei atât de categoric, însă voia să-și petreacă timpul în compania acestei femei pentru a o cunoaște mai bine. Putea să afle ce o făcea să râdă. I se părea că întâlnise o ființă deosebită și misterioasă.

Tânăra îi răspunse printr-o întrebare amuzantă:

– Cum aș putea să accept invitația când nici nu-ți cunosc numele întreg?

Senatorul fu puțin descumpănit, dar zise pe un ton jovial.

– Mă numesc Brentior. Brent Brentior.

– Ei bine, mi-ar face plăcere, Brent Brentior, să...

Rachel nu-și sfârși fraza, amintindu-și brusc de identitatea bărbatului din fața ei.

Brent Brentior. Bineînțeles. Un copil dintr-un cartier sărac, ajuns la facultatea de drept și ulterior un om politic renumit. Dacă nu ar fi fost nervoasă din pricina seratei, l-ar fi recunoscut cu ușurință.

Brent era fascinat de forma gurii ei. Tânăra avea buze senzuale care-l atrăgeau într-un mod misterios. Nu mai văzuse asemenea buze la vreo altă femeie. Aproape că simțea aroma lor, aducând puțin cu aceea a mirodeniilor.

Brent observă că buzele ei murmurau numele lui și-și dădu seama că va primi un răspuns negativ. Simțea că Rachel devenise distantă, părând că se îndepărtase de el, cu toate că nu se mișcase de pe scaun.

– Îmi pare rău, dar nu-mi place să mă întâlnesc cu politicieni. Tânăra se străduise să vorbească pe un ton tranșant, pentru a descuraja eventualele tentative de a fi convinsă să ia masa cu el.

El era atât de captivat de mișcarea buzelor ei, încât în prima clipă nu pricepu sensul vorbelor. După o scurtă pauză, exclamă ironic.

– Glumești, nu-i așa?

Strălucirea ochilor lui o îndemna pe tânără să-și retragă cuvintele, dar mândria o făcu să articuleze cu voce tare:

– Regret, dar principiile mele nu se schimbă de pe o zi pe alta.

În sinea ei îi părea rău că nu va avea ocazia să cineze cu un bărbat chipeș, însă nu voia să renunțe la regulile morale pe care le respectase până atunci cu strășnicie. Conștientă că poate rezista oricărei ispite, adăugă cu mai multă căldură pentru a îndulci despărțirea:

– Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă.

Scânteierea din ochii lui se stinse și îngrijorarea îi luă locul.

– Ești convinsă de ceea ce ai spus?

Brent o cercetă cu privirea câteva momente, ca și cum ar fi vrut să se asigure că refuzul ei este trecător.

– Recunosc că-mi ești simpatic, dar ești senator.

Să fi fost o nuanță de regret în vocea ei? Brent replică imediat:

– Spune-mi Brent, deși acest lucru înseamnă că suntem aproape prieteni.

– Nu se pune problema unei prietenii. Nu este nimic între noi. Gândește-te mai bine că suntem două persoane care s-au cunoscut întâmplător.

– Dă-mi voie să fac o precizare. Ne-am cunoscut abia de zece minute, zise Brent uitându-se la ceas, și ți-ai spus deja în mintea ta că nu sunt bărbatul cu care ai putea să ai o legătură.

– N-am afirmat acest lucru.

– N-am înțeles prea bine ce ai spus.

– Am declarat pur și simplu că nu mă întâlnesc cu politicieni. Eu sunt artistă, iar tu ești senator al Statelor Unite. Este imposibil să ne înțelegem: aparținem unor lumi diferite, nu-i așa? Sună prea romantic ca să fie adevărat: parcă am fi eroii unui roman de dragoste.

Brent remarcă regretul din glasul ei și bănui că tânăra nu voia să rămână singură, cu toate că principiile ei erau puțin rigide. Rachel era capabilă să piardă totul din cauza sincerității, dar nu-i păsa dacă vorbele sale îi deranjau pe cei cu care discuta. Brent era convins că și ea își dăduse seama de atracția neașteptată dintre ei.

– Nu am nici un resentiment față de tine, adăugă tânăra pe un ton amabil.

– Ai susținut că nu vrei să te întâlnești cu mine pentru că sunt un om politic, nu-i așa? Refuzul tău este un afront la adresa mea. M-ai mâhnit mult.

Rachel înălță din umeri și zise apăsat:

– Poți să iei refuzul meu cum îți convine.

Brent făcu un gest energic cu mâna pentru a fi mai convingător.

– Nu riscăm să ne îndrăgostim după o simplă cină, comentă el sarcastic.

Tânăra avea impresia că vorbele lui exprimau o constatare obișnuită, pe care o va da ușor uitării. Cu toate că-și impusese să fie calmă, atmosfera din încăpere o făcea să-și piardă încrederea în puterea ei de stăpânire. Se simțea vag iritată de insistența bărbatului care nu putea accepta un simplu refuz, așa cum o fac cei ce au o educație aleasă. Nu-și dădea prea bine seama de ce se înverșuna Brent să se întâlnească a doua zi cu ea. De obicei, nu trebuia să facă nici un efort în plus pentru a scăpa de bărbații inoportuni. Numai senatorul se încăpățâna să-i smulgă un răspuns favorabil.

Cu zâmbetul pe buze, Rachel spuse:

– Este imposibil să ne vedem mâine.

– De ce?

– Este o mare deosebire între funcția pe care o ai și meseria mea.

– Aș vrea...

Sculptorița se ridică și făcu un pas către ieșire. O mână o prinse de braț, oprind-o brusc. Senatorul își strânse buzele până când acestea deveniră o linie albă ce contrasta cu pielea lui bronzată.

– Până acum tu ai făcut regulile jocului. Acum este rândul meu.

– Foarte bine. Te ascult, zise Rachel păstrându-și cu greu calmul. Era roșie în obraji de furie că Brent nu se resemnase cu refuzul ei. Avea de gând să-i spună răspicat că nu poate cina cu el, deși la început își dorise să ia masa împreună.

Respirația lui îi mângâia pielea feței. Tânăra își imagina cât de calde ar fi buzele lui dacă ar fi sărutat-o.

– Este cazul să auzi ce gândesc despre tine. În primul rând, îmi ești simpatică. În al doilea rând cred că și tu mă placi. Pentru a ne cunoaște mai bine trebuie să ne revedem.

– Ai greșit, zise tânăra ridicând mâna dreaptă și începând să numere pe degete.

– În primul rând, eu decid cu cine mă întâlnesc. În al doilea rând, ai auzit ce hotărâre am luat. În al treilea rând, nu-mi place să ies în oraș cu politicieni, chiar dacă aceștia arată foarte bine.

Rachel regreta că Brent era singurul bărbat din ultimele luni cu care ar fi dorit să ia masa. Din păcate, era peste puterile ei să renunțe la principiile care o călăuziseră în viață.

– Ce motiv ai să refuzi o cină cu mine?

– Nu fac parte din lumea ta.

– În primul rând sunt bărbat și apoi senator.

– Încă o dată te rog să mă scuzi, dar nu pot face o distincție netă între un un bărbat și profesia sa.

– Fă o încercare, o rugă Brent.

– Nu, răspunse sculptorița pe un ton ferm, făcându-l pe Brent să-și înalțe sprâncenele.

– De ce ești atât de categorică?

Rachel își ridică bărbia și spuse răspicat.

– De ce nu vrei să înțelegi că nu mă interesează politica?

– Care politică? o întrebă Brent încet, străduindu-se s-o calmeze pe tânăra care-l intrigase prin atitudinea ei ciudată.

– Ești în politică de prea multă vreme ca să nu știi că nu toți oamenii sunt capabili s-o înțeleagă. Eu am politica mea. Nu-mi dau întâlnire cu senatorii.

Un mușchi tresări pe fața lui Brent, semn că vorbele ei îl enervează.

– Îi respingi numai pe senatori, sau pe toți cei ce lucrează în domeniul politic?

– Nu văd de ce trebuie să-ți dau explicații. Nimeni nu-mi poate cere să-i dau socoteală de preferințele mele.

– Întotdeauna ești la fel de dură sau numai persoana mea te-a scos din sărite?

Rachel tresări. El avea dreptate. Fusese nepoliticoasă, dar nu avea de gând să-și schimbe părerile. Mai ales aceea pe care și-o făcuse despre interlocutorul ei.

– Te rog, nu insista.

Vocea ei devenise mai blândă și mai plăcută. Brent o apucă de bărbie, astfel că privirea ei o întâlni pe a lui.

– Te asigur că nu mă vei uita așa de ușor. La noapte te vei gândi la mine.

Rachel ar fi vrut să-i dea o replică tăioasă, dar cuvintele lui nu exprimau o necuviință ci doar o simplă constatare.

Bărbatul din fața ei era prea sigur pe el, prea seducător și fascinant ca să poată fi dat uitării atât de repede. Nici o femeie nu putea avea liniște dacă îl cunoștea. Cu toate că se simțea tulburată de prezența lui, nu vedea cum își va schimba concepțiile. Se luptase mult pentru a ajunge la un echilibru în relațiile cu bărbații și nu putea să renunțe la modul ei de a se comporta în compania lor. Nu-i va permite nici unui politician, chiar dacă acesta se numește Brent Brentior și este fermecător, să-i răvășească viața.

– Trebuie să plec, spuse ea cu voce tare.

– Trebuie, sau vrei să pleci? o întrebă Brent apropiindu-se de tânără, încât aceasta ar fi putut să-i audă bătăile inimii.

– Nu contează ce motiv am, replică Rachel. La revedere, dragul meu senator, adăugă ea încercând să fie amabilă.

Brent nu se clinti din loc, împiedicând-o să înainteze, continuând s-o privească în ochi. În gând se întreba ce s-ar întâmpla dacă s-ar apleca pentru a-și lipi buzele de gura ei senzuală.

Rachel făcu un pas lateral și-l ocoli. Înainte ca senatorul să încerce s-o oprească, ea se alătură unui grup de invitați. Îi părea rău că fusese nevoită să-l părăsească și, în același timp, îi era recunoscătoare fiindcă nu se ținuse după ea. Își spuse în sinea ei că nu mai avea de ce să fie îngrijorată... și aproape că era convinsă de acest lucru.

Nu dădea atenție conversației din jurul ei în timp ce-și lua rămas bun de la cei care părăseau petrecerea. Era normal să fie amabilă cu invitații care se înghesuiseră să-i cumpere sculpturile și se lăsă sărutată pe obraji de cei care o cunoșteau mai bine.

De ce trebuia ca singurul bărbat care-i trezise interesul în ultimele luni să fie un politician? Pe drumul spre casă încercă să se consoleze, spunându-și că sentimentul de dezamăgire pe care-l resimțea în acele momente nu se datora chipeșului senator. Era mai degrabă o oboseală acumulată după o zi grea.

Fără să vrea, gândul îi revenea la figura lui plăcută. Era cazul să-l dea uitării pe acest bărbat care-i tulburase liniștea sufletească. Exista posibilitatea să nu-l mai întâlnească niciodată. Brent frecventa mediul politic de care ea se ferea. Întâlnirea lor în această seară fusese cu totul întâmplătoare. Brentior era o persoană influentă care, emana putere și

hotărâre, iar ea o artistă fără veleități politice. El aparținea unei lumi pe care ea o părăsise în urmă cu câțiva ani. Nu avea intenția să revină acolo unde suferise o decepție amară.

Avusese ocazia să asiste la multe drame. Politicienii puteau să distrugă o viață, fără să le pese.Tânăra își zise că nu va accepta să fie o victimă a mașinațiilor de culise. Nu va fi niciodată tentată să frecventeze cercurile politice. Principiile ei erau ferme și o fereau de primejdii.

Brent avusese la un moment dat intenția s-o sărute. Observase luminița din ochii lui, dar nu-i dăduse nici o șansă, părăsindu-l înainte ca hormonii să-i întunece rațiunea.

Cu toate acestea, chipul lui nu-i ieșea din minte. Reacția ei fusese firească. La fel cum procedase cu alți bărbați prezentabili care-i făcuseră curte cu insistență, refuzase să se lase dominată de instinct. În mod obișnuit nici nu lua în considerare avansurile lor, deoarece munca ei era mai importantă, decât orice altceva de pe pământ. De data aceasta nu reușea totuși să nu se gândească la senator.

***

Ajuns acasă, Brent se gândi la femeia care-i refuzase invitația de a lua masa la un restaurant, motivând că nu-i place să fie văzută în compania oamenilor politici. Fusese un pretext cusut cu ață albă și afrontul pe care-l suferise îi lăsase un gust amar.

Brent nu era obișnuit ca oamenii să-l sfideze. Fusese un procuror de temut, care avusese succese răsunătoare. Inculpații știau că probele pe care el le prezenta judecătorilor atârnau greu în prezentarea verdictelor. Ca senator era cunos-

cut pentru convingerile sale democratice și pentru intransigența cu care le punea în practică. Acum fusese pus la colț de o femeie, lucru care îl rodea mai mult decât se așteptase. Oricum, nu-i făcea nici o plăcere să sufere un eșec acolo unde, în mod obișnuit, obținea victorii.

Pe când era la facultate, nutrise ambiția de a fi un justițiar incoruptibil. Alesese dreptul, pentru a se pregăti să înfrunte răul și a-i pedepsi pe cei care încalcă legile. Studiase cu îndârjire și-și slujise cu devotament țara pe care o iubea.

Acum, Rachel, cu un simplu refuz, îi năruise convingerea că munca lui era utilă.

Existau numeroase femei care ar fi fost mai mult decât bucuroase să-și petreacă timpul cu el, atât în oraș cât și în pat. În urma experiențelor amoroase, trăise o concluzie surprinzătoare: nu-l interesa să cucerească un număr cât mai mare de femei. Ceea ce-și dorea era să cunoască o femeie care să-l tulbure și să-l ispitească. Rachel era o ființă deosebită. Plină de candoare și de farmec, îi declarase răspicat că-i disprețuiește ocupația.

Un zâmbet îi înflori în colțul buzelor. Avea presimțirea că sculptorița ar putea fi femeia pe care o așteptase de atâta timp, cu toate că ea îi declarase fățiș cu n-o interesează oamenii politici. Fiecare este liber să aibă opinii personale.

Brent era un om cu experiență și-și dădea seama că întâlnirea cu Rachel putea reprezenta o cotitură în viața sa. Era destul de visător ca să creadă în dragostea la prima vedere.

Era sigur că o va revedea pe tânăra artistă.

Capitolul 2

Rachel avea o fire visătoare. Visele îi dădeau posibilitatea să-și clarifice problemele care o preocupau. Când era mâhnită, ele îi dădeau puterea de a trece peste necazuri. Când era bucuroasă, o ajutau să creeze opere de artă. Visele erau singura realitate în care credea.

Un politician era un om căruia nu-i plăcea să facă eforturi pentru a-i înțelege pe cei cu care se întâlnea. Chiar dacă era destul de inteligent, Brent nu se deosebea de ceilalți senatori. Se dedicase luptei împotriva răului pentru a instaura dreptatea în țară și participa la multe acțiuni, din dorința de a face să triumfe legea, acolo unde aceasta fusese încălcată. Era un om admirabil care-și pusese talentul și energia în slujba societății, la fel ca tatăl ei.

La fel ca tatăl ei. Comparația aceasta îi dădea o senzație dulce-amăruie. Tatăl ei fusese un erou. Cutezanța îl costase viața.

Gândurile tinerei reveniră la Brentior. Cu toată strădania ei, nu reușea să-l dea uitării.

Senatorul o avertizase că nu-i va fi ușor să scape de imaginea lui. Degeaba se concentrase asupra lucrărilor de artă. Sticla lua forme elegante, dar gândurile reveneau la bărbatul seducător și autoritar pe care-l cunoscuse la serată. Rachel nu voia să fie dominată de nimeni. Avea dreptul să aibă o viață particulară așa cum considera ea că trebuie trăită. Nu accepta în ruptul capului ca altcineva să-i ordoneze existența.

O voce îi șoptea că frământarea ei este zadarnică. În momentul când Brent îi cuprinsese mâinile cu degetele lui lungi și puternice, ea își pierduse controlul asupra voinței. Privirea lui pătrunzătoare o zăpăcise complet.

Făcuse o greșeală neluând în seamă puterea lui de seducție.

Trebuia să nu se mai gândească la el și să nu-l mai viseze. Dacă-l va scoate din viața ei, totul va reveni la normal.

Luând această hotărâre, sculptorița se simți ușurată. După ce lucră câteva ore i se făcu foame și scoase din micul frigider pe care-l avea în atelier o conservă de ton și o cutie cu o băutură răcoritoare, apoi se așeză la masa de lângă fereastră. După câteva minute, fredona o melodie care se auzea de la radio.

Muzica o ajuta să se relaxeze. Cineva îi spusese că are o voce cu care ar putea sparge geamurile. Când nu știa toate cuvintele cântecului, le înlocuia cu altele, scornite de ea, deoarece nu avea timp decât pentru muncă.

Arta constituia unica ei preocupare. Toată energia ei era îndreptată către statuetele pe care le modela din sticlă.

Când nu era mulțumită de una din ele, o spărgea imediat, chiar dacă se gândise câteva săptămâni la ea, și reîncepea truda pentru a găsi forma perfectă. Avea un temperament artistic, așa cum susținuse o prietenă apropiată.

Rachel afirma că viziunea ei artistică o împiedică să dea la iveală opere de care să se rușineze.

De cele mai multe ori, statueta se contura cu greutate. La început, erau numai fragmente disparate care mai mult o enervau decât o ajutau în muncă. Până când îi venea ideea creatoare treceau câteva zile, apoi mâinile i se mișcau cu repeziciune ca și cum ar fi vrut să prindă conturul pe care mintea sa îl plănuise.

Tânăra se afla într-una din aceste stări pline de neliniște... încă nu găsise ideea care să-i pună mâinile în mișcare pentru a realiza o operă desăvârșită, atât din punct de vedere al culorii cât și al formei. Sticla era materialul cu care lucra, iar imaginația unealta spirituală.

La radio se auzea acum o melodie mai ritmată care îi transmitea o senzație ciudată. Gândurile ei începură să se limpezească. Se ridică de pe scaun și făcu câteva mișcări de dans. Sunetele chitarei îi trezeau în minte imaginea viitoarei statuete.

Când opera de artă căpătă un contur clar, Rachel se așeză la masa de lucru și schiță cu înfrigurare pe o foaie de hârtie ceea ce își imaginase.

Deși nu se considera pictoriță, tânăra folosea culorile pentru a-și materializa ideile. Desenul înfățișa un vas lung care avea liniile unduioase ale unei femei. Nuanțele de albastru, galben și indigo vor alcătui un ansamblu armonios ce va delecta privirile.

Telefonul țârâi insistent, dar tânăra nu-i dădu atenție. Era mai important să creeze ceva deosebit decât să stea de vorbă. Nimeni nu avea dreptul s-o deranjeze din lucru.

Putea să stea oricât în atelier... Orele nu aveau nici o importanță... Ceea ce conta era să găsească forma adecvată

viziunii sale. Sticla trebuie modelată cu grijă. Fiecare statuetă trecea prin mai multe faze până când devenea o operă de artă.

Sticla cerea răbdare și concentrare. Câteva cuvinte îi scăpară de pe buze în timp ce mâinile ei modelau cu repeziciune ceea ce mintea ei își imaginase.

Era atât de prinsă de lucru încât nu lua în seamă fierbințeala degajată de cuptor. Cu îndemânare, Rachel răsucea sticla topită până obținea forma dorită.

Michelangelo mărturisea că nu cioplește marmura pentru a crea statui ci mai degrabă le eliberează pe acestea din blocul inform, căutând să le adapteze viziunii sale interioare. Se pare că artele au aceeași taină. Artistul alege ce i se pare valoros, înlăturând amănuntele inutile.

Tânăra își spunea că așa trebuie să fie truda unui artist. Orice ezitare duce la eșec.

Rachel înteți focul și flăcările se ridicară în aer aruncând scântei roșiatice. Ea trebuia să se grăbească pentru a nu lăsa sticla să se întărească înainte de a-i fi dat forma perfectă. Sticla era o pastă fluidă și suplă. Trebuia să se concentreze și s-o modeleze conform inspirației de moment. Pentru a reuși, avea nevoie de multă abilitate. Sticla trebuia apăsată ușor, altfel se deforma și nu se mai modela perfect.

Pasta avea o culoare albastră și era foarte fină, astfel că Rachel își putea vedea mâna din spatele bucății de sticlă. Nu avea răgazul să-și admire opera. Mai avea multe de făcut. După o examinare rapidă, Rachel băgă statueta în cuptor și reglă temperatura, apoi turnă câteva picături de culoare.

Încă nu terminase statueta. Uneltele sale, mai prețioase decât nestematele, puteau s-o ajute să realizeze o operă desăvârșită.

Deși nu era o bună gospodină, avea mare grijă de uneltele sale. Femeia care se îngrijea de atelier avea întotdeauna cuvinte de reproș la adresa tinerei artiste care lăsa atelierul răvășit. Menajera avea, într-adevăr, mult de lucru.

Rachel oftă, satisfăcută de statuetă. După tensiunea din ultimele zile, se simțea ușurată și fericită.

După cinci ore, de muncă se retrase câțiva pași pentru a se uita la statuetă cu mai multă atenție. O examină din cele mai variate unghiuri, gândindu-se la forma pe care și-o închipuise și ajunse la concluzia că făcuse un lucru bun.

Sentimentul de ușurare pe care-l resimțea în acel moment o făcu să scoată un suspin.

Rachel se uită la pendula din perete și-și dădu seama că trebuie să se grăbească: peste o oră era invitată la o petrecere.

O promisiune era o obligație pentru ea și nu dezamăgise pe nimeni până acum. Participase la toate seratele la care fusese invitată. Orice om are câteva lucruri la care ține foarte mult. Pentru Rachel, cuvântul dat nu mai putea fi luat înapoi.

***

Brent venise la petrecere fără să știe că o va revedea pe Rachel. Nu mică îi fu surpriza când dădu cu ochii de ea. Se dădu înapoi cu câțiva pași pentru a o privi mai bine.

Tânăra părea mai frumoasă decât prima dată și senatorul îi mulțumi în gând lui Jeannie pentru că îl invitase la dineu.

Surpriza îl făcu să rămână încă departe de ea, mulțumindu-se s-o scruteze cu privirea. La tribunal, fusese renumit pentru abilitatea de a afla adevărul de la martori, prin întrebări simple care îi puneau pe aceștia în situația de a face mărturii sincere. Ca senator, Brent folosea aceeași tehnică, privindu-și

insistent interlocutorii. Rachel procedase la fel, examinându-l din cap până-n picioare. Ceea ce-l intrigase fusese hotărârea ei de a nu se întâlni cu el. Când va afla ce motiv o împinsese să-i refuze invitația, va ști s-o convingă să iasă cu el într-o seară, la un restaurant.

Pe moment, era în faza când aduna indicii care îl vor pune pe făgașul dorit pentru a descoperi taina sculptoriței.

Rochia pe care o purta, de exemplu, era o provocare pentru toți bărbații. Nu orice femeie ar fi fost în stare să arate atrăgătoare într-o toaletă îndrăzneață: mătasea în dungi negre și albe i se mula pe trup, punându-i în evidență formele perfecte. Rochia ar fi părut stridentă pe altă femeie, dar pe ea avea un efect uluitor.

Când se mișca, despicătura laterală lăsa să i se vadă picioarele lungi și provocatoare. Senatorul înghiți în sec, uluit de croiala îndrăzneață a rochiei.

Doar femeile sigure de farmecele lor aveau curajul de a veni astfel îmbrăcate la o petrecere.

Râsul ei îi provocă un fior pe șira spinării. Rachel era o vrăjitoare care știa să-și farmece admiratorii. Brent nu putea să-și ia ochii de la ea. Sculptorița vorbea și gesticula pentru a fi mai convingătoare.

Atracția pe care Rachel o exercita asupra lui nu se datora doar frumuseții ci provenea din toată ființa ei. Care bărbat nu ar fi fost subjugat la vederea unei femei tulburătoare? Atracția izvora, cu siguranță, dintr-o tainică vrajă.

Jeannie se apropie de Brent, privindu-l mirată.

– Hei, frățioare, ce ți s-a întâmplat? Arăți de parcă te-ar fi lovit un boxer în plex.

Descrierea stării în care se afla senatorul era aproape de adevăr.

– Exagerezi.

Jeannie surâse cu blândețe.

– Ți-am surprins privirea. Fii atent, îl sfătui ea. Rachel este o ființă fragilă. N-aș vrea s-o faci să sufere.

Brent se uită din nou la sculptoriță. Părul roșcat i se revărsa pe umerii rotunzi în bucle care păreau tăciuni arzând mocnit; ochii îi erau sclipitori, iar buzele pline de o chemare senzuală. Obrajii rumeni păreau doi bujori. Brent nu avea senzația că tânăra este fragilă. Arăta... fantastic, recunoscu în sinea lui.

– Ce te face să crezi că aș putea s-o rănesc?

– Ești bărbat și știu ce vă poate pielea la toți, susținu Jeannie îndepărtându-se.

Senatorul rămase pe gânduri, întrebându-se nedumerit cum ar putea s-o facă să sufere pe Rachel. Sau pe oricare altă femeie. Era un bărbat căruia îi plăceau femeile; și le aprecia îndeajuns, pentru a nu dori să le ofenseze. Felul lor de a vorbi și de a vedea lucrurile, atât de diferit de cel al bărbaților, era un prilej de desfătare și de bucurie. Toate aventurile sale se terminaseră fără scandaluri, fără resentimente sau răzbunări.

De ce sora sa considerase necesar să-l prevină să fie atent cu Rachel? Lucrul acesta îi trezi curiozitatea de a discuta din nou cu ea. Sculptorița sosise mai târziu la petrecere, nu din pricină că ar fi vrut să-și facă o apariție care să-i impresioneze pe invitați. Întârziase pur și simplu din lipsă de timp; își dedica fiecare clipă artei, pentru că pasiunea ei era devoratoare, răpindu-i minutele pe care ar fi putut să le consacre distracțiilor. Timpul trebuia folosit cu chibzuială, deci niciodată risipit. De aceea ieșea rar din casă, preferând să lucreze. Din timp în timp, dădea curs unei invitații, mai ales dacă petrecerea se desfășura seara. Viața nu putea fi irosită fără rost. Dorința tinerei era să fructifice orice moment.

Cinele luate cu prietenii erau cele mai plăcute. Mâncarea aleasă, discuțiile familiare și revederea cu cei dragi erau atuurile petrecerilor organizate de Jeannie Roberts. Toată lumea îi aprecia priceperea de a îmbina plăcutul cu utilul, recunoscându-i talentul de a fi o gazdă primitoare.

Rachel simți că este privită cu insistență și întoarse capul. Când zări chipul celui care o urmărea de câteva minute avu o senzație de plăcere, urmată imediat de o jenă evidentă.

Brent Brentior era printre invitați.

Senatorul îi trezea fiori neașteptați. După ce-și petrecuse ziua gândindu-se la el, nu era încă pregătită să dea ochii cu acest bărbat extrem de atractiv. Cum putea să-l dea uitării, când soarta i-l scotea mereu în cale? Firește că nu avea cum să-l ocolească, deși îi spusese răspicat că nu vrea să iasă cu el.

Hotărârea ei devenea, totuși, din ce în ce mai nesigură, mai ales că revederea îi produsese o emoție profundă.

Sculptorița îi aruncă o privire gazdei, care-i surâse cu amabilitate. Jeannie era o prietenă sinceră și în același timp o petitoare neobosită.

Rachel ridică din umeri, reamintindu-și că Brent nu putea s-o oblige să aibă o aventură cu el. Dar avusese dreptate: toată ziua nu făcuse altceva decât să se gândească la el. Senatorul era un om fermecător, dar periculos: câte admiratoare nu avuseseră o aventură cu el!

– Rachel!

– Ce surpriză!

Costumul negru și cămașa albă erau purtate de toți bărbații din încăpere, dar numai Brent era chipeș în ținuta de seară de rigoare. Oricum, își spuse tânăra, el ar arăta și mai bine dacă n-ar avea nici un fel de îmbrăcăminte.

Rachel tresări, simțind că mintea sa o luase razna: abia îl cunoscuse, și iată că se gândea deja la lucruri intime care aveau legătură cu el. Totul se datora instinctului sexual, își zise ea. Nu mai făcuse dragoste de o bună bucată de vreme și era firesc să-și închipuie că găsise un bărbat dispus s-o facă fericită.

– Aș vrea să-ți dau un sfat, spuse Brent puțin nervos. Încetează să te uiți la mine ca și cum ai vrea să-mi scoți hainele de față cu atâta lume.

– Nu mi-a trecut prin cap o asemenea idee trăsnită, replică Rachel fără convingere, rugându-se ca vocea ei să pară normală și să nu-i trădeze gândurile.

– Pariez că am dreptate.

Obrajii începură s-o ardă, astfel că tânăra își acoperi fața cu palmele.

Senatorul îi îndepărtă mâinile cu blândețe.

– Totul este în regulă. N-ai de ce să te rușinezi.

Rachel nu știa cum să-și ascundă stânjeneala. Într-un fel, Brent era tipul de bărbat de care se temea. Nu era corect să-l dezamăgească sau să-l respingă cu brutalitate. De fapt, îl găsea seducător și ispititor ca păcatul. Pe deasupra, era și senator al Statelor Unite.

Ochii lui negri aveau o putere magică asupra ei, împiedicând-o să se uite în altă parte. Era peste puterile ei să-și îndrepte privirea spre grupul de prieteni din apropiere.

Pe buzele lui Brent înflori un zâmbet, intuiția îl făcea să-i ghicească gândurile, amuzându-se de îndrăzneala lor.

Rachel știa că trebuie să se ferească de zâmbetul lui. Orice bărbat care posedă o asemenea armă de seducție este periculos. Cel mai bine era să stea cât mai departe de Brent, căci o aventură cu el ar fi însemnat suferință și dezamăgire.

Tânăra își plecă ochii uitându-se la bunătățile de pe masă. Avea un metru optzeci înălțime și pofta ei de mâncare era proverbială. Brent se apropie de ea, întrebând-o:

– Ți-a fost dor de mine?

Sculptorița surâse și răspunse în glumă:

– Nu. De ce să-mi fi fost dor?

– În mod normal, o femeie nu se îndrăgostește chiar așa de repede, dar în cazul tău, bănuiesc că inima ți-a sângerat în aceste ore de când nu ne-am văzut. Artiștii au firi romantice, nu-i așa?

Senatorul îi zâmbi din nou și tânăra se simți la fel de neajutorată, neputând să se împotrivească farmecului lui. În ochii lui negri se citea plăcerea de a ști că este dorit. Își bătea joc de ea, manevrând-o ca pe o marionetă.

Rachel era tulburată și nu-și mai putea stăpâni emoțiile intense. Înfiorată și înspăimântată, nu știa cum să reacționeze.

Ar fi vrut să se arunce la pieptul lui, lăsându-se dezmierdată de mâinile lui calde. Buzele lui ar fi sărutat-o cu gingășie.

Scuturând din cap, tânăra căută să-și regăsească sângele rece. Avea motive întemeiate să nu cedeze impulsurilor de moment și să evite apropierea de senator.

– Am avut dreptate, nu-i așa?

Buzele lui se arcuiră iarăși, făcând-o pe Rachel să-și dorească un sărut.

Clipind din gene, ea reuși să articuleze cu o voce gâtuită de emoție:

– Ai o părere prea bună despre tine.

– Mama mi-a spus întotdeauna să nu-mi ascund sentimentele.

– Așa te-a povățuit mama ta să te porți cu femeile? îl întrebă Rachel înălțându-și sprâncenele.

Brent schiță un salut, ducându-și mâna la tâmplă.

– Pe cuvântul meu de cercetaș.

– N-am știut că ai fost în taberele de instruire pentru tineret.

– Sunt multe lucruri pe care nu le știi în privința mea, zise senatorul zâmbindu-i cu subînțeles. De aceea m-am gândit să-ți ofer șansa să mă cunoști mai bine.

Rachel făcu un pas înapoi. Brent era un politician și nu era bine să fie amabilă cu el. Intuiția îi spunea să stea departe de el. Surâsul lui o făcea să fie stingheră. Inima îi bătea mai tare și nu-și găsea cuvintele.

– De ce ridici un zid invizibil între noi, ori de câte ori mă apropii de tine? îi reproșă Brent.

Bănuiala lui o agasa și mai mult, deoarece recunoștea în sinea ei că senatorul avea dreptate. O cunoștea mai bine decât voia ea să admită. Pentru a nu fi ispitită să renunțe la principii trebuia să fie prudentă. Inima, în schimb, îi dădea ghes să fie mai îngăduitoare. Fără să mai stea în cumpănă, Rachel, se apropie.

– De ce te temi? insistă el.

Tânăra tresări și afirmă:

– Nu mi-e frică de tine.

– Greșești, draga mea. Chiar foarte tare, replică Brent, zâmbind.

Tânăra se uita la el zăpăcită, neștiind ce putere misterioasă are bărbatul din fața sa, căci inima ei se zbătea ca o pasăre care vrea să iasă din colivie. Fără îndoială că era un magician.

Brent se aplecă și o sărută ușor pe buze. Înainte ca ea să protesteze, el se îndepărtă, lăsând-o fără replică. De fapt, își dădu Rachel seama, nici n-ar fi vrut să-i ceară socoteală pentru gestul lui tandru.

– Acum că am făcut începutul, totul va fi mai ușor. Primul sărut este mai greu.

Replica lui era arogantă și provocatoare. O sărutase într-o încăpere în care se aflau mai mulți martori, fără să-i fi păsat de bârfele care nu vor întârzia să se răspândească printre ei.

Rachel îl privea uluită. Buzele lui fuseseră senzuale și ispititoare.

Cum putea să se opună atracției pe care o simțea față de acest bărbat care se comporta cu atâta nonșalanță în public? Cum putea să-și păstreze luciditatea, când orice privire de-a lui o zăpăcea? Zâmbetul lui o topea de dorință.

Îi declarase răspicat că nu-i este pe plac și el îi spusese că nu va reuși să-l dea uitării. Trebuia să-i demonstreze că nu este lipsită de voință. Nimeni n-o va obliga să facă un lucru pe care nu voia să-l facă. Argumentul ei părea solid, dar se clătina în fața farmecului senatorului.

Surâsul lui deveni îngăduitor și ironic.

– Apropo, zise Brent, tatăl tău a fost Willard Harris, nu-i așa?

Rachel dădu din cap.

Era firesc ca Brent să fi auzit de tatăl ei, cu toate că nu-l cunoscuse personal. Senator din partea statului Wyoming, Willard făcuse parte din echipa de experți care organizaseră campania candidatului partidului pentru alegerile prezidențiale. Un glonte îi curmase viața în anul când Brent intrase la Universitatea Harvard. Totul se întâmplase în urmă cu cincisprezece ani. Rachel era pe atunci o fetiță.

Brent își amintea de figura tatălui ei din fotografiile apărute în ziare. Chipul lui iradia energie și entuziasm, la fel ca Rachel.

– Semeni cu el, zise Brent, gândindu-se la atitudinea față de viață a tinerei care se bucura de fiecare clipă trăită.

Willard fusese un bărbat robust și hotărât. Fiica sa era înaltă și mlădioasă, având trăsături plăcute și atrăgătoare.

Rachel simți un junghi în coșul pieptului: de fiecare dată când își amintea de tatăl ei, era copleșită de emoție.

– Tatăl meu a fost un om deosebit, zise ea.

Brent își plimbă un deget pe buzele ei.

– Și tu ești o ființă minunată. Aș vrea să pricep ce te deosebește de celelalte femei.

– Încerci să mă flatezi?

El își miji ochii, trădându-și nervozitatea.

Rachel i se părea mică și neajutorată. Amintindu-i de tatăl ei, îi provocase o senzație dureroasă și în același timp plăcută. Deși se străduise să fie calmă, sensibilitatea fusese mai puternică decât voința ei. Îl iubise mult pe Willard și se bucurase la rândul ei, de dragostea tatălui.

Brent își ridică mâna și o mângâie pe obraji.

Tandrețea lui o emoționă pe Rachel. Poate că el era bărbatul pe care și-l dorea orice femeie: blând și înțelegător, credincios și scut împotriva durerii. Era aproape convinsă de acest lucru, când Brent îi propuse din nou:

– Te rog să iei cina cu mine. Nu aici, ci peste câteva zile. Aș vrea să ne cunoaștem mai bine.

Rachel îl privi cu neîncredere.

– Nu pot să ies cu tine în oraș. Nu, mulțumesc.

Capitolul 3

Trecuse mai mult de o săptămână de când Brent o invitase pe Rachel să ia cina cu el, și nu îndrăznise să-i telefoneze. Refuzul ei îi produsese multă amărăciune, dar se consolase, zicându-și că n-are rost să insiste. Între ei totul se sfârșise.

Trebuia s-o dea uitării și să se concentreze asupra problemelor politice. Brent scoase un oftat, având sentimentul că va avea încă de suferit până ce va reuși să și-o scoată din suflet.

Nu. Nu-i venea ușor să renunțe la tânăra care-l făcuse să se emoționeze. Nici o altă femeie nu avusese o asemenea influență asupra lui. Nu putea să-și ia gândul de la Rachel întrebându-se ce ar spune ea dacă ar ști cât de mult îl tulburase.

Probabil i-ar repeta că trebuie s-o lase în pace.

Ce avea această femeie în plus față de celelalte, încât să-l determine să-și schimbe atitudinea față de ea? Simțea nevoia s-o protejeze și să aibă grijă de ea. Pentru prima dată treburile politice nu mai aveau întâietate. Niciodată nu trecuse printr-o asemenea experiență, nici ca senator, nici ca bărbat.

***

Rachel se bucura că avea o fire independentă. Nu suporta gândul de a lucra pentru altcineva. Nu din pricină că un patron ar putea să-i dea ordine, ci pentru că voia să-și rezolve problemele ea însăși.

De fapt, era vorba de faptul că avea posibilitatea de a-și vinde singură statuetele. Lucra când voia și nu trebuia să dea nimănui socoteală.

Nu avea un agent comercial, deși prietenii o sfătuiseră să-și încredințeze afacerile unui expert financiar. Era convinsă că se va descurca și fără un om priceput la vânzările operelor de artă. Își pierdea posibilitatea de a lua hotărâri, dacă altcineva se ocupa de plasarea statuetelor din sticlă.

La începutul carierei artistice lucrase ca fotograf, apoi încercase să publice câteva nuvele și făcuse un stagiu în atelierul de ceramică al unui artist cunoscut. Nu-și găsise drumul în artă decât târziu, când înțelesese că menirea ei era aceea de a crea obiectele de sticlă care să-i exprime gustul pentru frumos, cu toate că dovedise reale aptitudini pentru scris și fotografii artistice.

O vreme se pasionase de tapiserie, dar se plictisise repede și se îndreptase spre acest domeniu artistic, dornică să experimenteze ceva nou.

Sticla topită o atrăsese cu o putere extraordinară. Poate că posibilitatea de a o colora îi trezise curiozitatea de a modela după voința ei. Când pipăia sticla care se răcise, o simțea mătăsoasă, gingașă și senzuală.

Statueta pe care o cumpărase Brent fusese intitulată Seducție. Să fi simțit senatorul că autoarea ei voia să transmită publicului o stare de iubire? Rachel clătină din cap, râzând de acest gând lipsit de consistență.

Era o femeie atrasă de tot ce nu putea fi explicat rațional. Aceasta era o calitate, atât în artă... cât și în viață. Își cunoștea foarte bine temperamentul, știind că rațiunea ar fi plictisit-o de moarte.

Avea o senzație ciudată, ori de câte ori se gândea la viitor. Numai de ea depindea dacă va avea sau nu succes în afaceri. Libertatea de a alege îi strecura în suflet, totuși, o undă de teamă. Uneori era îngrijorată că va da faliment, alteori era mândră că-și vânduse cu ușurință statuetele.

La ora cinci își închise magazinul, gândindu-se la sticla topită pe care o va modela în seara aceea. Nu zăbovea niciodată după ora închiderii, pentru că nu voia să fie sclava afacerilor.

Negustorul din ea îi șoptea să mai aștepte sosirea unui client, iar artista îi cerea să consacre mai mult timp creației. Simțea nevoia să viseze. Fără reverie, ar fi o ființă obișnuită și n-ar mai fi capabilă să creeze obiecte care să-i exprime bogația sufletească.

Felul ei de viață nu convenea tuturor muritorilor, însă ei îi dădea certitudinea libertății de care avea atâta nevoie pentru a fi o artistă renumită.

Nu era obligată să-și vândă toate statuetele pentru a câștiga cât mai mulți bani. Cea mai mare parte a operelor erau făcute la comandă. Statuetele mari îi aduceau un venit substanțial, astfel că putea să le păstreze pe cele mai mici și să le dăruiască prietenilor. Își deschisese magazinul de artă doar pentru că voia să păstreze contactul cu oamenii. Discuțiile cu clienții o

relaxau și-i sporeau experiența de viață. Avea nevoie de oameni. Putea discuta într-o zi despre Shakespeare cu un profesor pensionar, iar în altă zi cu un student despre binefacerile educației asupra tinerei generații.

Cassandra Mitchell o ajuta la magazin. Cassie avea douăzeci și doi de ani și urma cursurile unei facultăți. Banii pe care-i câștiga îi erau de folos la achitarea taxelor școlare și-i permiteau să ducă o existență decentă. Locuia în apropiere și-i convenea să lucreze la magazinul lui Rachel.

Sculptorița se gândea că făcuse o alegere bună încredințându-i lui Cassie sarcina de a convinge clienții să achiziționeze un obiect de artă.

Cele două tinere deveniseră în scurtă vreme prietene. Rachel era mirată de afecțiunea pe care o nutrea față de Cassie. Aceasta se deosebea enorm de ea din punct de vedere fizic. Studenta arăta grozav. Avea părul lung, ochii verzi și purta lentile de contact. Trăsăturile regulate ale fetei atrăgeau atenția tuturor bărbaților care fluierau admirativ la vederea ei. Trupul ei mlădios era un atu de care știa să se folosească.

Cassie își schimba foarte des culoarea părului, și purta fuste scurte și bluze strâmte. Cercei mari îi atârnau în urechi, iar pantofii aveau tocuri înalte. Cu siguranță că pășea cu greutate, dar lui Cassie nu-i păsa deloc.

Rachel, înaltă și bine făcută, părea o amazoană în comparație cu studenta micuță și fâșneață. În ciuda ținutei provocatoare, Cassie avea o inimă caldă și bună.

Poate că extremele se atrag, își zise sculptorița care se înțelegea foarte bine cu Cassie. Tânăra studentă se prezentase la magazin în urma anunțului de pe Internet și fusese angajată imediat.

Încă de la început, Rachel îi împărtășise visurile și speranțele, problemele și necazurile și se ferise să-i critice preferințele în privința îmbrăcămintii sau a bărbaților.

La rândul ei, Cassie îi destăinuise durerile și bucuriile, iubirile și planurile sale de viitor.

Rachel păstrase o discreție nefirească în privința lui Brent, spunându-i lui Cassie doar că-l cunoscuse la licitație. Ar fi fost normal să-i mărturisească totul prietenei sale.

Când Brent își făcu apariția în magazin, tinerele rămaseră puțin surprinse. Rachel își reveni repede în fire și făcu prezentările. Devenind brusc nervoasă, își făcu de lucru, aranjând niște statuete.

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, i se adresă Cassie senatorului, însoțindu-și cuvintele cu un zâmbet cuceritor, în stare să scoată din minți pe orice bărbat, făcându-l să uite și cum îl cheamă.

– Plăcerea este de partea mea, zise Brent trăgând cu coada ochiului la Rachel care-l privea cu uimire.

În jeanși și cămașă în dungi, senatorul era la fel de seducător ca și în costum. Sculptorița își dădu seama că Brent nu avea nevoie de o ținută protocolară pentru a cuceri o femeie. Din contră, vestimentația sportivă îi sporea farmecul.

Rachel tăcea, așteptând ca Brent să aibă inițiativa. Din proprie experiență știa că nu va scăpa de Cassie decât după ce aceasta își va fi satisfăcut curiozitatea de a afla motivul pentru care venise el la magazin: Până acum, acest defect nu o deranjase, ba chiar o amuzase. În aceste momente, însă, nu găsea nici o justificare faptului că avea un martor nedorit, cu atât mai mult cu cât era prima vizită a lui Brent.

Cassie declară pe un ton monden:

– Am auzit că v-ați cunoscut la o licitație.

Brent surâse:

– Așa e, zise el, uitându-se din nou la sculptoriță. Am avut ocazia să cumpăr o statuetă de sticlă.

Cassie dădu din cap.

– Statueta poartă titlul de Seducție, și simbolizează flacăra pasiunii.

Rachel se înfioră, simțindu-se privită de Brent. La rândul său, senatorul părea emoționat.

– Vă las singuri, spuse Cassie, ducându-se în cealaltă cameră.

Brent îi adresă un zâmbet îngăduitor. Ochii lui clipiră de câteva ori, remarcându-i mersul unduitor. Fusta i se ridicase, lăsând să i se vadă coapsele arcuite. Orice bărbat adevărat nu se poate reține să nu aprecieze formele perfecte ale unei femei. Spre cinstea lui, senatorul nu făcu nici o remarcă deplasată, așa cum ar fi făcut alți bărbați văzând formele lui Cassie.

– Este o copilă drăguță, zise Brent, după ce Cassie ieși din încăpere.

– O copilă? se miră Rachel. Am impresia că te place.

– Cassie este prea bătrână pentru mine, replică senatorul. Îi place să atragă atenția bărbaților, atâta tot.

Un zâmbet înflori pe buzele lui Rachel. Așadar Brent avea simțul umorului. O trăsătură rară, la un om care trebuie să facă o diferență între politică și realitatea înconjurătoare. Era o plăcere să cunoască o asemenea persoană.

Brent era mai mult decât un politician stilat, așa cum i se păruse când îl cunoscuse, ascunzând, în spatele unei atitudini protocolare, tipică pentru cei ce fac puterea la Washington, ceva mai primitiv și mult mai periculos. Oricum, era o ființă care îi tulburase liniștea sufletească.

Senatorul se apropie de Rachel, care se simțea nesigură și neliniștită.

Încă un pas și fu lângă ea. Umărul ei era în dreptul pieptului lui, iar obrazul la câțiva centimetri de gura lui.

Tânăra respiră adânc, căutând să-și potolească nervozitatea. Brent se mulțumea s-o privească, fără să-i mângâie pielea fină, dar Rachel avea senzația că degetele lui îi atingeau obrajii și fruntea.

– Te rog! exclamă sculptorița pe un ton moale. Nu trebuia să-l lase să intre în viața ei. Instinctiv, făcu un pas înapoi, dar se lovi de perete. Era prinsă în capcană și nu avea cum să scape de acest bărbat seducător.

Sclipirea din ochii lui negri ca noaptea o făcu să se simtă și mai neajutorată. Știa că el vrea s-o sărute. Niciodată nu fusese atât de sigură în privința unui lucru ca în acest moment.

Neliniștea o părăsi și emoțiile i se potoliră. Așa cum se așteptase, furia îi trecuse. Era nerăbdătoare să fie sărutată. Voia să fie sărutată. Trebuia să fie sărutată.

Sărută-mă, ar fi vrut ea să rostească, dar cuvintele îi rămase în gâtlej. Ce plăcut ar fi dacă gura lui i-ar atinge buzele, așa cum o făcuse cu o săptămână în urmă, făcând-o să simtă că se învârtește pământul cu ea.

Asta dorea cu adevărat? O aventură cu un politician era ultimul lucru la care s-ar fi gândit. Nu avea nevoie de complicații. Cu toate acestea, nu-și putea desprinde privirea de chipul lui frumos.

Brent se aplecă s-o sărute, și Rachel nu făcu nici un gest de împotrivire.

Țârâitul telefonului lui mobil întrerupse vraja. Tânăra răsuflă ușurată, deși se simțea puțin dezamăgită.

– Da, se auzi vocea senatorului, am înțeles. Te sun eu mai târziu!

Atât Brent, cât și Rachel erau tulburați. Sculptorița își spuse că trebuie să profite de acest moment pentru a-și recăpăta stăpânirea de sine.

După ce-și aranjă ținuta, ea respiră profund de câteva ori, sperând ca roșeața din obraji să fi dispărut.

– Ai ceva probleme? îl întrebă Rachel pe Brent când acesta reveni lângă ea.

– Nu sunt de nerezolvat, dar trebuie să plec.

Sculptorița știa că senatorul este o persoană hotărâtă. Nimic nu-l împiedica să-și ducă treburile până la capăt. Chiar și sărutul de adineauri. Brent nu va uita că îi este datoare cu o sărutare. Cea mai promițătoare sărutare din viața ei.

El se îndreptă spre ușă, dar se răzgândi și reveni pentru a-i da un sărut tandru pe obraz. O femeie isteață ar fi dat orice să fie alături de un asemenea bărbat. Iar Rachel avea mândria de a poseda o minte dezghețată.

Rațiunea ar fi trebuit s-o îndemne să se țină la distanță de Brent Brentior. Logica elementară ar fi putut să-i demonstreze cât de periculoasă era o ieșire cu el în oraș. Din păcate, nici rațiunea nici logica nu aveau destule argumente pentru a explica atmosfera încărcată de electricitate care se crea ori de câte ori Rachel se afla cu Brent.

Tânăra îl petrecu pe senator cu privirea, tremurând din tot corpul. Când se uită în spate o zări pe Cassie cu o scânteiere șăgalnică în ochi.

– Senatorul este un bărbat extraordinar! exclamă studenta entuziasmată. Un tip de care merită să te îndrăgostești.

Rachel își spuse, cu regret, că nu poate să-l iubească pe senator. Hotărârea ei era definitivă.

– Te-a invitat să ieși cu el? se interesă Cassie curioasă. Sculptorița rosti cu o voce voit indiferentă, uitându-se pe fereastră:

– Da.

– Ai acceptat, nu-i așa? se bucură vânzătoarea.

Rachel își întoarse alene capul, zicând, după o scurtă pauză:

– L-am refuzat.

– Ai făcut prostia să-l refuzi pe cel mai chipeș bărbat din oraș, ba chiar și de pe Coasta de Est? De ce? se miră Cassie.

– Știi bine de ce, murmură Rachel.

– Știu că ți-ai făcut o regulă trăsnită în privința întâlnirilor cu politicienii. Nu am spus nimic până acum, deoarece nu s-a ivit ocazia. Azi îți zic că nu ești în toate mințile.

– Brent m-a invitat la cină, precizează sculptorița, iritată de discuție. I-am declarat că nu mă interesează să ies cu el. Atâta tot.

Cassie se uita la ea contrariată.

– De câteva luni nu te mai interesează nici un bărbat. Cel puțin anul acesta nu te-am văzut ieșind cu cineva. Poate că ar trebui să te răzgândești și să-l lași pe Brent pe lista pretendenților care merită să fie luați în seamă.

– Ce te-a făcut să crezi că am nevoie de pretendenți? o întrebă Rachel cu un glas sugrumat de emoție.

– Orice femeie vrea să fie înconjurată de dragoste, afirmă Cassie cu tărie.

Rachel tăcu, fiind convinsă că nu are rost să discute în contradictoriu. Ce nevoie avea de o legătură cu un senator drăguț care îi va complica viața, împiedicând-o să se ocupe de treburile ei?

– De ce nu-i dai o șansă? insistă studenta. O întâlnire nu înseamnă mare lucru.

Necazuri. Cuvântul îi veni imediat în minte lui Rachel.

Experiența personală o convinsese că un om politic în familie este un izvor de nefericire. Nu, nu va ceda și va fi ferită de suferință. Niciodată nu va accepta să fie vulnerabilă.

***

O artistă care lucrează cu sticla topită nu poate fi neatentă, chiar dacă posedă cele mai frumoase picioare din oraș. Gândul la bărbatul cu ochii negri și un trup viguros îi distrăsese atenția și nu fusese suficient de rapidă să taie lichidul vâscos.

O clipă de neatenție. Doar una, înainte de a simți durerea. Rachel își retrase mâna în grabă, repezindu-se la dulăpiorul cu medicamente. Soneria țârâi. După ce luă un tub și o fașă, Rachel deschise ușa. În fața sa se afla Brent.

– Intră, te rog, zisese tânăra, punându-i tubul în mână.

– Ce-ai pățit?

– M-am ars, răspunse Rachel, mișcându-și degetele care o dureau.

– Oh!

Senatorul îi luă mâna și-i examină degetele apoi aplică unguentul și legă fașa cu multă dexteritate.

Tânăra suspina, nefiind sigură dacă acest lucru se datora durerii sau apropierii de Brent.

– Ți se întâmplă des să te arzi la mână?

– Nu.

Numai când mă gândesc la tine, își spuse Rachel în sinea ei, amintindu-și că acesta fusese motivul pentru care nu voise să-l vadă pe Brent. El o făcuse să reacționeze altfel decât îi dicta rațiunea.

Camera părea că se micșorează, iar prezența lui Brent devenea și mai tulburătoare. Rachel avea senzația că se sufocă și încercă să respire cât mai adânc. Lipsa de aer o stânjenea. Trebuia să-și revină foarte repede în fire. Era o femeie matură și nu putea să dea dovadă de slăbiciune din pricina unui bărbat, chiar dacă acesta era extrem de seducător.

Senatorul o ținea încă de mână și Rachel nu îndrăznea să facă vreo mișcare. Mâinile îi erau pline de vânătăi și de zgârieturi. Nu simțise niciodată nevoia să-și ceară scuze pentru aspectul lor, dar în aceste momente, ar fi vrut ca ele să fie catifelate și fine.

Brent își roti privirea, uitându-se la statuetele care împodobeau camera. Rachel se strădui să fie o gazdă ospitalieră, arătându-i tot ce i-ar fi putut trezi interesul. Formele și culorile operelor sale fuseseră alese cu grijă. De multe ori, oaspeții nu-și dădeau seama de străduințele ei și sculptorița se resemna, căutând să fie doar amabilă.

De data aceasta aștepta emoționată părerea lui Brent. Opinia lui conta foarte mult pentru ea. Nu știa de ce ținea atât de mult să aibă aprecierile lui, dar își ținea respirația în timp ce el examina o statuetă. Tonurile de roșu, violet și trandafiriu nu puteau fi decât pe gustul unui cunoscător de artă. De emoție, mâinile îi tremurau și Rachel le împreună pentru a le liniști.

– Minunat! exclamă senatorul, ridicându-și privirea spre tânăra care se întreba cât de tandru ar fi dacă el și-ar plimba degetele lungi și puternice pe pielea ei. Senzații de plăcere care-i umpleau sufletul o făcură să se înfioare. Nu m-am dat bătut, continuă el. Vreau să luăm cina împreună. Putem să dansăm puțin. Firește că nu te voi cere de nevastă până ce nu ne vom întâlni de trei sau patru ori.

Vorbele lui, spuse în glumă, avură un efect neașteptat, făcând-o pe Rachel să respire adânc.

Tânăra avea nevoie de câteva momente de liniște. Trebuia să mediteze la hotarârea ei de a nu accepta întâlniri cu politicienii. Acest lucru nu-i interzicea o cină bună. De fapt, nu voia să mănânce de una singura. Atâta timp cât purtau o discuție decentă, nu avea de ce să se teamă.

– Cina? se miră Rachel cu un glas sugrumat de emoție. Avea mâinile transpirate și genunchii îi tremurau. Aproape că îl ura pentru că reușise s-o tulbure.

– Da, o simplă cină. Sună ciudat, dar a ieși în oraș nu înseamnă nici pe departe o pedeapsă cu moartea, spuse senatorul, aplecându-și capul.

Rachel nu se clinti, așteptând sărutarea care-i va da senzația că pământul se oprește.

Sărutul nu putea decât să-i confirme așteptările.

Tânăra avea dreptate: sărutarea fu ușoară și rapidă. Brent era tandru și senzual.

Rachel avea impresia că el îi soarbe toată puterea. Brent nu dăruia, ci lua. Nu cerea, ci poruncea. Tânăra simți o căldură neobișnuită în corp. Se desprinse cu greu din îmbrățișare.

Fiorul care-i străbătu spatele se datora aerului rece din cameră, își zise ea, deși caloriferul era cald.

– Te rog să-mi acorzi cinci minute pentru a-mi schimba ținuta.

Brent se gândi că vor trece cincisprezece sau chiar treizeci de minute până când Rachel va reveni. Nici una dintre femeile pe care le cunoscuse nu-și schimbase hainele doar în cinci minute.

Până atunci va avea timp să examineze magazinul pe îndelete.

Spațiul în care lucra era semnificativ pentru personalitatea sculptoriței, emanând energie și culoare. Un doberman din sticlă în mărime naturală stătea de pază lângă ușă. Uneltele cu care lucra erau puse în ordine ceea ce dovedea spiritul ei meticulos.

Rachel era o femeie deosebită care continua să-l intrige. Senatorul căuta să-i descifreze secretul, punând cap la cap ce știa despre ea.

În primul rând era independentă și se ocupa de vânzarea operelor ei artistice, făcându-și timp pentru viața mondenă. Cunoștea mediul politic și cel de afaceri, dar se ferea de politicieni, fără să-i pese de cei care dețineau puterea în țară.

Din aceste date, Brent încercă să-i facă portretul, dar constată, cu uimire, că Rachel nu putea fi clasată în nici o categorie socială.

Nu era de mirare că îi produsese o impresie stranie. La Washington, majoritatea oamenilor pretind că posedă mai multe calități decât au în realitate. Era ciudat ca o femeie să fie sinceră. Rachel îl impresionase prin felul ei deschis de a vorbi. Era o femeie ambițioasă care știa perfect ce vrea de la viață. Înzestrată cu o voință de fier, era dificil s-o faci să-și piardă calmul.

Spre surprinderea senatorului, tânăra reveni exact după cinci minute, purtând o rochie de mătase aurie cu motive florale roz, făcând-o să semene cu o vedetă de cinema din anii când filmele de dragoste erau cele mai căutate de public. Singurul ei accesoriu era o bandă de catifea care-i înconjura gâtul.

– O femeie punctuală merită să primească o bijuterie cu rubine, glumi senatorul, apropiindu-se de Rachel și mângâindu-i o buclă de păr care i se desprinsese din coc.

Pe moment, se părea că tânăra este mai înțelegătoare. Ochii ei îl priviră cu curiozitate.

– Unde mergem? se interesă ea.

– Este o surpriză.

Restaurantul pe care îl alesese Brent fusese amenajat într-un han vechi și dădea impresia că datează de un secol. De îndată ce se așezară la masă, Brent își întinse brațul și o mângâie ușor pe mână.

– Ai fost surprins că am acceptat să ies cu tine? îl întrebă Rachel curioasă.

– Puțin.

Tânăra făcu o mutră dezamăgită.

– Erai sigur că voi ceda rugăminților tale?

– Am fost sigur că nu vei rezista tentației.

Rachel se arătă mirată.

– Credeam că-ți bazezi succesul pe farmecul personal, nu pe ispitire.

– Nici chiar senatorii nu pot face totul. Ce motiv ai avut să vii cu mine?

Râsul ei răsună nestingherit.

– N-am putut rezista tentației.

– Aș vrea să aflu alt motiv.

Tânăra își retrase mâna.

– Orice femeie trebuie să se hrănească.

Amintindu-și cât de puțin mâncase în seara când o cunoscuse, Brent nu fu convins că ea îi spusese adevărul.

– Te rog, zise el.

Rachel îi zâmbi cu căldură.

– Nu m-am putut abține să vin cu tine. Mi-ai adus prea multe laude.

– Când ți se face foame?

– Când muncesc. Nu am o oră fixă pentru masă. În această seară, de exemplu, sunt în stare să mănânc orice. Lui Brent îi plăcea sinceritatea ei. Cel mai mult ar fi vrut ca ea să-l dorească. Să fie caldă, blândă și iubitoare. Ce minunat ar fi să facă dragoste! Imaginea lor înlănțuiți îl făcu să scoată un suspin.

Femeia din fața sa îl tulburase profund. El vorbea despre mâncare, dar ar fi dat orice să facă dragoste cu ea.

Chelnerul se apropie, punând capăt reveriei senatorului și luă comanda.

Așa cum se așteptase Brent, servirea era ireproșabilă, porțiile de mâncare aveau garnituri cu mirodenii, iar ambianța era plăcută.

Cu Rachel putea aborda orice subiect, de la politica externă, la hotărârea guvernului de a repopula pădurile din Colorado cu râși din Canada. Tânăra avea păreri ferme și originale în privința multor probleme, nu numai în privința ținutei. Convingerile ei nu erau întotdeauna corecte din punct de vedere politic, dar erau mărturisite cu o asemenea pasiune încât îl făceau pe interlocutor să fie atent și gata de a-i da replica.

Mâncarea era gustoasă, iar conversația dintre ei sclipitoare. De la politică trecură la filme și muzică, fiind încântați când își găseau preferințele comune.

Rachel era grațioasă, sigură pe ea și... foarte atrăgătoare. Ceea ce îl intriga pe Brent era refuzul ei de a avea o relație de dragoste cu el. Remarcase pe chipul ei o multitudine de emoții și voia să afle cauza lor. Era ca un lacăt fără cheie, un mister fără soluție.

Tânăra era rațională și inteligentă, emotivă și pasională. Era la fel ca suratele sale putând fi drăgăstoasă sau nesuferită.

– De ce ai ales politica? îl întrebă ea pe neașteptate. De ce nu te-ai făcut profesor sau avocat?

Brent se gândi câteva clipe, înainte de a răspunde:

– Vreau să fac ceva deosebit. N-am vrut să fiu doar un apărător al legii. Cunosc mulți oameni care nu sunt de acord cu ceea ce fac, dar am ambiția ca lucrurile să fie făcute cât mai bine.

Brent se opri și zâmbi stânjenit.

– Nu-mi vine să cred că am zis aceste lucruri. Ai impresia că sunt sentimental și de modă veche?

– Îmi plac oamenii sentimentali.

Spre ușurarea ei, Brent nu făcu nici o remarcă insinuantă, și o rugă:

– Spune-mi, ce planuri ai pentru viitor?

Rachel începu să vorbească despre ajutorul pe care-l putea acorda copiilor bolnavi. Banii strânși de la licitație vor salva zeci de copii aflați în mizerie.

Tânăra se opri, având lacrimi în ochi.

– De fapt, îmi cunoști foarte bine preocupările.

– Așa e. Am citit câteva rapoarte în care numele tău apare de mai multe ori.

– Atunci de ce m-ai întrebat?

– În rapoarte nu sunt decât cifre. Am vrut să aflu mai multe de la tine. Te preocupă soarta copiilor defavorizați, nu-i așa?

– Desigur, este o problemă care ar trebui să fie grabnic rezolvată.

Brent îi luă mâinile într-ale sale și, încurajat de căldura vocii ei, îi puse întrebarea care-l frământa:

– Cum rămâne cu noi?

Senatorul se temea să audă că părerea ei nu se schimbase, dar Rachel răspunse cu un surâs trist:

– Cred că te găsesc simpatic.

Brent remarcă o licărire melancolică în ochii ei.

– Mă bucur că am depășit pragul neîncrederii.

– Nu vrei să renunți la mine, nu-i așa? se interesă sculptorița mâhnită.

– Niciodată nu abandonez lupta, mai ales când vreau s-obțin ceva.

Vorbele lui păreau rostite în glumă, dar în ochii lui se putea citi o promisiune dătătoare de speranță.

***

În fața ușii de la apartamentul lui Rachel, Brent așteptă ca tânăra să scoată cheia din poșetă și zise, înclinându-se ușor:

– Noapte bună.

Sculptorița deschise ușa și întoarse capul ca să-i mulțumească pentru seara minunată pe care i-o oferise. Cuvintele îi rămaseră pe buze. Brent era atât de aproape încât îi simțea respirația caldă. Rachel se pierdu cu firea și începu să tremure. Era tulburată, deși susținuse că nu este interesată de el, iar Brent își dădu seama. Cât de mult ar fi vrut să-i sărute buzele senzuale pentru a le simți dulceața.

Fără să spună ceva, se aplecă și o sărută tandru pe gură. Rachel scoase un suspin.

Era firesc să fie sărutată la prima lor întâlnire. Un sărut era o încheiere frumoasă a unei seri petrecute într-o ambianță deosebită. Sărutarea o va face să-și amintească mereu de această clipă. Firește că totul se rezuma la un sărut.

Numai o sărutare.

Brent își spuse că acest moment îi va rămâne în minte atâta timp cât va trăi. Nu avea nevoie de cuvinte pentru a păstra vraja acestei clipe. Nimic nu ar putea exprima ceea ce simțea. Totul era neașteptat de plăcut.

Degetele lui îi dezmierdară spatele și o atraseră către el. Când Brent își înălță capul, ochii lui Rachel aveau o strălucire blândă. Respirația întretăiată îi trăda emoția. Cei doi erau strâns îmbrățișați și păreau doi îndrăgostiți care se despărțeau cu regret.

Brusc, mâna lui alunecă până pe șoldul tinerei, stârnindu-i în trup o dorință arzătoare. Rachel lăsă să-i scape un geamăt, gândindu-se că Brent devenise prea îndrăzneț. Ce intenții avea? Nu-i era suficient un singur sărut? Voia să abuzeze de încrederea ei? Era în stare să depășească limitele bunei-cuviințe?

Suspinul îl făcu pe Brent să tresară și să-și înalțe capul.

– A fost... zise Rachel cu o voce tremurată.

– Extraordinar.

– Așa e... confirmă tânăra, respirând adânc.

– Vreau să-mi cer scuze dacă am fost prea insistent.

Sculptorița nu știa ce să răspundă. De fapt, nu i se părea că sărutul fusese pasional. Pe moment, era atât de răscolită de dorință, încât nu se gândea la consecințele unei relații intime cu senatorul.

Niciodată nu se simțise atât de tulburată. Un lucru era evident: nu mai întâlnise un bărbat ca Brent.

– Te doresc, declară Brent pe un ton detașat, care nu făcea decât să accentueze valoarea cuvintelor.

Rachel avea senzația că se sufocă și trase aer adânc în piept.

– Te vei simți mai bine dacă voi repeta că te doresc? o întrebă senatorul. Fără să-i dea timp să răspundă, el continuă:

N-am dormit toată noaptea gândindu-mă la tine. Vreau să fii a mea, să ne iubim până vei uita de tot ce te înconjoară. Vreau să te simt în mine și să nu te mai poți gândi la altceva decât la dragoste.

Tânăra nu se aștepta la o declarație atât de sinceră în privința dorinței care-i ardea trupul bărbatului. Mai ales că era cuprinsă și ea de aceeași văpaie. Brent o surprinsese, fiind primul care făcuse mărturisirea. Apropierea de el și vorbele lui o făcură să se înroșească în obraji.

– Și tu mă dorești, nu-i așa? auzi ea întrebarea lui. Cuvintele îi biciuiră spiritul și-i înfierbântară sângele. Un nod i se puse în gât. Pe moment avu senzația că va leșina. Răsuflând greu, ea reuși să articuleze:

– Ți-am spus...

– Nu trebuie să te grăbești, o întrerupse Brent.

După ce o tulburase declarându-i că o dorește, acum o zăpăcea și mai mult, încercând s-o liniștească. Mâinile începură să-i tremure, de furie sau din pricina frustrării.

Senatorul îi cuprinse mâinile și le duse la buze, sărutându-i degetele. Palmele lui erau cu puțin mai mari decât ale ei.

– Vezi cât de mult ne potrivim?

Rachel își imagină că se află într-un loc întunecos și periculos. Un loc în care numai Brent putea s-o protejeze, cu condiția... ca ea să-i permită acest lucru.

Vocea lui o făcea să fie conștientă că nu avea posibilitatea de a-l refuza. De fapt nu voia să i se împotrivească. Domnul i-l scosese în cale și ea dorea să fie cu el, să-i descopere caracterul, să se convingă că promisiunile iscate de sărutare sunt adevărate, să se bucure de plăcerile iubirii. Dorea ca el s-o pătrundă, să-l simtă în ea cu toată ființa ei.

Tânăra scoase un oftat și spuse cu un glas stins, fiindu-i ciudă că-i tremurau genunchii și că obrajii îi ard de dorință:

– Dacă... dacă vom avea o aventură, te voi anunța eu când și unde.

Îi era ciudă că senatorul o cunoștea mai bine decât ea însăși, ghicind că îl dorește așa cum nu dorise nici un alt bărbat. Remarcă strălucirea din ochii lui, ceea ce-i dovedea că el nu este indiferent la sentimentele ei, așa cum i se păruse în urmă cu câteva minute. Acest lucru îi dădu curajul de a adăuga pe un ton mai apăsat:

– Ești foarte sigur pe tine.

– Nu în toate, numai în ceea ce simt pentru tine, îi murmură Brent la ureche.

Respirația lui fierbinte o făcu să-și piardă din nou controlul. Când mâna lui alunecă ușor și începu să-i mângâie sânii, Rachel se înfioră.

Dorința făcu din corpul ei o flacără. Spre surprinderea ei, voia să fie îmbrățișată și dezmierdată. Era lacomă, cerând și așteptând să-i fie potolite simțurile. Când buzele lui îi atinseră gura, Rachel închise ochii și-și petrecu brațele în jurul gâtului senatorului.

Limba lui îi exploră cu aviditate cerul gurii, ca un preludiu la ceea ce ar putea să se întâmple, dacă tânăra s-ar lăsa în voia pasiunii. Brent o atrase către trupul lui. Fierbințeala care o cuprinsese o zăpăcea și mai mult.

Cuprinsă de pasiune, Rachel răspunse mângâierilor și sărutărilor, uitând de trecut și de temerile legate de viitor. Ceea ce conta era clipa pe care o trăia. Era minunat să fie în brațele acestui bărbat și să se bucure de viață. Brent Brentior era tot ce-și dorea în acel moment.

Singura certitudine era că îmbrățișarea lui o făcea să se simtă femeie.

Când își reveni din tulburare, încercă să-și potolească bătăile inimii.

Dorința care-i răscolea trupul era mai puternică decât își imaginase, fiind apropiată de focul cu care lucra pentru a modela statuetele. Știa foarte bine că dorința nu poate fi satisfăcută decât prin dăruire. Știa foarte bine ce trebuia să facă pentru a fi fericită.

Era ispitită să-i dăruiască lui Brent ceea ce acesta dorea cu ardoare. Amândoi erau cuprinși de aceeași pasiune, fără a fi un pericol de a se îndrăgosti.

Dar Rachel nu voia să aibă o aventură.

– Simți și tu ceea ce simt eu, nu-i așa? o întrebă el cu un glas răgușit.

Tânăra dădu afirmativ din cap. Brent o sărută din nou și Rachel se înfioră. Avusese dreptate când bănuise că Brent era un bărbat deosebit. Dezmierdările lui erau provocatoare. Oricum, subestimase efectul lor; Rachel avea senzația că plutește.

Când buzele lui Brent îi pecetluiră gura, sculptorița simți că revine cu picioarele pe pământ. Nu avea nevoie de alt sprijin decât brațele bărbatului. Mâinile ei îi înconjurară gâtul. Era strâns lipită de trupul lui și-i simțea bătăile inimii. Era atât de bine să fie mângâiată! Ceea ce-și dorise toată viața se împlinea în clipa aceea.

Rachel știa că se joacă periculos cu focul dar că nu poate să-și înfrâneze trăirile.

– Ne vedem mâine seară? o întrebă el.

– Da, răspunse tânăra cu o voce întretăiată de emoție.

Capitolul 4

Rachel își netezi rochia de mătase pe care o cumpărase de la magazinul de lângă atelierul ei. Despicătura laterală îi dădea la iveală pulpa. O ultimă privire în oglindă și tânăra se declară mulțumită, după ce-și scutură pletele care-i atârnau pe umeri.

Toată ziua se gândise la Brent. De câteva ori ridicase receptorul pentru a-i telefona, dar nu avusese curajul să-i formeze numărul.

Imaginea din oglindă era a unei femei care nu-și ascunde sentimentele. Ochii erau triști iar buzele se arcuiseră ca și cum ar fi vrut să pună o întrebare.

Inevitabilul se întâmplase și acum era pe cale să iasă în oraș cu bărbatul cel mai chipeș pe care-l cunoscuse vreodată.

Senatorul avea o fire mândră și Rachel nu intenționa să-i satisfacă orgoliul, sunându-l pentru a-l întreba ce mai face. Trebuia să-și păstreze calmul. Orice renunțare la demnitate n-ar face decât s-o coboare în ochii lui.

Deși nu era sigură că va reuși să-și stăpânească emoțiile, nu trebuia să-i arate lui Brent că apropierea lui o tulbură. Nu putea să se lase dominată de instinct.

Ceea ce trebuia să facă era să-și păstreze echilibrul interior.

Acceptase să ia cina cu Brent, atâta tot. Nu avea de ce să fie îngrijorată, își spuse sculptorița, schițând un pas de dans.

Așteptarea devenise apăsătoare și Rachel ieși din casă pentru a se plimba în aerul răcoros al serii. Vântul îi răvăși părul și-i înfioră pielea catifelată. Noaptea promitea să fie încântătoare. Singura problemă era dacă se va bucura că-l va revedea pe Brent.

Bineînțeles că-i va face plăcere să petreacă o seară de neuitat. Avea impresia că intuiția ei n-o înșelase. Putea un bărbat nesincer să-i trezească o emoție atât de puternică.

Se simțise în siguranță când el o îmbrățișase. Nu mai cunoscuse de mult un bărbat care să-i dea această senzație. Ce însemna o clipă de plăcere, dacă nu o desprindere de realitatea monotonă și plictisitoare?

Rachel se întoarse în casă cu câteva minute înainte de sosirea senatorului. Când o zări, acesta exclamă încântat.

– Ce frumoasă ești!

Vocea lui caldă o emoționă și mai mult, dându-i certitudinea că este cu adevărat frumoasă. Privirea lui strălucitoare îi dovedea că este o femeie ispititoare, atrăgându-i atenția că nu trebuie să se uite la alt bărbat. Brent îi luă șalul din mână și i-l înfășură în jurul umerilor, mângâind-o în treacăt. Respirația lui fierbinte îi înfioră pielea gâtului. Tânăra avea o senzație ciudată și puternică, închipuindu-și că pășește într-o lume nouă și plină de promisiuni.

Restaurantul ales de Brent era elegant și avea o atmosferă liniștitoare.

În sinea ei, Rachel era puțin îngrijorată, deoarece totul se întâmplase prea repede și era deja prea tulburată pen-

tru a-și analiza sentimentele. Emoția o făcu să-și rotească privirea prin sală, evitând să se uite la bărbatul care o tulbura.

Chelnerul aduse vinul și Brent ridică paharul, declarându-i lui Rachel că seara este minunată. Tânăra sorbi din băutura aurie care-i înfierbântă sângele.

Restaurantul era luminat discret, iar pe fiecare masă se aflau lumânări. Femeile erau îmbrăcate în rochii elegante și purtau bijuterii prețioase.

Brent era un interlocutor fermecător, abordând orice subiect, cu excepția profesiei sale. Atât el, cât și Rachel, printr-un consens tacit, evitau să se refere la faptul că este politician.

Își întinse brațul și degetele sale începură să dezmierde pielea fină a sculptoriței.

Rachel se înfioră și încercă să-și retragă mâinile. Senatorul surâse și nu insistă, dar sărută fiecare deget înainte ca tânăra să-și desprindă mâinile.

Acest gest tandru o tulbura mai mult decât se așteptase și ea se întrebă dacă vinul pe care-l băuse îi produsese o stare euforică. Uitându-se la bărbatul din fața ei, își dădu seama că nu vinul era de vină pentru ceea ce simțea în acele momente.

Timpul părea că se oprise. Atmosfera devenise destinsă și prielnică destăinuirilor.

Privirea lui Brent o intimida, iar zâmbetul din colțul gurii lui îi accelera pulsul. Umezindu-și buzele, Rachel scoase un suspin.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Brent.

– Nimic. Totul este în ordine, dar am senzația că relația noastră devine stânjenitoare.

Brent zâmbi îngăduitor.

– Ce te deranjează?

– Știi foarte bine că tu ești de vină că mă faci să mă gândesc la lucruri care nu mă preocupau în ultima vreme.

Sinceritatea lui Rachel nu-l surprinse pe Brent, care știa că tânăra nu glumea. Seriozitatea ei îl mișcă, mai ales că în lumea politică această calitate nu era apreciată.

Glasul lui Rachel era încărcat de tristețe și-i reamintea tot ce-i separa. Senatorul nu avea altă dorință decât de a găsi calea care să-l apropie de femeia care-l fascina. Intenția sa era să-i arate că există multe lucruri pe care le puteau face împreună.

În primul rând trebuia să-i îndepărteze îndoiala că relația lor este nepotrivită. Va găsi cu siguranță un mijloc prin care îi va risipi gândurile negre. Surâzând, el spuse cu blândețe.

– Te rog să dansăm.

Rachel încuviință dând din cap, fiind incapabilă să rostească vreun cuvânt.

Brent îi îndepărtă scaunul și luând-o de mână, o conduse pe ringul de dans. Lumina discretă îi încuraja să se cuprindă în brațe. Atmosfera intimă a locului era la înălțimea așteptărilor.

Mâna lui Brent se înălță și degetele sale îi atinseră pielea fină a brațului. Rachel tresări, simțind o emoție adâncă în trup. El era conștient de starea sculptoriței, dar nu făcu nici o remarcă, și începu să se miște în ritmul muzicii.

Cuvintele melodiei se refereau la despărțirea unui cuplu de îndrăgostiți, Iar Rachel se gândi, cu regret, că soarta poate să-i fie nefavorabilă. Deși își impusese să facă abstracție de profesia lui Brent, presimțea că va trebui să renunțe la el.

– Te preocupă ceva?

– Nu. Mă simt bine.

Îmbrățișarea lui era plăcută. Tânăra îi simțea trupul vânjos și cald. Mâna lui îi mângâia spatele, dându-i o senzație de bună dispoziție. Rachel se lipi de Brent, simțind nevoia să fie cât mai aproape de el.

Brent își plimbă degetele pe fața ei, pe linia fină a bărbiei. Tânăra avea senzația că el își reține răsuflarea. Buzele lui îi atinseră ușor părul, înfiorând-o. Îmbrățișarea deveni mai strânsă. Rachel avea impresia că plutește, desprinzându-se de această lume. Dansul îi ținea înlănțuiți, favorizând apropierea dintre ei.Tânăra se lăsă în voia muzicii, uimită de emoțiile prin care trecea. Seara se anunța a fi minunată.

Obrajii ei se îmbujorară. Căldura trupului lui Brent o tulbura. Chiar dacă partenerul ei își dădea seama că este puțin stânjenită, nu putea ști cu exactitate că avea un asemenea efect asupra ei.

Dar dacă senatorul era conștient de puterea lui de seducție?

Când muzica încetă, Rachel avu o tresărire; cu greu își revenea din vraja care o cuprinsese. Era atât de plăcut să se afle în brațele lui Brent!

Acesta remarcase că era emoționată: mâinile îi tremurau, iar respirația îi era întretăiată. Ochii îi străluceau de încântare.

Cu un gest tandru, el îi petrecu șalul în jurul umerilor și o conduse spre ieșire. Luna plină răspândea o lumină blândă.

Ajuns lângă mașină, Brent deschise portiera și Rachel se așeză pe scaunul de lângă șofer. El nu porni motorul și aplecându-și capul spre ea, spuse cu o voce gravă:

– Ești a mea. Numai a mea.

În secunda următoarele, buzele lui îi pecetluiră gura, sărutând-o cu pasiune. Rachel se arcui, cutremurată de senzațiile pe care le încerca.

Brent își reveni primul din emoție și-și îndepărtă capul, gândindu-se cu regret că sărutarea nu putea fi prelungită. Răsuflarea caldă a sculptoriței era un semn al plăcerii pe care o împărtășise în acele momente cu partenerul ei.

– Să mergem. Este târziu, zise Rachel cu glas duios.

Brent dădu înțelegător din cap și-și puse centura de siguranță după ce verificase că Rachel făcuse același lucru. Scânteierea din ochii ei îl convinse că amândoi simțeau nevoia să ajungă cât mai repede într-un loc unde să fie singuri.

Drumul spre casă fu parcurs în tăcere. Brent era atent la celelalte mașini, dar trăgea cu coada ochiului la femeia de lângă el, abținându-se cu greutate să nu-i dezmierde părul, umerii și mâna stângă. O buclă îi căzu pe frunte și el se grăbi s-o readucă la locul ei. Pielea sculptoriței avea moliciunea unei nopți de vară. Brent își reașeză mâna pe volan, conștient că un senator, chiar dacă este îndrăgostit, nu-și poate permite să conducă imprudent.

Peste câteva minute aruncă o privire spre Rachel, surprinzând-o că se uita la el.

Mașina se opri în dreptul magazinului lui Rachel. Brent coborî și-i deschise portiera.

– Îți mulțumesc, zise tânăra, îndreptându-se spre ușa de la intrare.

– Vrei să plec? o întrebă senatorul, aflat încă sub impresia îmbrățișării din timpul dansului când simțise căldura trupului ei.

Ochii sculptoriței aveau o sclipire plină de promisiuni.

– Nu pot să te alung.

Mărturisirea ei era mai mult decât sperase. Pe când avea unsprezece ani, Brent sărutase pentru prima dată o fată. La șaisprezece, devenise expert în sărutări. Fuseseră câteva femei în viața lui. Nu atât de multe pe cât afirmau invidioșii, dar cu mult peste cât bănuia mama lui.

Le iubise așa cum înțelegea el să iubească, iar despărțirile fuseseră pașnice și fără regrete. De ce Rachel ar fi diferită de celelalte femei?

După ce deschise ușa, sculptorița îl invită înăuntru și întorcându-se îl întrebă cu o voce schimbată:

– Dorești ceva?

– Același lucru pe care-l dorești și tu.

Se aplecă și o sărută pe obraji, apoi pe buze. Tânăra tresări și răspunse la sărutare, tremurând de dorință. Gura lui fierbinte era lacomă și senzuală. Când îi sărută pielea fină de pe gât, Brent știu că Rachel era gata să-i cedeze, chiar dacă nu făcuse nici un gest și nu scosese nici un sunet.

Ținând-o de talie, o conduse în sufragerie, unde cu o mișcare rapidă îi trase fermoarul de la rochie și aceasta alunecă pe covor.

Rămasă în sutien și chiloți, Rachel era mai atrăgătoare ca niciodată. Brent simți nevoia urgentă de a o face fericită și-și scoase nerăbdător hainele.

Tânăra îl privea surâzând, având în ochi o lucire șăgalnică.

– Ești o vrăjitoare, murmură el.

Rachel clătină din cap, suspinând:

– Sunt doar o femeie.

Toate femeile sunt niște ființe stranii, își spuse Brent, admirând frumusețea trupului sculptoriței. Mai sus de sânul drept, un semn din naștere îi atrase atenția. Senatorul se aplecă și depuse un sărut tandru în acel loc, în timp ce îi desfăcu sutienul care căzu, la rândul său, pe covor. Sânii rămaseră liberi, doi porumbei albi și rotunzi. Sfârcurile lor tari erau două puncte care trebuiau atinse și mângâiate. Fără grabă, Brent le sărută mușcându-le în joacă, apoi gura lui alunecă pe pielea sensibilă a abdomenului. Împins de dorință, îi scoase chiloții, fiind nerăbdător s-o iubească.

– Dacă socoți că trebuie să mă opresc, să-mi spui acum, deoarece peste două minute nu mă voi mai putea controla.

– Nu te opri! îl îndemnă Rachel, prinzându-l de umeri și obligându-l să se întindă pe covor.

Brent simți că sosise clipa mult așteptată, însă căută să-și domine emoția respirând adânc. Mâna lui îi dezmierdă coapsele și când îi atinse sexul, simți umezeala care îl invita s-o pătrundă.

Rachel își înălță genunchii în așteptare.

Brent făcu o mișcare lentă și cei doi formară o singură ființă. Corpurile lor strâns unite se potriveau perfect. Brent nu-și amintea de când nu făcuse dragoste atât de frumos. Dorința de a o face fericită îi ghida mișcările. Suspinele pe care tânăra le scoase încet îl îndârjiră și mai mult.

În liniștea nopții, Rachel murmură:

– Brent...

Bărbatul se simți mișcat la auzul numelui său, rostit cu atâta tandrețe.

– Strânge-mă tare, șopti el cu o voce răgușită.

Tânăra își petrecu brațele în jurul gâtului lui și se arcui pentru a-i permite lui Brent s-o posede cât mai bine. Gemetele lor de plăcere erau dovada că dorințele li se împliniseră.

Când își reveniră din extaz, erau plini de sudoare iar inimile lor băteau mai tare.

Rachel exclamă cu un glas sugrumat de emoție.

– Rămâi aici peste noapte!

– Cu plăcere.

Peste câteva momente, Brent era întins în pat, alături de sculptoriță. Pielea ei avea un parfum delicat. Trăsăturile feței erau mai liniștite și aveau mulțumirea ce se poate citi pe chipul unei femei după ce a făcut dragoste. Lumina lunii pătrundea în dormitor prin perdelele subțiri. Gura tinerei era aromată și-l ispitea pe Brent s-o sărute din nou.

Avea senzația că trăiește un vis, nefiind sigur nici acum dacă fusese adevărat că se bucurase de nurii lui Rachel.

Era încântat că această femeie extraordinară se află lângă el, atât de aproape încât nimic nu-i despărțea. Rachel se potrivea în toate privințele cu așteptările lui. Cu un gest tandru, el o mângâie pe păr cu mâna stângă. Mâinile ei se odihneau pe pieptul lui. Umbrele nopții răspândeau un farmec misterios. Brent se simțea liniștit și încântat de faptul că putea s-o dezmierde pe aceea care îi dăruise clipe minunate. Degetele sale alunecau ușor pe pielea catifelată a lui Rachel care scoase un suspin de mulțumire și-i lăsă capul pe umărul lui.

Brent avea certitudinea că întâlnise femeia alături de care să-și petreacă restul vieții. Totul se întâmplase pe neașteptate și dragostea îl copleșise prin faptul că nu se așteptase s-o găsească atât de repede. De obicei, iubirea cere timp. Timp pentru ca bărbatul și femeia să se cunoască mai bine și să descopere calitățile care-i apropie. De data aceasta, Brent se îndrăgostise fără să mai aștepte ca vremea să-i confirme că iubește.

Poate că nu era ușor să ții la o femeie ca Rachel Harris, dar senatorul era sigur că nu făcuse vreo greșeală când o invitase la cină. Ceea ce trebuia să facă era s-o convingă că pot forma o pereche minunată.

Brent surâse, mulțumit. Niciodată nu avusese o legătură mai plăcută și mai dătătoare de speranțe.

Rachel simți că el să dăduse jos din pat și îl privi cu coada ochiului. Amintirea momentelor de încântare o făcu să zâmbească. Brent o făcuse cu adevărat fericită.

Cu capul sprijinit într-o mână, tânăra îl privea, admirându-i trupul înalt și viguros.

– Îți place cum arăt? o întrebă Brent.

– Foarte mult.

– N-am găsit în frigider decât două ouă, o bucată de brânză și câteva fructe.

– Nu mi-e foame! exclamă ea, fără să se supere că senatorul îi deschisese frigiderul.

– Ar trebui să gustăm ceva, zise el, aplecându-se pentru a-i mângâia sânii rotunzi și tari.

Tânăra îl trase în jos și Brent se lungi lângă ea. Rachel își plimbă mâna pe părul creț de pe pieptul lui Brent, care îi cuprinse degetele cu mâna și o tachina:

– Știi ce pățesc cele care mă mângâie pe piept?

– Nu.

– Vei afla imediat, zise el, îmbrățișând-o cu pasiune.

Rachel simți căldura trupului lui și se lăsă mângâiată. Când dezmierdările deveniră mai îndrăznețe, dorința de a face dragoste era mai puternică decât orice altă emoție. Mâna lui Brent îi cuprinse un sân și tânăra tresări. Plăcerea pe care o simțea era intensă și profundă.

Niciodată nu crezuse că senzualitatea poate fi atât de gingașă. Avusese câteva experiențe erotice, dar nici una nu se putea compara cu ce se întâmplase între ea și Brent. Pentru prima dată descoperise că nu este nici o rușine să dorești să faci dragoste. Nevoia de a se dărui îi provoca o satisfacție deosebită.

– Nu ți-e foame? se interesă Brent, sărutându-i pielea fină.

– Nu am nimic să-ți ofer, îi reaminti tânăra între două suspine.

– În cazul acesta, este mai bine să facem altceva.

Rachel îl cuprinse cu brațele, strângându-l tare.

– Ce ai de gând să facem?

Brent îi arătă pe îndelete ce dorință are.

Capitolul 5

Rachel își spuse că micul dejun în pat ar putea deveni o obișnuință. Mai ales când alături de ea se afla Brent.

Pentru câteva minute, cei doi dădură impresia că formează un cuplu fericit. Era firesc să înceapă ziua cu o cafea fierbinte și cu lectura ziarului de dimineață. Soarele strălucea pe cer, iar atmosfera din încăpere era agreabilă. Aveau nevoie de asemenea momente când nimeni nu-i deranja. Ziariștii nu-i hărțuiau cu întrebări indiscrete, iar singura lor dorința era să se simtă bine.

Poate că peste o zi sau două, sentimentele lor se vor schimba, dar în acele clipe, își zise Rachel, nimic nu putea să le strice buna dispoziție.

Bineînțeles că micul dejun era o improvizație, cele două ouă și brânza fiind insuficiente pentru o omletă grozavă.

– Când vei avea chef să gătești, poți conta pe mine, o asigură Brent în glumă. Eu voi face cumpărăturile.

Rachel făcu o mutră îmbufnată și el se aplecă pentru a o săruta tandru.

– Ai de gând să mă săruți mereu?

– Numai când trec să te văd, afirmă Brent surânzând.

– Nu ți-a spus nimeni că ești un nesuferit?

– Doar mama.

– Se pare că a fost o femeie înțeleaptă.

– Foarte înțeleaptă. O dată mi-a spus că dacă voi întâlni o femeie care să-mi placă, să fac totul pentru a nu o pierde.

Tânăra preferă să tacă, pentru a nu-și trăda sentimentele.

Senatorul o dezmierdă ușor pe mână.

– Știu că totul s-a petrecut prea repede, dar trebuie să-ți mărturisesc sincer că te doresc așa cum nu am dorit nici o femeie.

Cuvintele o înduioșară pe Rachel care se hotărî să fie la fel de sinceră.

– Cum trebuie să ne purtăm acum? îl întrebă ea cu o voce nesigură.

– În primul rând vom petrece cât mai mult timp împreună.

– Intenționezi să-mi faci curte?

– Desigur. Vom lua cina în oraș și vom merge la cinema. Eu voi scrie poezii în care îți voi lăuda frumusețea.

Rachel râse încântată.

– Crezi că voi putea fi muza ta?

– Firește.

După ce se gândi câteva clipe, Brent își drese glasul și recită cu pasiune:

„Doamna mea nu are nevoie de nimic
Pentru a-și sublinia frumusețea
Căci are buze dulci și vrednic
Eu le sorb, când singur sunt cu ea."

Un zâmbet de mulțumire înflori în colțul buzelor tinerei.

– Putem ilustra imediat înțelesul versurilor, zise ea, arătând spre cearșafurile care păstrau încă parfumul scenei de dragoste.

– Ai dreptate, încuviință Brent, punând tava cu mâncare pe podea.

– Mi se pare că ai numai o singură idee în minte.

– Sunt nerăbdător să-ți dovedesc temeinicia ei.

Senatorul dădu deoparte cearșafurile, aplecându-se asupra trupului ispititor al sculptoriței.

În următoarele zile, cei doi îndrăgostiți se întâlniră cât mai des posibil. Seara luau cina la un restaurant, sau acasă la Rachel, arzând de nerăbdare să se cuprindă apoi în brațe.

Brent descoperea cu uimire și bucurie că Rachel avea calități deosebite. Deși i se părea că o cunoaște bine, la fiecare întâlnire observa lucruri noi, străduindu-se să alcătuiască din ele un portret cât mai fidel al femeii îndrăgite.

Un mesaj din Washington îl îndepărtă cinci zile de ea. Cu toate că participa la o petrecere organizată de unul dintre fruntașii partidului din care făcea parte, senatorul nu se gândea decât la iubita lui.

Cele cinci zile i se părură o veșnicie. Pentru a-și umple timpul, se ocupă de problemele politice pe care le neglijase cât se întâlnise cu Rachel. Sora lui îl mustră în glumă că se schimbase în ultima vreme.

Remarca lui Jeannie îi smulse un zâmbet. Schimbarea se produsese în momentul când întâlnise iubirea. Pentru prima dată simțea ce înseamnă să îndrăgească femeia pe care o visase toată viața. Nu bănuise că iubirea va avea asemenea efecte asupra sa.

Ar fi fost firesc să-i declare sculptoriței ce sentimente are pentru ea, dar considera că dragostea trebuie confirmată după o perioadă de timp. Dorea să-i spună cât de mult ține la ea și că relația lor era deosebită și rară.

Ajunsese la concluzia că Rachel este făcută pentru el, așteptând ca și ea să-și dea seama de acest lucru. Posibilitatea ca iubita lui să nu ajungă la această concluzie îl făcea să se frământe, împiedicându-l să lucreze.

Nerăbdător să-i audă vocea, formă numărul ei de telefon.

– Ne vedem diseară? o întrebă el puțin nervos.

– De ce nu m-ai sunat ieri pentru a-mi propune o întâlnire?

Glasul lui Rachel părea rece.

– Am fost foarte ocupat.

– Poate că am alte planuri în seara aceasta.

– Nu ești liberă? se interesă Brent, simțind un junghi în inimă.

– Sunt liberă, dar...

– La ora șapte sunt la tine. Nu e nevoie de o ținută festivă.

Brent închise telefonul, astfel că Rachel nu mai putea să-l refuze. Satisfacția de pe chipul lui se datora faptului că va putea să fie din nou cu femeia iubită. Ca orice bărbat care iubește, era fericit când se întâlnea cu ființa ce-i răpise inima.

La șapte, Rachel era în hol, așteptând ca soneria să-i dea de veste că senatorul sosise. Deși nu voia să mărturisească, fusese îngrijorată că el ar fi putut să nu mai vină. Toată ziua stătuse ca pe ghimpi și acum temerile sale se risipiseră.

Brent se afla în fața ei, mai chipeș ca niciodată. Inima ei tresări când el spuse:

– Ai văzut că am dreptate?

– Ce te face să crezi că te-am așteptat să vii?

– Se vede de la o poștă că ești îndrăgostită de mine, o tachină senatorul.

Rachel nu se putu abține și-i întoarse zâmbetul. Brent era incorigibil. Buna lui dispoziție o molipsi și tânăra își spuse că nu avea nici un motiv pentru a nu se bucura de clipele când era cu el. Putea să reziste farmecului lui? Răspunsul era simplu: firește că nu.

Îl pofti în bucătărie și-i oferi un pahar cu apă minerală.

– Ce-ai făcut astăzi?

– Am vorbit la telefon și m-am gândit la tine. Când am citit scrisorile primite, mi-am amintit de buzele tale senzuale. M-am dus la o conferință și mi-au venit în minte ochii tăi. M-am întors acasă și mi-a fost dor de tine.

– Am început să mă obișnuiesc cu gândurile tale.

Brent se aplecă și o sărută tandru pe frunte.

– Să mergem, draga mea. N-aș vrea să întârziem.

– Unde mergem? îl întrebă Rachel, punându-și jacheta.

– Sper că te vei distra. Nu-ți spun, este o surpriză.

La târgul de vite, atmosfera era apăsătoare. Mirosul neplăcut al animalelor se simțea de departe. Oamenii se înghesuiau să vadă exemplarele cele mai reușite, suportând cu greu căldura. Copiii se zbenguiau în voie, profitând de faptul că mai erau două săptămâni până la începerea școlii. Văzduhul părea înfierbântat în acest sfârșit de august.

Rachel se uita în jurul ei cu încântarea unui copil, oprindu-se în fața fiecărui stand. Brent o ținea de mână și-i dădea explicații în legătură cu creșterea porcilor și a taurilor. Sculptorița fu atrasă de cuverturile groase lucrate manual și poposi mai mult în fața sculpturilor artizanale, apoi gustă cu poftă din piftiile și murăturile făcute de gospodine.

Cei doi se amuzară la concursul pentru cel mai bun patiser și râseră de giumbușlucurile clovnilor. Entuziasmați, îl aplaudară pe câștigătorul concursului de tăiere a bușteni-lor.

Rachel se lipi de trupul lui Brent, în timp ce ultimul concurent încerca să bată recordul de stat în șa.

O adiere de vânt îi ciufuli părul lui Brent și tânăra i-l netezi pe spate. El făcu același lucru și când mâinile lor se întâlniră, îi sărută tandru degetele.

Veselia domnea peste tot. Luminile multicolore sclipeau, îndemnându-i să se alăture mulțimii care se distra din plin.

În această seară nu mai erau senatorul Brentior și sculptorița Rachel, ci două ființe fericite că sunt împreună.

Tânăra tresări la gândul că Brent era bărbatul ideal, doarece viața lui nu era una obișnuită. Gândul acesta o înspăimântă, dar își zise că este mai bine să profite de clipele minunate și să amâne luarea unei decizii.

Seara era a lor, așa cum ei își aparțineau unul altuia. Ceea ce conta era să se bucure de prezent; trecutul și viitorul nu aveau nici o importanță.

După o oră, se așezară la o masă de pe terasă și comandară grătar cu sos picant și salată de roșii, iar ca băutură răcoritoare limonadă servită în pahare mari de carton.

– Ce plăcut este să luăm masa în aer liber, afirmă Rachel.

– Așa e... dar sunt multe furnici.

Răspunsul prozaic o dezamăgi pe tânără, care-l corectă:

– Se pare că mâncarea are un gust mai bun dacă stăm pe terasă.

Rachel își șterse buzele cu un șervețel de hârtie după ce termină friptura.

– Ți-a rămas puțin sos, zise Brent, luând un șervețel pentru a-i îndepărta pata.

Gestul lui duios o mișcă pe tânără, și se abținu cu greu să nu scoată un suspin.

Un fotograf declanșă brusc aparatul, și Rachel închise ochii. Mâna lui Brent o proteja, astfel că necunoscutul nu reuși să-i surprindă chipul îmbujorat.

Din păcate, vraja se risipi și senatorul achită nota de plată, apoi o conduse pe Rachel la mașină.

Înainte de a porni motorul, el o luă în brațe și o sărută. Deși sângele îi pulsă mai tare, tânăra simțea că Brent este mai rezervat.

Drumul spre casă fu parcurs în tăcere. Rachel se duse la bucătărie, zicând:

– Imediat este gata cafeaua.

Poate că sosise momentul cel mai dificil, își zise ea. Trebuia să afle ce intenții are Brent.

Acesta se așeză pe un scaun și o urmări pe gazdă cu coada ochiului. Rachel se străduia să nu verse nici un strop din apa fiartă și-și țuguiase buzele, semn că era îngrijorată.

Brent nu voia să bea cafea, dar acceptă o ceașcă, gândindu-se cum să înceapă discuția. Fără să zică vreo vorbă, se ridică și se duse în salon, uitându-se la obiectele de artă cu care Rachel își împodobise camera. O statuetă de bronz reprezentând un elefant cu trompa ridicată se afla lângă un bibelou delicat din sticlă. O tapiserie acoperea un perete, iar covorul gros avea desene geometrice. În încăpere domnea o atmosferă calmă. Obiectele de artă creau un loc plăcut și odihnitor.

Rachel intră ținând în mâini tava pe care o puse pe masă.

Brent o îmbrățișă și o mângâie pe umeri și pe păr. După câteva momente, se îndepărtă respirând adânc. Știa că tânara este tulburată fiindcă fusese fotografiată în compania lui. Pentru el, apariția în paginile ziarelor devenise o obișnuință.

Pentru Rachel, lucrurile se prezentau cu totul altfel, iar senatorul observase cât de mult se frământă pentru a-și stăpâni emoțiile. Ar fi preferat ca ea să țipe și să-și exteriorizeze mânia, dar tăcerea ei era de nesuportat.

Se simțea slăbită și vulnerabilă deși, de obicei, era plină de energie și de entuziasm.

– Spune-mi ce ai pe suflet, o îndemnă Brent.

– N-am nimic.

– Nu-i adevărat.

Rachel își înălță capul și zise încet:

– Nu vreau să apar în ziare.

Brent își miji ochii.

– Nu am intenționat să fii văzută, alături de mine, pe prima pagină a ziarelor. Trebuie să recunoști că nu am nici o vină că am fost fotografiați. De ce te-a deranjat acest lucru?

– Detest ca persoana mea să fie subiect de bârfă, oftă Rachel ferindu-și privirea. Ești mulțumit acum?

– Firește că nu sunt. Există posibilitatea ca fotografia să nu fie publicată.

Rachel dădu din cap, dar în sinea ei era sigură că senatorul Brent Brentior nu putea scăpa așa de ușor: era o personalitate de care se interesa toată lumea.

Coșmarul reveni. Rachel tresări, fiind îngrozită de ceea ce-și amintea: sânge și urlete. Moartea tatălui ei o marcase profund.

Deși era învelită cu o cuvertură călduroasă, tremura din tot trupul și-și trase genunchii la piept, încolăcindu-și brațele în jurul lor. Tremuratul încetă, dar memoria rămase trează, chinuind-o.

Durerea mocnise în sufletul ei ca un monstru, așteptând momentul când era vulnerabilă, pentru a o lovi cu putere. De câțiva ani reușise să-și înăbușe amintirile neplăcute, crezând că ele dispăruseră. Acum își dădea seama că lucrurile nu stăteau chiar așa.

Senzația de vomă o făcu să se ridice din pat. Amintirile îi reveniseră și nu mai putea scăpa de ele. Nu era în stare să-și domine trăirile, astfel că hotărî să se ducă la atelier. În zori, liniștea din jur putea s-o ajute să lucreze cu mai mult spor.

Speranța ca fotografia să nu apară pe prima pagină se nărui în momentul când se uită pe ziarul de dimineață. Comentariul era destul de clar: „Senatorul Brentior și prietena sa au petrecut o seară de neuitat la țară".

Cele câteva rânduri care însoțeau fotografia nu cuprindeau nimic adevărat. De fapt, ziarul nu făcea decât să alimenteze ideea că între sculptoriță și senator este mai mult decât o simplă relație de simpatie.

Telefonul sună insistent, dar Rachel nu ridică receptorul. În jur de nouă și jumătate, scoase cordonul din priză.

Gândurile nu-i dădeau pace. De ce tremura când Brent o mângâia? De ce îl aștepta cu nerăbdare? Nu trecea nici un minut fără să se frământe din cauza lui.

Care era motivul care o făcea să fie atât de mâhnită? Oare sentimentele ei față de senator erau mai profunde decât o prietenie? Dacă ar fi numai problema sexului, lucrurile s-ar reduce la o necesitate fiziologică. Deși făcuseră dragoste cu o pasiune incredibilă, sufletul ei era tulburat din altă pricină. Ceea ce simțea pentru Brent era diferit de tot ce simțise până atunci față de ceilalți bărbați.

Viața ei se schimbase de când îl întâlnise. Nu mai putea susține că relația lor era una obișnuită. Dorința care-i răscolea trupul în momentul când senatorul o privea era dovada că nu prietenia o făcea să tremure.

Brent o făcuse să râdă în momentele când era tristă, arătându-i că viața merită să fie trăită din plin. Simțea nevoia să împartă totul cu el, cel care o învățase să privească altfel trecutul și necazurile care nu ocolesc pe nimeni.

Brent devenise de neînlocuit pentru ea. De la început bănuise acest lucru, nu-i așa? Își închipuise că va ține la el... dar refuzase să se gândească la consecințe.

Acum ce trebuia să facă?

Era firesc să se gândească la o decizie, așa cum făcea ori de câte ori era în încurcătură. Talentul ei nu putea s-o ajute să găsească o soluție, deși în privința operelor de artă găsea întotdeauna o rezolvare.

Gânditoare, Rachel puse în apă statueta pe care o modelase. Sfârâitul care însoți acest gest îi reaminti că va suferi mai mult dacă îl va scoate pe Brent din viața ei.

Senatorul sosi pe înserate și observă imediat că tânăra era îngrijorată. Chipul ei era întunecat de tristețe.

– Ai văzut ziarul?

– Da, răspunse Rachel punând o carte peste fotografie.

Brent simțea că nu era în apele ei. În ochi i se citea dezamăgirea, iar tăcerea ei era elocventă. În cameră domnea o atmosferă tensionată.

– Îmi pare rău, zise Brent, mângâindu-i obrazul.

– Nu ai nici o vină, îl consolă ea, cu o voce stinsă.

Brent avea impresia că Rachel nu vrea ca el să pătrundă prea mult în viața ei. Gândul acesta îl dezamăgi, deși era conștient că nu putea să fie prea îndrăzneț. Trebuia să-i respecte dreptul de a-și hotărî singură destinul.

Stătea în fața gazdei și nu se putea sătura admirând-o. Era frumoasă și ținea la ea.

Brent se întreba cum este posibil să fie îngrijorat și bucuros în același timp.

Era îngrijorat că femeia pe care o iubea era prost dispusă, și era bucuros că se află la ea. O iubea și acest lucru conta mai mult ca orice pe lume.

Rachel își răsuci o buclă pe degetul arătător.

– Este greu să suport ideea că lumea mă arată cu degetul. Parcă sunt un peștișor într-un acvariu.

– Te vei obișnui cu celebritatea.

– Crezi că voi reuși? îl întrebă tânăra, ridicând un vas pe care-l examină câteva clipe. După ce-l așeză la locul lui, pe etajeră, începu să răsfoiască o carte.

Brent îi luă volumul de versuri și-i mângâie mâinile uitându-se la degetele zgâriate uneltele cu care făurea statuetele din sticlă.

Trecuseră deja două săptămâni de când o vedea zilnic.

– Ce-ai zice de o plimbare? Aerul serii o să-ți facă bine. Poate ne oprim la un cinema.

– Nu am chef să ies. Oriunde voi fi cu tine, un fotograf va apăsa pe buton pentru a obține un instantaneu cu o personalitate politică.

– Mie nu-mi pasă dacă apar în ziare, declară Brent, obișnuit să fie în atenția reporterilor care considerau că este firesc să publice știri legate de celebritățile zilei.

– Eu nu voi admite să mai fiu fotografiată.

– Nu este bine ca amintirile să-ți întunece prezentul, declară senatorul, dezmierdându-i mâinile. Nu m-am așteptat să fii atât de temătoare.

Remarca nedreaptă o întristă pe Rachel care avea senzația că fusese pălmuită. După câteva momente, ea înălță capul, declarând pe un ton politicos, dar rece.

– Ești liber să ai orice părere despre mine.

Brent își dădu seama că vorbele sale o răniseră și o luă în brațe încercând să-i ușureze durerea.

– Ceea ce mă preocupă este să aflu de ce ești abătută.

– Vrei să afli ce mă apasă pe suflet? Bine. Te rog să reții că nu-mi place să apar pe prima pagină a ziarelor. Nu mai vreau să te văd. Este o hotărâre definitivă. Ai intrat în viața mea și mi-ai schimbat complet modul de a vedea lucrurile. Nu mai suport să fiu influențată de altcineva, care să-mi spună ce trebuie să fac.

Brent se uită în ochii ei și spuse cu o voce gravă:

– Nu vreau să mă cert. Țin mult la tine. Nu am avut pentru nici o altă femeie sentimentele pe care le am față de tine.

Rachel era mișcată de mărturisirea lui, mai ales că vorbele fuseseră rostite cu o intensitate neobișnuită.

– Recunosc că m-am distrat bine în compania ta, zise ea, căutând să-și stăpânească emoția.

Brent se arătă dezamăgit de remarca ei.

– Atât a reprezentat relația noastră în ochii tăi, numai câteva momente de plăcere?

– Ce ai fi vrut să susțin?

Sculptorița se săturase să fie supusă unei tensiuni constante. Nu mai voia să continue o relație care o obosea.

Senatorul se apropie de ea, încercând s-o mângâie. Tânăra ridică o mână pentru a se feri de el, temându-se că atingerea degetelor lui o va face să șovăie.

– Nu vreau să te mai văd niciodată.

– Minți, replică Brent cu un glas duios care o făcu pe Rachel să tresară.

Reproșul o întristă, deoarece Brent nu putea ști cât de mult dorea ea să fie cu el. În ciuda tentației de a cădea în brațe, Rachel spuse încet:

– Nu mai pot să trăiesc chinuindu-mă.

– Fă un efort pentru a depăși acest moment dificil.

– Să nu mai discutăm despre ceea ce simt.

– Ți-e frică să vorbim, din pricină că știu care este adevărul. Tânăra înălță mâna ca și cum ar fi vrut să-l pălmuiască, însă nu avu curajul să ducă gestul până la capăt.

Brent exclamă furios:

– De ce te-ai oprit? În zadar cauți să scapi de mine. Nu poți trăi izolată de lume. Te las să te liniștești. La revedere.

Rachel se uită în urma lui. Brent ieși repede pe ușă, fără să se uite înapoi.

Ea răsufla ușurată. Cel puțin își recăpătase libertatea. Brent nu va mai veni s-o deranjeze cu sfaturile sale umilitoare, spunându-i ce trebuie să facă. Trebuie să-i fie recunoscătoare că nu insistase să fie prietena lui, dându-i posibilitatea de a nu regreta că forțase despărțirea. Avea în fața ei viitorul. Trecutul nu avea cum să-i mai întunece speranțele. Cu toate acestea, se simțea nefericită.

La douăzeci și nouă de ani, întâlnise bărbatul ideal dar, din păcate, nu putea să se bucure de dragostea lui.

O întâlnire cu liderii partidului din oraș îl împiedică pe Brent să se mai frământe din pricina lui Rachel.

Trecuseră șase zile de când îl alungase din casa ei. Șase zile departe de ea. Șase zile în care căutase să se convingă că nu trebuia s-o vadă în fiecare seară, și că nu avea nevoie de sărutările ei.

Singura consolare era să dea curs insistențelor admiratoarelor sale. Satisfacția carnală ar putea să-i aducă liniștea. Existau femei care i-ar fi încălzit patul fără să-l enerveze. Din păcate, nu voia decât o singură femeie. Nu se gândea decât la ea.

Nici un bărbat nu scapă de suferință, dacă în sufletul lui este o femeie. Rachel i se cuibărise în inimă. Și nu avea cum s-o îndepărteze.

– Ce s-a întâmplat, Brent? îl întrebă un politician, după ce repetase de câteva ori întrebarea fără ca senatorul să înțeleagă sensul ei. Se pare că ești cu mintea aiurea. Pun pariu că ești îndrăgostit.

Brent schiță un surâs.

– Îmi cer scuze. Ce spuneai?

– Este preferabil să ne întâlnim altă dată. Sper să-ți revii până atunci. Partidul are nevoie de tine.

Brent nu protestă, fiindcă nu avea tăria de a se smulge din reveria care-l cuprinsese. Rachel nu-l lăsa să se ocupe de chestiunile politice. De câteva săptămâni, nu mai avea calmul și luciditatea de a analiza problemele cotidiene.

Ajuns acasă, se gândi că este singur, că timpul trece și nu mai are pe nimeni cu care să împartă bucuriile și necazurile. Era un păcat că dorea o femeie care să-l înțeleagă? Firește că nu greșea.

Își amintea cu nostalgie cât de mult tânjise s-o sărute pe Rachel. Se așteptase ca îmbrățișările ei să fie gingașe și nu se înșelase deloc. Ceea ce sperase fusese să găsească o femeie cu care să-și petreacă tot restul vieții.

Acum își dădea seama că dragostea îl luase pe nepregătite. Trăise cu speranța că va cunoaște iubirea când va fi pregătit s-o primească și că va face o alegere corectă. Timpul și împrejurările îi dovediseră că avusese dreptate.

Senatorul se duse la sora lui pentru a găsi puțină alinare. Ea știa întotdeauna să-l încurajeze și să-i dea sfaturi utile.

Când îi văzu fața mâhnită, Jeannie îl pofti să ia loc pe scaun, și-i spuse pe un ton autoritar:

– Ce ți s-a întâmplat? Povestește-mi tot.

– Este vorba de Rachel. M-am îndrăgostit de ea.

– Din pricina asta ești trist?

Brent îi relată incidentul de la târgul de vite și hotărârea lui Rachel de a rupe relația cu el.

– Ești într-o mare încurcătură, frățioare, zise Jeannie. Ce intenții ai?

– Să mă însor cu ea, i se destăinui el sincer.

– Felicitări.

– Nu i-am cerut încă mâna, adăugă Brent sceptic. Nu știu dacă va fi de acord cu propunerea mea.

– O vei face să-și schimbe hotărârea, îl încurajă sora sa.

– Îți mulțumesc, draga mea. Așa voi face, îi promise Brent mai optimist.

Ideea de a se căsători îi venise în minte în seara când plecase de la Rachel. Nu dormise decât câteva ceasuri și acest lucru se repetase în nopțile următoare. Pentru a se liniști cât de cât, făcuse dușuri și se plimbase pe străzi de parcă ar fi fost un adolescent aflat la prima întâlnire, tremurând din tot trupul de emoție.

Trebuia să aibă răbdare. Putea să-i acorde iubitei sale un răgaz de o săptămână. Atât își propusese, numai o săptămână. În acest răstimp suporta să fie departe de ea. Numai o săptămână, atât și nimic mai mult.

După acest interval va fi în stare să dărâme bariera pe care ea o ridicase pentru a se apăra de oamenii care o înconjurau.

Brent își dădea seama că este un cavaler de modă veche. Pentru prima dată de când Rachel îl izgonise din casa ei, senatorul zâmbi. Bunicul său irlandez ar fi fost mândru de hotărârea pe care o luase.

Capitolul 6

Brent nu era o persoană care să acționeze sub influența impulsurilor de moment. Din contră, se baza pe ordine, disciplină și rutină. Fusese educat să apeleze la rațiune, bun simț și răspundere. Aceste precepte îi fuseseră de folos atât în viața profesională cât și în cea particulară. Ar fi fost o nebunie să renunțe la aceste principii de dragul meu femei.

În ciuda acestor remarci, el continua să se gândească la Rachel, recunoscând că era o slăbiciune, dar nu reușea să i se împotrivească, oricâte eforturi ar fi făcut.

Se hotărâse să nu vorbească o săptămână cu ea. Se chinuise enorm în aceste șase zile, dar reușise să-și țină promisiunea, cu toate că ispita îl îndemna să ridice receptorul și să formeze numărul ei de telefon.

În a șaptea zi, era cazul să dea uitării tot ce chibzuise și să-i facă o vizită iubitei sale. Dacă ea ar fi suferit pe jumătate cât suferise el, ar putea să se declare satisfăcut. Nu. Nu putea să fie mulțumit până când nu va ști ce sentimente nutrește ea față de el.

Dorul de Rachel devenise de nesuportat, Brent nu mai avea somn și nici poftă de mâncare. Chipul ei îi răsărea mereu în minte. Strălucirea din ochii ei, moliciunea obrazului și pielea catifelată îl copleșeau de emoție.

Dacă ar fi avut o fire romantică, ar fi descris frumusețea iubitei sale în termeni poetici sau muzicali.

Brent știa foarte bine că sculptorița era o ființă sensibilă și era sigur că ea este pe jumătate îndrăgostită de el. Era inevitabil ca ea să ajungă la aceeași concluzie ca el: amândoi erau îndrăgostiți și erau făcuți unul pentru altul.

Trebuia să dea dovadă de mult curaj pentru a o convinge. Brent nu se temea de această provocare și zâmbi pentru prima dată în ultimele șase zile.

Era pregătit să înfrunte orice obstacol care-i stătea în calea fericirii.

Îi telefonă lui Rachel, anunțând-o că peste o zi va pleca la Washington și rugând-o să-i acorde o întâlnire. Tânăra îl informă că se va duce la un spital de copii și-i dădu adresa pentru a veni acolo.

Brent ajunse la spital mai devreme și rămase în pragul ușii salonului în care sculptorița le vorbea copiilor.

Privind-o cum se purta cu bolnavii, își dădea seama că femeia pe care o iubea avea calități remarcabile. Rachel se des-

curca foarte bine cu copiii. Se vedea că-i place să fie în mijlocul lor. Zâmbetul ei cald era o încurajare pentru micuții care sufereau. Mângâierile ei erau o alinare și o speranță de vindecare. Va fi o mamă bună, își spuse Brent.

În clipa când îl văzu, Rachel se îmbujoră la chip. Deși se concentra asupra copiilor, din când în când arunca o privire spre ușă.

Senatorul se întrebă dacă ea se bucură de prezența lui. Surâsul de pe buzele ei îi confirma bănuiala.

După ce sora medicală îi mulțumi pentru vizită, sculptorița se îndreptă spre Brent. Acesta o îmbrățișă cu căldură, fără să-i pese de copii și de personalul medical. Sărutarea lui fu tandră și scurtă, sperând că mai târziu va avea ocazia să fie și pasional.

Brent era fericit că o ține în brațe pe Rachel. Parfumul fin și aroma trupului ei îl zăpăceau.

– N-am știut că te ocupi de copii bolnavi, îi zise el pe culoar.

– Am vrut să le fac o vizită micuților aflați pe lista celor ajutați de Fundația care a strâns bani din vânzarea operelor mele.

– Am vrut să te văd înainte de plecare.

– Unde pleci? îl întrebă tânăra dezamăgită. Regretul din vocea ei îi ușură sarcina lui Brent.

– Trebuie să particip la ședințele din senat, legate de o lege pe care partidul meu a elaborat-o recent.

Vorbele lui o întristară pe Rachel care-și aduse aminte de piedica din calea fericirii ei: cariera lui politică.

De două săptămâni el își neglijase treburile, cu toate că avea multe probleme de rezolvat. Responsabilitățile sale creșteau o dată cu deschiderea sesiunii parlamentare și tânăra era conștientă că el se va dedica trup și suflet activităților care vor contribui la îmbunătățirea vieții locuitorilor țării.

Un bărbat ca Brent va fi tot timpul ocupat. Nu va putea să-și ia câteva ore de odihnă, închizând magazinul ca negustorii, sau să pună pe altvineva să-i țină locul. În calitate de senator al Statelor Unite, trebuia să fie în slujba concetățenilor săi și a țării.

– Când pleci?

– Mâine dimineață, răspunse Brent, ridicându-i bărbia cu un deget. Privirile lor se întâlniră.Te vei gândi la mine?

Întrebarea era inutilă. Firește că se va gândi la el. De fapt toate gândurile ei erau îndreptate spre el.

– Îți va fi dor de mine? însistă Brent.

– N-aș vrea să te dezamăgesc.

– În acest caz, voi considera răspunsul tău ca afirmativ. Te invit la cină.

Invitația era ispititoare, dar Rachel știa că Brent este foarte ocupat. Avea de pus la punct o mulțime de treburi înainte de plecare. Faptul că o vedea îl făcea să amâne celelalte probleme. Ceea ce conta era să fie cu iubita lui.

Dorința de a face dragoste era mai puternică decât foamea și tânăra îl întrebă, în timp ce-i aranja nodul de la cravată:

– Ești sigur că vrei să mergem la restaurant?

– Ai altă preferință? fu replica lui.

– Vino la mine și vei vedea ce preferințe am.

Brent nu făcu decât o jumătate de oră până la apartamentul lui Rachel. Cu greu se stăpâni să n-o ia în brațe și numără încordat treptele care duceau la etajul unde locuia Rachel.

Ajunși în dormitor, cei doi își scoaseră cu înfrigurare hainele și se urcară în pat.

Când Brent încercă s-o îmbrățișeze, Rachel îi îndepărtă mâinile, zicând:

– Este rândul meu să conduc jocul.

El se lăsă pe spate și spuse în șoaptă:

– Sunt al tău. Mă las pe mâinile tale.

Surâsul șăgalnic din colțul gurii ei era promițător și cald. Tânăra se aplecă și-l sărută pe buze. Brent simți un gust de miere și de migdale. Combinația era aţâţătoare și plăcută.

Mâinile ei îi cuprinseră capul.

– Ești al meu, murmură Rachel lipindu-se ca o felină de trupul lui. Scânteierea din ochii ei îl făcu s-o compare cu o pisică lingându-se pe bot după ce a mâncat un borcan de smântână.

– Sunt numai al tău, draga mea.

Corpul ei minunat vibra de dorință și avea o piele catifelată ce răspândea un parfum cu efect de afrodisiac.

– Fii blândă, spuse Brent.

Firește că îndemnul lui nu fu ascultat.

Mâinile tinerei – mâini puternice de artistă – începură să-l dezmierde, iscându-i plăceri și senzații uluitoare. Brent tresări când ea îi sărută sfârcurile sânilor. Dacă ar fi murit în acel moment, ar fi avut un zâmbet fericit. Și o erecție care nu se potolea ușor.

Rachel nu-i acordă nici un moment de odihnă și continuă să-l sărute și să-l mângâie. Când el încercă s-o sărute, ea se feri, susținând:

– Nu, nu, stai liniștit. Este rândul meu să-ți arăt cum se face dragoste.

Tonul ei categoric îl impresionă pe Brent. Până acum nu-și dăduse seama cât de periculoasă poate fi o femeie, mai ales când voia să-i demonstreze bărbatului iubit că inițiativa erotică poate aparține și sexului slab. Era extraordinar ceea ce i se întâmpla. Nu mai întâlnise o femeie la fel de senzuală și de caldă.

Când ea își alunecă degetele până la partea lui cea mai sensibilă, Brent simți că ia foc.

– Mă omori! exclamă el.

Râsul ei era încântător.

– Mai rabdă puțin.

Brent era mândru că putea să-și stăpânească emoțiile, dar în aceste momente nu mai era sigur pe el. Voința lui se topise sub avalanșa dezmierdărilor lui Rachel.

Cu un gest scurt, se răsuci și ajunse deasupra ei. Acum era rândul ei să ardă și să tânjească să facă dragoste... Era rândul ei...

Brent pierdu prilejul de a prelua inițiativa, căci Rachel își desfăcu picioarele și-l primi în ea cu un geamăt.

Brent începu să se mişte într-un ritm din ce în ce mai rapid, pentru a atinge o cadenţă dezlănţuită. Inima lui bătea cu putere, iar nevoia de a simţi şi a dărui plăcere îl îndemna să ajungă cât mai repede la apogeu.

Rachel îi murmură numele şi-l strânse la pieptul ei. Brent nu mai putea să se abţină şi se uşură. Cu coapsele arcuite, tânăra tresărea la fiecare descărcare, gemând uşor.

La rândul ei, Rachel ajunse pe culmile plăcerii, simţind valuri de căldură în trupul ce se răsucea pentru a-l primi cât mai adânc pe Brent. Acesta se opri din mişcări, lăsând-o pe ea să se unduiască uşor.

– Eşti extraordinară, zise el după câteva minute, când îşi reveni.

Râsul ei satisfăcut fu suficient ca el s-o dorească din nou şi începu să se mişte în ea.

– Ţi-am mărturisit că eşti la fel de extraordinar, spuse Rachel, sincronizându-se cu mişcările lui.

Cei doi făcură iarăşi dragoste, de data aceasta mai blând, dar la fel de frumos.

Brent era mulţumit că ea îl lăsase să aibă iniţiativa. Cât de mult va regreta că o părăseşte, îşi zise el când îşi luă la revedere în pragul uşii. Chipul lui părea fericit. Ochii ei străluceau de fericire, pielea păstra încă urmele dragostei, iar buzele ei murmurară cu tandreţe:

– Întoarce-te cât mai curând.

Capitolul 7

Rachel suspină și se uită mohorâtă la schița pe care o făcuse. Era lipsită de viață, reflectând parcă gândurile ei. Mâhnită, tânăra aruncă foaia la coș și începu să se plimbe nervoasă prin magazin.

Îi era dor de Brent.

Nu se gândea decât la el. Numai persoana lui conta în acele momente. Simțea nevoia să-l revadă.

Când deschisese ușa magazinului, o cuprinsese dorul după el. Când combina culorile, tot la el se gândea. Când închise magazinul, în minte avea chipul lui drag.

O aștepta o săptămână mohorâtă și plictisitoare. Nu va mai avea parte de vizite neașteptate, de sărutări furate, și nici de mângâieri care-i accelerau pulsul. Va fi lipsită de dragoste și de înțelegere. Inima ei tânjea să-și afle alinarea.

Cât de mult îi lipseau îmbrățișările lui pasionate! Ar fi dat orice pentru a fi cu el. După o noapte de iubire, s-ar fi trezit în zori să pregătească micul dejun, pe care l-ar fi luat în pat,

tachinându-se reciproc pentru a găsi argumentele cele mai bune când era vorba cine să citească primul ziarul de dimineață sau cui îi venea rândul să spele vasele.

Oh, liniștea căminului nu era pentru ea! De câte ori nu-și spusese că nu este interesată de treburile casnice și că relația cu Brent nu trebuie s-o împiedice să lucreze?

Simțea nevoia să dea uitării aceste gânduri negre. De ce era împovărată de remușcări? Putea foarte bine să trăiască fără Brent. La urma urmei, nu-l cunoștea de atât de multă vreme pentru a suferi din pricina lui.

În dimineața următoare primi un colet din partea senatorului. Nici un alt bărbat nu-i făcuse curte atât de nostim: Brent îi trimisese o cutie cu acadele în formă de ursuleți și un bilet cu un catren.

Rachel zâmbi mișcată la vederea ursuleților de diferite culori și citi versurile scrise de mâna lui Brent.

„Îmi simt inima rănită
Căci sunt departe de iubită
Voi reveni curând să-i șoptesc
Cât de mult o îndrăgesc"

Tânăra chicoti, în timp ce ronțăia un ursuleț de culoare galbenă, amuzată de talentul literar al iubitului ei.

Era intrigată de faptul că el îi declara dragostea în scris. Nu era corect să procedeze astfel. Ar fi putut să-i scrie că este ocupat, dar mărturisirea lui o descumpăni.

În sinea ei recunoscu, totuși, că n-ar fi vrut că el s-o dea uitării.

Avea o săptămână pentru a se gândi la acest lucru.

Vineri după-amiază, Cassie îi telefonă.

– Ai un colet, vino imediat.

Sculptorița își șterse mâinile de șorțul care o proteja când lucra și se îndreptă spre magazin.

– Semnați aici, vă rog, îi spuse băiatul care adusese pachetul.

Tânăra simți că-i tremură degetele de emoție, neștiind ce surpriză îi rezervase Brent.

Cassie făcu o mutră dezamăgită când Rachel ieși din magazin, deoarece nu mai avea ocazia să vadă ce primise aceasta.

La fel de emoționată ca un copil care deschide cutia cu daruri de Crăciun, Rachel luă un cuțit și tăie panglica, apoi căută înfrigurată, dând deoparte hârtia colorată, și scoase o statuetă din porțelan fin reprezentând un porumbel.

Un bilet căzu pe podea. Tânăra îl ridică și citi:

„Fie ca porumbelul să-ți spună cât de mult te visez; zi și noapte mă gândesc la tine".

Mesajul o făcu să se înroșească, amintindu-și de scenele de amor cu Brent. Semnătura acestuia era clară și apăsată, sugerând caracterul lui hotărât.

Oh, cât de drăguț era Brent, ghicindu-i gândurile și trimițându-i bilețele poetice.

– „Inima mea este tristă
Mi-e dor de draga mea
Număr orele care mă despart
De clipa când o voi revedea"

Din nou, Rachel chicoti. Brent își destăinuise nerăbdarea de a fi iarăși cu ea. Era drăguț din partea lui să-i facă astfel de confesiuni.

Bunele maneiere o îndemnau să-i dea un telefon și să-i mulțumească pentru cadouri. Ar fi trebuit să sune atunci când primise primul colet. Era o slăbiciune dacă ezita să ridice receptorul, dar îi era teamă că vocea îi va trăda emoția.

Până la urmă, se hotărî să formeze numărul lui de la biroul din Washington.

Brent tresări și se ridică de pe scaun, făcându-i un semn secretarei care se repezise spre telefon.

– Răspund eu. Te rog să-mi faci legătura cu telefonul din camera alăturată.

Tânăra era mirată că senatorul se ferește de ea. Până atunci nu avusese secrete față de ea, dar acum Rachel îl făcuse să se poarte altfel decât de obicei. Nu mai cumpărase nimănui acadele și nu scrisese versuri pentru o altă femeie. Firește că versurile nu erau prea reușite, dar ele îi exprimau gândurile și sentimentele.

La al patrulea apel, Brent ridică receptorul și se bucură că avusese dreptate: Rachel era la celălalt capăt al firului. Cu duioșie, și-o imagină stând întinsă pe canapea, îmbrăcată într-o bluză mulată pe bust și cu picioarele lungi și minunate în jeanși prespălați. Scena pe care o evocase în minte îl făcu să se foiască pe scaun.

Ținând receptorul aproape de ureche, senatorul rosti pe un ton grav:

– Brentior la aparat.

– Afurisitule!

– N-ai dormit bine?

– În visele tale am avut insomnie, nu-i așa?

Brent zâmbi. Vorbele lui Rachel erau dovada că este bine dispusă.

– Din pricina ta, iubito, n-am dormit nopțile acestea.

– Îți mulțumesc pentru cadouri.

– N-ai pentru ce.

– Brent...

De data aceasta, glasul tinerei era cald și amabil. Să fi fost singurătatea care o apăsa? Sau numai își închipuise că îi este dor de el? Spera din toată inima ca ea să se fi îndrăgostit cu adevărat de el.

– M-a impresionat bibeloul. Cum de ai știut că-mi plac porumbeii?

Brent răspunse încântat de surpriza făcută.

– Am ghicit. Ce zici de bibelou?

– Este minunat. Cred că e cel mai prețios dar pe care l-am primit vreodată.

Senatorul își închipui ce satisfacție ar avea dacă Rachel ar fi la pieptul lui, înlănțuindu-i gâtul cu brațele. Un val de căldură îi străbătu trupul la gândul că îmbrățișarea va fi posibilă peste puțină vreme.

În receptor se auzea o melodie de la aparatul de radio de pe măsuța de lângă canapea. Rachel avea cu siguranță părul desfăcut și câteva bucle îi căzuseră pe frunte. Pe moment se transpuse lângă ea, încercând să-i înlăture buclele care-i acopereau ochii frumoși și strălucitori.

Brent avea broboane de transpirație pe frunte, în ciuda aerului condiționat care asigura o temperatură constantă în cameră.

– Brent?

– Da. Ce e?

– Ceea ce am declarat adineauri este adevărat. Nimeni nu mi-a dat un asemenea cadou. N-am mai citit versuri așa de frumoase.

Senatorul râse pe înfundate.

– Bine că cel puțin ți-au plăcut. M-am temut că le vei găsi copilărești.

– Pe mine m-au mișcat.

– Mă bucur, zise Brent, gândindu-se că darurile sale nu fuseseră scumpe, dar avuseseră un efect neașteptat asupra unei femei care se deosebea de celelalte prin rafinament și inteligență. Care alta s-ar fi emoționat de o cutie de acadele și de un simplu bibelou?

– Mi-e dor de tine, adăugă el, așteptând replica ei.

– Și mie... mi-e dor de tine.

Inima lui tresări. Mărturisirea ei era hotărâtoare pentru ceea ce intenționa să-i ceară. Rachel îi declarase că relația lor nu avea sorți de izbândă, însă el spera s-obțină câștig de cauză și să repurteze o victorie. O victorie mică, dar importantă pentru el.

– Te doresc foarte tare, șopti Brent. Ne vedem când mă întorc? îi propuse el, apoi adăugă fără să-i lase timp de gândire: Sosesc mâine seară. În jur de opt sunt la tine.

Brent puse receptorul în furcă, urându-i noapte bună.

Rachel rămase puțin pe gânduri, înfrânându-și impulsul de a sparge o vază... Dacă Brent ar fi fost în fața ei, cu siguranță că nu ar fi scăpat de o pedeapsă.

„Îi era dor de ea, nu-i așa?" Acestea fuseseră vorbele lui. Putea să-și pună pofta-n cui! De ce adoptase un ton categoric, impunându-i momentul când îl va revedea? Nu ținuse cont de sensibilitatea ei, gândindu-se numai la satisfacerea simțurilor lui.

Poate că va lipsi de acasă în momentul când el va suna la ușă. De ce nu luase în considerare că are și ea planuri pentru ziua următoare? Ar fi trebuit...

N-avea nici un rost să fie mândră. Îi era dor de Brent mai mult decât ar fi crezut că este posibil...

Rachel închise magazinul, fredonând câteva note dintr-o melodie de dragoste. Nu-și imaginase că Brent avea o putere de seducție așa de mare. Nu trebuia să-și mai manifeste satisfacția când era în compania lui.

Trebuia să fie mai calculată și mai rezervată, numai că nu-i prea păsa. Ceea ce conta era faptul că era fericită. Totul i se datora lui Brent.

În realitate, se străduia să-și mascheze sentimentele, dar în prezența iubitului ei își pierdea controlul. El o făcea să râdă. Atât de el cât și de ea. Chiar și de viață. Nu era acesta un dar extraordinar?

Iubirea. Cuvântul îi veni pe buze fără să-și dea seama. Da, era vorba de dragoste. Nu avea de ce să se teamă când făcea apel la această noțiune. Era fericită că iubește.

Cea mai mare parte a zilei o petrecea în bucătărie, gătind.

Cu câteva săptămâni în urmă, ar fi fost de părere că prepararea mâncării nu intră în sarcina ei. Își impusese brusc să devină o bucătăreasă pricepută, cu toate că nici la școală nu fusese în stare să facă nici cea mai simplă prăjitură.

Pentru Brent era hotărâtă să încerce orice rețetă.

Oare dragostea o îndemnase să stea aplecată asupra mesei de bucătărie, în loc să modeleze statuete din sticlă? Ce o deteminase să amestece legumele și pastele făinoase, carnea și sosurile, chiar dacă preparatele ei puteau fi greu de digerat?

Cu un sfert de oră înainte de sosirea lui Brent, Rachel era gata să-i trimită în iad pe toți autorii de cărți de bucate: pastele făinoase nu erau moi, sosul se prinsese, iar legumele nu se fierseseră. Singurul fel de mâncare pe care-l reușise era desertul și asta se datora faptului că-l cumpărase de la cofetărie, trebuind numai să-l pună zece minute la cuptor.

Femeile îndrăgostite sunt capabile întotdeauna să facă orice prostie, numai pentru a câștiga inimile celor pe care-i iubeau?

Brent sosi câteva minute mai târziu, și se miră de mirosul îmbietor din bucătărie, dar nu ezită s-o îmbrățișeze pe Rachel, care-i răspunse cu căldură la sărutări.

– Mi-a fost tare dor, mărturisi senatorul, zâmbind cuceritor.

Tânăra scoase un suspin și Brent începu să recite, luând un aer teatral:

„Iubita m-a așteptat o vreme
Iar ochii îi scânteiau de dor
Sufletu-mi este cuprins de speranță
Căci va împărtăși al meu amor".

Râsul lui Rachel răsună în încăpere, punctând fiecare vers.

– Ai avut inspirație în ultima săptămână, nu-i așa?

– Farmecul tău a fost izvorul de la care m-am inspirat, recunoscu Brent cu modestie.

După ce o sărută pe buze, zise cu un glas hotărât:

– Să facem puțină ordine în bucătărie. Totul e răvășit de parcă ar fi trecut o tornadă pe aici.

Rachel se îmbufnă și se uită mirată la el, dar, după o jumătate de oră, bucătăria era în ordine. Peste puține minute, un tânăr bătu la ușă și-i înmână lui Brent cina comandată.

Senatorul îi dădu un bacșiș și întorcându-se spre Rachel, o întrebă în glumă:

– De ce ai încercat să gătești?

– Voiam să-ți fac o surpriză.

Brent o sărută tandru pe frunte.

– De ce m-ai sărutat? se interesă tânăra.

– Pentru că ai vrut să-mi pregătești ceva de mâncare.

Rachel îi întoarse sărutul, bucuroasă că totul se terminase cu bine. Meritul principal îi revenea, firește, iubitului ei.

– Ce voiai să te faci când erai mică? o întrebă acesta în timp ce desfăcea cutia cu pizza.

– Pilot de avioane.

– De ce nu ai urmat o școală de aviație?

– Am așteptat să împlinesc șaisprezece ani, vârsta minimă de admitere la școala de piloți, dar am fost respinsă la examenul medical.

– De ce?

– Am crescut prea mult și nu m-am încadrat în baremul de selecție.

– În zilele noastre s-a renunțat la candidații scunzi în favoarea celor mai inteligenți. Nu te văd în postura unui aviator, anunțând pasagerii că trebuie să-și lege centurile de siguranță.

Rachel zâmbi.

– Poate că aș fi fost o bună stewardesă. Tu ce voiai să te faci?

– La șase ani voiam să devin pilot de mașini de cursă. La zece ani, voiam să fiu pilot de încercare și să dobor avioanele rusești pentru a elibera lumea de forțele răului.

Surâsul lui fermecător o îndemnă pe Rachel să-i acorde altă sărutare, de data aceasta mai pasionată.

– Rachel, dacă vrei să vezi avioanele decolând și aterizând, te voi duce la aeroport. Vom sta la restaurant și vei vedea pe fereastră cum acționează piloții.

– Acum am altă pasiune, mărturisi tânăra.

– Ce anume te pasionează?

– Persoana ta, răspunse Rachel, închipuindu-și cum arăta Brent la zece ani: firește că era plin de energie și în ochi i se citea inteligența.

Putea foarte bine să-și imagineze cum vor arăta copiii lui: deștepți și serioși, cu părul blond și zâmbitori atunci când te aștepți mai puțin. Brent va fi un tată bun, își zise ea, implicându-se în educația copiilor săi, explicându-le ce trebuie să facă în viață și la ce trebuie să se aștepte când vor fi mari.

Brent va căuta să-i înțeleagă când nu va ști cum să reacționeze la manifestările lor de afirmare a personalității. Îi va lua la meciuri și va organiza petreceri superbe de ziua lor. Se vor reuni cu toții în jurul bradului de Crăciun și vor lua împreună masa de Paște.

Imaginile îi reveneau în minte fără încetare și Rachel trebui să facă un efort pentru a reveni cu picioarele pe pământ. Nu era bine să și-l închipuie, în postura de tată, mai ales că nu exista speranța ca ea să fie mama copiilor lui.

Capitolul 8

Brent fu obligat să participe la o petrecere organizată de partidul său și o convinse pe Rachel să-l însoțească, promițându-i că nu vor zăbovi decât câteva ceasuri. În ultimele două săptămâni, cei doi îndrăgostiți profitaseră de ocaziile ivite și luaseră masa împreună cât se poate de des.

Devenise o regulă să-și petreacă serile în oraș. O obișnuință plăcută, își zise senatorul, zâmbind. Din păcate, în timpul zilei, treburile politice îl răpeau de lângă iubita sa.

Când Rachel începuse să se plictisească, el îi șopti la ureche:

– Hai să plecăm de aici.

– Putem să părăsim petrecerea? se interesă tânăra neîncrezătoare.

Brent o luă de braț și o conduse spre ieșire, fără să-i pese de ceilalți invitați.

Fiindcă nu reușiseră să mănânce la petrecere, intrară într-un bar și comandară sandvișuri și cartofi prăjiți.

– Este ciudat, remarcă Rachel, ca doi adulți să se mulțumească să ia o cină frugală, în loc să se înfrupte din bunătățile de la dineu.

– Vrei să ne întoarcem printre politicieni? o provocă el.

Rachel îi aruncă o privire mâhnită.

– Dacă ai asemenea gând, voi fi nevoită să țip până vor veni polițiștii să mă amendeze că am tulburat liniștea publică.

– Am glumit, zise Brent.

Masa la care stăteau nu era arătoasă, iar gustările nu alcătuiau o cină romantică. Cu toate acestea, seara era deosebită, deoarece nimic nu putea înlocui plăcerea pe care o simțea Rachel alături de bărbatul iubit.

Era un moment pe care ar fi vrut să-l păstreze mereu în memorie. Îndrăgostiți ca doi adolescenți, ea și Brent mușcau din sandvișuri, se ștergeau pe degete cu șervețele de hârtie și își disputau în joacă ultimul cartof prăjit.

Fericirea nu este dată de evenimentele solemne ci de clipele simple, se gândi Rachel care voia să rețină aceste momente de bucurie pentru tot restul vieții.

Lucrul ce mai important din existența ei era că iubește. Certitudinea că este îndrăgostită o tulburase. Nu voise să recunoască acest sentiment, deși intuiția îi spunea că totul este adevărat. Frământarea lăuntrică îi dovedea că trăiește o poveste de iubire.

Nu avea nici o importanță că Brent putea s-o părăsească. Atâta timp cât stătea cu el, ca în această seară, era fericită. Nu îndrăznea să risipească farmecul întâlnirii, închipuindu-și că va suferi atunci când se va despărți de el. Numai ea era de vină, fiindcă se legase de el, sigură că relația lor nu se va transforma într-o dragoste adevărată. Se considerase imună la iubire, dar greșise.

Iubirea. Ah, cât de mult se ferise de ea, știind că nu durează o veșnicie.

Dacă nu s-ar fi încăpățânat să se convingă că nutrea doar prietenie pentru Brent, ar fi putut să-și dea seama că altceva simțea față de el. În tovărășia lui era veselă și avea siguranța că poate fi sinceră, exprimându-și părerile fără reticență. Și faptul că-i era dor când el era departe de ea, îi demonstra că iubește.

Nu mai putea ignora natura acestui sentiment. A se preface neștiutoare, însemna să se mintă. Trebuia să facă față acestei situații noi din viața ei. Era îndrăgostită de Brent și era sigură că și el o iubește. Se aștepta dintr-o clipă în alta să fie cerută în căsătorie.

Pe drumul de întoarcere începu să plouă.

– Te voi lua în brațe, îi zise Brent, uitându-se la pantofii ei.

– Sunt prea grea, obiectă Rachel.

Senatorul era vânjos, astfel că reuși să urce treptele scării cu iubita în brațe, cu toate că aceasta era voinică.

– Ai obosit? îl întrebă ea când o coborî din brațe în dreptul ușii.

– Nici vorbă. De-abia aștept să ne iubim.

– Oh, suspină tânăra, înlănțuindu-l cu brațele pe după gât. Ai răbdare până în dormitor.

Brent o urmă în cameră și o îmbrățișă. Mâna lui aluneca sub bluză și-i cuprinse pieptul.

– Nu porți sutien?

– Este prea strâns.

O sărută pe gât și ceafă, producându-i fiori de plăcere, apoi își înălță capul și zise, uitându-se în ochii ei:

– Ce-ai zice să facem dragoste pe covor?

– Ce s-a întâmplat cu tine? se mira Rachel. Este mai bine în pat.

Drept răspuns, Brent o luă din nou în brațe și deschizând ușa de la dormitor, o duse în pat zicând, în timp ce o dezbrăca:

– Fii gata pentru a simți ce este voluptatea.

Tânăra îl ajută înfrigurată să-și scoată costumul desfăcându-i nasturii și fermoarul de la pantaloni. Când rămaseră goi, se lipiră unul de altul, sărutându-se cu o intensitate năucitoare.

Brent își folosea mâinile și buzele pentru a trezi în trupul lui Rachel senzații excitante. Îi sărută sfârcurile sânilor strângându-le ușor între dinți, încât tânăra scoase gemete de satisfacție și-i înlănțui gâtul cu brațele. Mângâierile degetelor lui îi sporeau dorința cu fiecare atingere.

Mâna lui îi dezmierdă pulpele și genunchii pe care-i îndepărtă cu o mișcare tandră. În loc să-și coboare mâna între coapse, așa cum se aștepta Rachel, Brent începu s-o sărute apăsat. Inima ei tresări când buzele lui se apropiară de zona cea mai sensibilă a corpului ei.

Rachel nu mai avea putere să scoată vreun sunet. Era cea mai senzuală sărutare pe care o primise până atunci. Luase foc, un foc dătător de plăceri neobișnuite, având senzația că va arde de tot dacă iubitul ei nu ar fi continuat ceea ce începuse.

El își înălță capul, cu ochii strălucind de pasiunea care-l cuprinsese, și se lungi peste Rachel care se arcui, făcându-i loc s-o pătrundă, așteptând acele senzații delicioase.

Un val de căldură îi străbătu trupul, o căldură mult mai fierbinte decât temperatura din cuptorul pentru topirea sticlei și decât orice altă senzație.

– Acum! murmură ea.

– Nu încă, zise Brent strecurându-și un deget în deschizătura umedă.

Senzația fu extraordinară și o făcu pe Rachel să-și miște capul, scoțând suspine de nerăbdare. Aproape că-și pierduse cunoștința, arzând de dorința de a ajunge la extaz.

– Acum!

Brent o pătrunse brusc, și cei doi începură să se miște în ritmul amețitor al pasiunii. Tânăra se apropie de culmea plăcerii, strigându-l cu putere pe Brent, lăsându-se condusă spre un tărâm miraculos cu o putere care o cutremura.

Singurul gând era să se dăruiască și să cunoască fericirea.

Aceasta este dragostea, își zise ea înainte de a se contopi cu Brent într-o singură ființă ce palpita de bucurie. Era a lui, precum el era al ei.

Brent o sărută pentru ultima dată și se rostogoli ușor, lungindu-se lângă trupul ei.

– Mulțumesc. Aproape că m-ai sufocat, zise Rachel, satisfăcută de tot ce trăise în ultimele minute.

– Respirația se restabilește ușor, murmură Brent.

Dacă ar mai fi avut putere, tânăra ar fi izbucnit în râs. Din păcate, nu mai avea forță pentru a face o mișcare cât de mică.

Nu era de mirare că avea respirația tăiată. Nici nu-și mai amintise cum o cheamă în momentele de fericire supremă. Nu avea cum să se concentreze când trupul ei palpita ușor după o încleștare dureros de dulce, așa cum nu mai cunoscuse niciodată în viața ei.

Cuibărită la pieptul iubitului, ea simți mâna lui protectoare care o strângea tandru.

– Ce a fost cu noi? îl întrebă ea cu o voce răgușită.

– Dragoste. Ce altceva am făcut? murmură Brent gâfâind. Rachel căpătă curaj și îndrăzni să mărturisească:

– Niciodată... eu niciodată...

Se opri încurcată, neștiind cum să-i spună că trăise cea mai tulburătoare experiență din viața ei. Se temea ca el să n-o creadă naivă ca o școlăriță.

Rachel se strădui să-și păstreze calmul. Nu avea de ce să fie sfioasă. Era o femeie modernă care nu are nici un motiv să fie timidă. O femeie modernă nu se înroșește în obraji pentru că un bărbat seducător și viril a purtat-o pe valurile pasiunii.

– Tu... eu... îngăimă tânăra, incapabilă să lege două vorbe. Ce se întâmpla cu ea?

– Da, tu și eu, ai spus tot ce trebuie, declară Brent răsucind-o cu blândețe, astfel că trupul ei se sprijinea pe al lui.

Rachel își simțea corpul ușor. Copleșită de iubire, ar fi stat așa toată noaptea și toată ziua următoare. Ideea îi plăcu și surâse încântată.

– Suspinele tale sunt delicioase, o complimentă Brent.

Tânăra încercă să-și stăpânească emoțiile, dar se îmbujoră la chip, în ciuda părerii că este o femeie modernă, lipsită de prejudecăți.

El se ridică din pat și o ajută pe Rachel să-și păstreze echilibrul, deoarece picioarele-i tremurau de oboseală.

Rache remarcă niște zgârieturi pe spatele lui și tresări intrigată: să fi fost ea autoarea dungilor roșii? În momentul suprem al dragostei nu mai știa ce face.

Atingând dungile roșii cu degetele, ea murmură:

– Eu am... te rog să mă ierți.

Brent se întoarse, având un surâs în colțul gurii.

– N-ai pentru ce. Să mergem la baie. Te voi ajuta să-ți speli părul, o îndemnă el, dându-i o palmă peste fund.

Îndrăgostiții se hârjoniră în cadă ca doi copii, stropindu-se și țipând, fără să le pese că udă toate obiectele din încăpere.

Rachel se bucura ca o fetiță, descoperind cât de amuzant este să facă dragoste cu bărbatul pe care-l iubea.

După ce se șterseră reciproc, se duseră în bucătărie, de unde reveniră în dormitor cu o tavă pe care se afla o pizza apetisantă.

Era minunat să știe că iubește, se gândea Brent.

Dragostea i se părea un lucru copleșitor și dătător de speranță. A fi cu Rachel și a o iubi era tot ce conta pentru el. Era firesc să se afle acolo și voia să uite că fusese departe de ea.

Cu greu își amintea de vremea când nu o iubea pe Rachel.

Constata cu uimire că nu trebuise să treacă mult timp pentru a se obișnui cu faptul că este îndrăgostit. Sentimentul înflorise brusc în inima sa, răscolindu-i întreaga ființă. Niciodată nu va mai fi atât de fericit.

Își imagina deja cum vor arăta copiii lor. Frumoși, cu părul blond și cu ochii negri. Vor fi energici ca părinții lor și se vor strădui să reușească în viață.

Cum va putea un bărbat care-și calcula fiecare mișcare să se descurce cu o femeie ca Rachel care trăia la voia întâmplării? O soție ca ea îi va tulbura echilibul și-i va da peste cap planurile întocmite cu o rigoare matematică.

Brent surâse la această perspectivă, deoarece hotărârea lui era definitivă.

O umbră îi îndepărtă zâmbetul la gândul că iubita lui va ezita la auzul propunerii lui. Rachel va avea nevoie de un răgaz până se va obișnui cu ideea căsătoriei. În privința lui nu

se punea această problemă, deoarece era pregătit pentru însurătoare. Din fericire, avea o fire răbdătoare care-l va ajuta să-și atingă scopul în orice împrejurare.

Brent își mișcă brațul, mângâind părul lui Rachel. Încă nu-i spusese că trebuie să se întoarcă la Washington la sfârșitul săptămânii. Acum îi venea greu să se despartă de ea, chiar și pentru câteva zile.

Călătoria avea un scop bine determinat: va lua parte la o petrecere unde va putea discuta cu membrii de seamă ai partidului pentru a-i câștiga de partea sa la proiectul pe care-l redactase în privința educației. Voia să-l prezinte în Senat și trebuia să se asigure că va fi votat.

La micul dejun el îi dădu vestea plecării. Rachel se posomorî.

Brent pocni din degete.

– Vino cu mine!

– La Washington?

Tânăra tresări, amintindu-și de viața trepidantă din capitala țării, dar mâhnirea nu-i dispăru de pe chip.

Brent o dezmierdă pe mână.

– Măcar două zile, o rugă el. Duminică seara ne întoarcem la New York.

În copilărie, Rachel fusese obișnuită cu viața agitată a politicienilor care trebuiau să străbată mii de kilometri pentru a rezolva problemele partidului din care făceau parte.

– Îți promit că vom fi acasă înainte de miezul nopții de duminică, insistă Brent. Spune-mi că ești de acord cu călătoria.

Rachel simțea nevoia să râdă. Ce importanță avea dacă nu vor putea lua cursa de după-amiază? Ce conta o mică

întârziere? Nu era nici o grabă dacă se va scula mai târziu luni dimineața. De fapt era independentă și-și alegea singură orele de muncă.

– Unul dintre noi trebuie să cedeze, zise ea nehotărâtă.

– De ce este nevoie să renunțăm la convingerile noastre?

Tânăra nu se mai putea abține și zâmbi.

– Nu știu care este motivul, însă sunt sigură că relația noastră ar avea de suferit dacă suntem încăpățânați.

Brent o luă de talie și o trase spre el, șoptindu-i la ureche.

– Tu ești cea care vei ceda, și-ți spun și de ce. Eu îți voi demonstra cât de bine se face dragoste în capitală.

– Oh, Brent, mă uluiești pe zi ce trece.

– Te rog să mă însoțești.

Vocea lui devenise blândă și Rachel simțea că nu este în stare să-l refuze.

El o sărută tandru pe obraji.

– Nu vei regreta. Îți promit, draga mea.

Ea începuse deja să regrete că nu-și ținuse promisiunea de a nu se îndrăgosti de el.

– Bine, voi veni cu tine, se învoi ea.

Sărutările care urmară îi dovediră că dăduse răspunsul cel mai potrivit.

În următoarele zile, Rachel făcu curățenie în atelier, vrând să lase totul în ordine. Se gândea cu emoție la călătorie, fiind îngrijorată din pricină că nu știa ce aștepta Brent de la ea. Bănuia că-i va cere un lucru pe care ea nu putea să i-l ofere încă.

Nu era sigură că va fi în stare să-l facă fericit.

Brent îi mărturisi cu o seară înaintea plecări:

– Am ceva să-ți spun... Vreau...

După ce respiră adânc, el continuă:

– Cred că știi deja ce vreau.

Tânăra îl încurajă zâmbindu-i cu căldură.

– Vreau să-mi petrec restul vieții alături de tine. Rachel, vrei să fii nevasta mea?

– Nu pot să-mi părăsesc casa, obiectă ea.

Brent replică pe un ton grav:

– Înțeleg cât de mult contează arta pentru tine. Vom sta aici în timpul cât senatorii sunt în vacanță. Familiile politicienilor au două reședințe, una în capitală și cealaltă în statele pe care le reprezintă. Îți va plăcea să locuiești la Washington. Este un oraș frumos.

De fapt, se gândi Rachel, nu avea nici o importanță unde va locui. Adevărata problema care o preocupa era alta. Se temea că activitatea politică îl va împiedica s-o iubească, fiindcă va lipsi mult de acasă.

Stăpânindu-și tremurul mâinilor, ea zise cu o voce nesigură:

– Nu pot...

Brent o întrerupse, de teamă să nu audă un refuz:

– Nu trebuie să-mi dai răspunsul în acest moment. Așteaptă până ne vom întoarce.

Rachel respiră ușurată și Brent surâse, mulțumit că nu insistase. Cel mai bine era să-i ofere un răgaz de gândire. Răbdarea era una din calitățile unui bun politician. Va avea timp s-o convingă pe iubita sa că încununarea dragostei lor era căsătoria.

Când Rachel îi luă mâna și i-o puse pe obraz, Brent simți că speranțele sale pot să se împlinească.

– Ești atât de bun cu mine.

Ar fi vrut să-i spună că bunătatea ei îl copleșește, dar se mulțumi să-i dezmierde pielea catifelată. Avea încredere că mângâierile puteau să-i transmită iubitei sale mai mult decât niște cuvinte de circumstanță.

Un singur lucru putea totuși să-i declare, un lucru pe care ea nu avea cum să-l nege:

– Te iubesc.

– Știu că ții la mine.

Brent nu voia să insiste fiind bucuros că Rachel îl va însoți.

– La opt vin să te iau. Să ai totul pregătit.

– Nu-ți face griji. Te aștept.

După plecarea lui, tânăra respiră ușurată că obținuse un răgaz de care avea de gând să profite. În acel moment simțea că nu este pregătită să se mărite. Poate că nu va face niciodată acest pas. Relația lor putea să continue netulburată. De ce să fie obligată să-și schimbe statutul social?

De ce o ceruse de nevastă? Senatorul era un om respectat și avea faima că se comportă curajos în orice situație. Merita o soție care să se ridice la nivelul lui și ea nu se considera capabilă de acest lucru. Firește că-l iubea, dar prefera să aibă o relație simplă, fără bătăi de cap. Nu avea tăria de a suporta o existență tensionată. Ar fi trăit cu spaima în suflet că soțul ei ar putea fi ținta unui atentat criminal.

Nu putea să-i ofere ceea ce Brent merita din plin. Cel puțin își vor petrece weekendul plăcut. Nu era nici un motiv să fie neliniștită.

Capitolul 9

Rachel se emoționă în momentul când ajunse la Washington. Sosise în capitala țării. De fapt, acasă. I se pusese un nod în gât, iar mâinile îi tremurau cu toate că avea mănuși. Odinioară iubise mult acest oraș.

Încă îl îndrăgea, deoarece aici își petrecuse copilăria, nici chiar moartea tatălui ei nu putuse să-i șteargă din minte momentele plăcute din trecut. Continua să-i păstreze tatălui ei o recunoștință pioasă: acesta fusese un om generos și o învățase să fie perseverentă și bună.

Părăsise orașul în urmă cu zece ani, imediat după terminarea liceului, și locuise în Denver, la bunica ei. Aici urmase cursurile universitare și moștenise, după moartea bunicii, casa și o sumă de bani ce-i permisese să-și cumpere magazinul unde își vindea statuetele.

La Washington, toamna era rece și umedă. Ploile din ultima vreme prevesteau o iarnă timpurie. Oamenii își vedeau de treburi fără să le pese de frig sau de îngheț.

Rachel se bucura că revede locurile natale... Clădirile aveau o crustă de gheață, transformând orașul într-o cetate de basm. Monumentele renumite din marmură, ridicate în cinstea primilor președinți ai țării, scânteiau în lumina blândă a soarelui ca niște bijuterii. Casa Albă, ca o coroană din piatră, părea un castel fermecat într-o țară care înlăturase autoritatea regală pentru a face loc republicii.

Străzile erau uscate și mașinile circulau normal, chiar dacă mai existau urme de polei.

Atmosfera din capitală nu se schimbase, se gândi tânăra, uitându-se pe geamul taxiului.

Nu putea să fie obiectivă, deoarece vedea orașul copilăriei cu ochii minții: amintirile bune și rele o împiedicau să fie detașată și nepărtinitoare.

Rachel dădu din cap și-și plimbă degetele pe frunte, căutând să se concentreze asupra scopului pentru care venise în capitală. Îi promisese lui Brent un weekend liniștit în orașul care era sediul politicienilor țării.

Costumul lui Brent era elegant și sobru, așa cum îi stă bine unui senator.

– Mă voi întoarce la timp pentru a te duce la petrecere, îi promise înainte de a ieși din apartament.

Tânăra se odihni puțin, apoi se duse la bucătărie, deschise ușa frigiderului, dar se răzgândi și reveni în dormitor. Emoțiile o copleșeau și nu-i era foame.

Știa cât de mult contează ținuta la petrecerile din Washington. Aparențele erau mai importante decât caracterele, iar discuțiile aluzive mascau adevărul.

Rachel își cumpărase o rochie care să-i pună în valoare trupul. Era lungă și ușoară, din mătase și avea mâneci lungi. Un

decolteu mic îi sublinia albeața pielii și rotunjimea umerilor.

Când își făcu apariția în sufragerie, după ce se uitase pentru ultima dată în oglindă remarcă încântarea din ochii lui Brent.

– Cum ți se pare toaleta mea?

– Absolut încântătoare, răspunse senatorul apropiindu-se și sărutând-o pe gât.

Rachel simți un val de căldură care îi răscoli trupul. Brent o sărută mai apăsat, stârnindu-i fiori de plăcere.

– Nu-ți schimbi costumul? îl întrebă ea, cu gândul să-i abată dorința care-l cuprinsese. Brent continuă s-o mângâie și ea îi înapoie sărutul, apoi mărturisi încurcată:

– Sărutările tale mă înnebunesc.

– Dovedește-mi că ții la mine. Chiar acum.

Fără să-i dea timp să protesteze, el o luă în brațe și o duse în dormitor. Întinsă pe pat, Rachel încercă o ultimă împotrivire:

– Cum rămâne cu dineul?

– Vom ajunge cu întârziere, așa cum se obișnuiește când ești ocupat.

Toată strădania tinerei fusese în van: coafura îi fu răvășită, iar de machiaj se alese praful. Gura lui Brent îi pecetlui buzele, în timp ce mâinile îi mângâiau sânii tari. Rachel avea senzația că luase foc.

Nerăbdătoare, ea îi scoase cămașa și-i trase fermoarul de la pantaloni, zorindu-l să se lepede de haine. Imediat ce rămaseră goi, se îmbrățișară cu lăcomie. Când Brent se urcă peste trupul ei, Rachel gemu, gândindu-se că iubirea lor era uluitoare. De câte ori făceau dragoste, avea impresia că este pentru prima dată că îi dăruiește bărbatului

iubirea. Va avea tăria să se despartă de el, atunci când va trebui să-i dea răspunsul la propunerea pe care i-o făcuse?

Va trebui să facă acest lucru, își spuse ea cu părere de rău. O va face împotriva sentimentelor pe care le nutrea pentru el, dar o va face. Îi vor rămâne amintirile, se consolă tânăra. La fel ca amintirile pe care i le lăsase tatăl ei. Comparația aceasta o mâhni.

De ce trebuia să-l compare pe Brent cu tatăl ei? Mai bine să trăiască intens prezentul. Asta era tot ce conta. Plăcerile sunt trecătoare și sunt înlocuite de tristețe. Era un păcat să iubești? Orice este bun dă impresia că e obținut doar dacă păcătuiești.

Trupurile lor începură să se miște într-un ritm susținut. După câteva minute, cei doi erau transpirați și gâfâiau, căutând să ajungă la extaz în același timp. Când Rachel începu să țipe, Brent o sărută cu patimă pe gura. Tânăra se simțea ușoară, copleșită de senzațiile care o făceau să traiască dragostea din plin. Iubirea era tot ce avea mai bun pe lume.

Extenuați, dar fericiți, rămaseră îmbrățișați o vreme.

– Nu suntem obligați să mergem la serată, afirmă Brent într-un târziu, mângâind pielea catifelată a iubitei sale. Rachel era ispitită să rămână în pat. Era atât de bine să facă dragoste în continuare. Totuși, conștiința o avertiză că nu putea rata petrecerea care însemna mult pentru cariera lui Brent.

– În cazul acesta, de ce mi-am mai cumpărat rochia? obiectă ea arătând rochia de mătase ce zăcea pe covor.

Brent îi adresă un zâmbet cuceritor.

– Ne vom deghiza în pirați când ne vom întoarce la New York.

– Mie îmi plac balurile mascate, glumi ea, dându-se jos din pat.

Petrecerea era tipică pentru o reuniune de politicieni. Veselia și replicile ironice aveau conotații politice. Rochiile scumpe și bijuteriile strălucitoare stăteau mărturie a bunăstării doamnelor. Oaspeții își strângeau mâinile și-și adresau zâmbete binevoitoare.

Atmosfera era destinsă, cu toate că în spatele zâmbetelor se ascundeau interese egoiste.

Rachel se obișnuise cu caracterul politicienilor. Îi accepta așa cum erau. Mai mult decât oricare alt oraș, cu excepția cetății filmului, Washingtonul era dominat de iluzie. Toți locuitorii săi se străduiau s-obțină puterea, care era înșelătoare și trecătoare. Tânăra știa că lumea ei nu se potrivea cu aceea a oamenilor politici. Avea mari satisfacții și certitudinea că operele sale sunt fărâme de frumos dăruite oamenilor.

Aruncând o privire indiferentă în sală, Rachel comentă nemulțumită:

– În seara aceasta bogăția este afișată cu insolență. Brent dădu aprobator din cap.

– Ai remarcat exact ce înseamnă să ai putere și bani.

După ce stătură de vorbă cu câțiva invitați, cei doi se îndreptară spre ringul de dans. Brent îi cuprinse talia cu brațul și Rachel se lăsă condusă în ritmul muzicii. Îi plăcea să simtă căldura mâinii lui și felul cum el o ținea la o distanță respectabilă pentru a nu atrage atenția participanților la petrecere. Era destul de el de dânsul ca să-i simtă parfumul discret care-i amintea de scena de dragoste din urmă cu câteva minute.

Brent o învăluia cu dragoste, privind-o în ochi. Tânăra știa că este în stare să-i stârnească pasiunea și să-l facă s-o

dorească. Lucirea din ochi îi spunea cât de încântat fusese când o iubise. Când orchesta se opri, Rachel avea senzația că vraja luase sfârșit și că nu se va mai bucura în seara aceea.

Brent fu imediat acaparat de un prieten care-l conduse la masa unde se afla liderul formației sale politice. Mai avu timp doar să-i promită că nu va întârzia mult.

Conversația era animată și concura cu muzica. Rachel se plimbă prin sală, fără să se oprească la vreunul din grupurile de oaspeți. Unul dintre organizatori o opri politicos și începea să-i expună părerile sale în privința educației. După câteva minute, tânăra se scuză că este așteptată și reuși să scape de pălăvrăgeala politicianului, care se transformase într-o tiradă fără de sfârșit.

Zeci de persoane îmbrăcate în toalete elegante se mișcau în sala ornată cu fast. Unele dansau, altele se strângeau în jurul unei personalități, semănând cu niște albine în căutare de polen. În cazul lor, polenul era bârfa, la fel de răspândită ca și bogăția musafirilor. Rachel află imediat cât costau rochiile soțiilor politicienilor, și ultimele cancanuri.

Când Brent o regăsi, tânăra schiță un zâmbet. Numai de dragul lui răbdase să asculte zvonurile cu privire la oamenii cei mai influenți ai țării.

– Cum te simți? o întrebă senatorul.

– Bine, răspunse Rachel. Încerc să mă distrez, adăugă ea, luând un pahar cu șampanie de pe tava pe care o purta un chelner. Sorbitura îi produse o plăcere neașteptată. După încă o sorbitură, își spuse că șampania era bună. La fel de bună ca o partidă de amor.

Brent părea încurcat și ea îl îndemnă:

– Du-te și discută cu cine trebuie. Te voi aștepta. Dacă mă plictisesc, te voi chema. Am să te ajut dacă vei avea nevoie.

– Când crezi că îmi vei putea fi de folos?

– În orice situație. Voi fi mereu alături de tine. Rachel se înălță pe vârfurile pantofilor pentru a-l săruta pe obraji, lăsând ca privirea ei să exprime ceea ce nu putea rosti cu glas tare. Mai târziu va avea timp să-i mărturisească tot ce simțea pentru el.

Brent îi zâmbi tandru și ea fu ispitită să-l tragă la pieptul ei și să-l sărute cu foc.

După ce-și umplu farfuria cu tot felul de bunătăți, Rachel se retrase într-un colț al sălii și se așeză pe un scaun, reluându-și ocupația care-i convenea de minune: observarea detailată a oaspeților. Lista acestora era impresionantă, după cum bănuise. Un renumit pastor evanghelist și un câștigător al prestigiosului premiu cultural Pulitzer figurau printre invitați. Ca și un judecător de la Curtea Supremă a Statelor Unite, precum și un faimos jucător de fotbal american. O prințesă dintr-o țară din Europa și o vedetă americană de film dădeau distincție petrecerii.

Cea mai mare înghesuială se producea în locurile rezervate fumătorilor, acolo unde politica se îmbina cu afacerile.

Rachel cunoștea foarte bine viața socială din Washington, fiind familiarizată cu petrecerile în care se făceau și se desfăceau averi, iar problemele politice își găseau adepți sau denigratori de marcă. Deși era obișnuită cu aceste ritualuri sociale, nu le considera interesante și nu lua parte la ele decât din motive sentimentale.

Din când în când arunca o privire spre Brent. Acesta era sigur pe el și se întreținea elegant cu interlocutorii săi. Deși

era tânăr, dădea dovadă de o mare abilitate. Rachel era mândră de iubitul ei care se străduia să-și ducă la bun sfârșit mandatul încredințat de popor. Lucra pentru bunăstarea și liniștea celor care avuseseră încredere în el.

Era un bărbat înțelept și plin de inițiativă.

Unii dintre participanți erau mai chipeși, alții mai bogați și mai puternici, dar nici unul nu se compara cu Brent Brentior.

Gândul acesta o făcu să surâdă. Nici un bărbat cu care îl compara pe Brent nu se ridica la înălțimea acestuia.

Când oaspeții cu care discuta aflară că este prietena lui Brent, Rachel se bucură de o atenție sporită din partea lor. Problema care o frământa era faptul că relația ei cu Brent nu putea fi anunțată oficial.

Înțelegea că senatorul este o persoană publică, dar nu era de acord ca viața ei particulară să fie cunoscută de toată lumea. Nu-i plăcea să fie subiect al conversației bârfitorilor.

Din fericire se obișnuise să-și păstreze sângele rece și zâmbetul pe buze în cele mai dificile împrejurări, reușind să abată discuția spre domeniul artistic, acolo unde se simțea în largul ei. Comentă cu pricepere expoziția de sculptură antică greacă de la Muzeul de Artă din capitală, apoi se scuză că trebuie să se vadă cu o prietenă și se îndreptă spre locul unde se afla Brent.

Când ajunse în dreptul lui, acesta o luă de talie și-și șopti la ureche să zâmbească. Fiori de plăcere îi cuprinseră trupul și tânăra se lăsă fotografiată, fără să se simtă stânjenită.

Brent o mângâie pe spate și ea tresări.

– Vrei să plecăm? o întrebă el privind-o drăgăstos.

Rachel ardea de dorința de a fi singuri dar nu îndrăzni să-i mărturisească acest lucru pentru că știa foarte bine cât de mult conta seara pentru el.

– Numai după ce vei fi discutat cu persoanele de care ai nevoie.

Senatorul îi adresă un surâs de mulțumire și o dezmierdă cu podul palmei pe obraji.

– Adu-mi aminte când ne vom întoarce acasă să-ți spun cât de mult te iubesc.

Brent se îndepărtă, fiind chemat de un om de afaceri, iar Rachel căzu pe gânduri. Activitatea politică era domeniul cu care senatorul se simțea în largul lui. Ar fi fost o prostie din partea ei să considere că momentele minunate ar putea continua la nesfârșit.

Washingtonul era casa lui și, așa cum bănuia, tot aici i se va hotărî destinul.

Brent aștepta ca iubita lui să se decidă, cu toate că ei îi venea din ce în ce mai greu să creadă că va avea o șansă să fie alături de el. Cât timp fuseseră împreună, temerile ei se spulberaseră, dar tot ce-i rămăsese după ce el plecase era dorul de a fi din nou împreună. Ce se va întâmpla dacă nu va fi în stare să îndure despărțirea de el?

Ideea aceasta o făcu să tremure. Brent îi amenința liniștea pe care o dobândise în ultimii cincisprezece ani.

Imagini dragi îi reveniră în minte. Toate îi înfățișau pe ei doi râzând, călătorind, sau plimbându-se. Dragostea lor era puternică și definitivă... dacă ea ar avea curajul să profite de ocazie și să accepte cererea lui în căsătorie.

Rachel îl căută cu privirea, chiar dacă insistențele sale ar fi putut să atragă atenția clevetitorilor. Surâsul pe care el i-l adresă fu liniștitor. Brent părea solid și plin de energie. Era un bărbat care-și domina sentimentele fără un efort deosebit. Ceilalți bărbați erau victimele emoțiilor și slăbiciunilor. Ca și ea de altfel.

Brent ar putea face orice în viață. Voința lui era un atu important. Erau mii de posibilități pentru a da dovadă de calitățile care-l făcuseră respectat. Bărbații ca el, care se bucurau de un renume nepătat, erau necesari oriunde în țară, nu numai în arena politică.

Tânăra clătină din cap, nemulțumită de faptul că revenea mereu la politică.

Rachel îl surprinse întreținându-se cordial cu Dean Hayden, unul din liderii partidului. Acesta era un om influent încă din vremea când trăia tatăl ei. Știa să rezolve eficient problemele sociale și să se impună în orice situație, calități care în capitală erau preferate inteligenței și amabilității. Privirea pe care i-o aruncă Brent, îi confirmă că subiectul conversației era ea.

Probabil că discutau dacă ea merită să fie prietena unui membru al partidului. Rușinată de acest gând, se uită în altă parte. Brent nu putea să-i ceară sfatul lui Dean în privința dragostei ce i-o purta. Întotdeauna se purtase cum îi dictase inima, nepermițând nimănui să se amestece în viața sa particulară.

Brent nu fusese surprins când Dean Hayden se apropiase de el. Bătrânul senator era prietenul său și-l informa corect în privința frământărilor din sânul partidului.

– Mă bucur că ai venit, îi spuse Dean. Este o petrecere reușită. Brent dădu aprobator din cap, așteptând să audă ultimele vești politice.

– Deși primăvara este încă departe, nu putem să nu ne gândim că iarba trebuie cosită din timp.

– Ce vrei să spui? se interesă Brent.

Bătrânul senator își încruntă sprâncenele și după ce-și drese glasul, zise:

– Foarte bine, voi fi sincer. Unii dintre conducătorii partidului consideră că la viitoarele alegeri trebuie să candidezi pentru fotoliul prezidențial.

Brent se așteptase la o astfel de propunere și afirmă prudent:

– De mult mă gândeam că partidul are nevoie de un candidat puternic, dar nu credeam că eu aș fi această persoană.

– Sistemul nostru electoral cu numai două partide nu este perfect. Ar fi interesant să existe mai multe oferte politice.

Brent surâse. Hayden avea întotdeauna un simț practic ieșit din comun.

– Trebuie să ne mulțumim cu ce avem, conchise Dean.

– Va fi o bătălie dură. Ești prea isteț ca să nu recunoști acest lucru.

Hayden ridică o mână în semn de protest.

– Ești în stare s-obții victoria. Ai toate calitățile unui președinte, cu excepția uneia: poporul va vota doar pe candidatul care are o căsnicie fericită.

Brent se uită în direcția în care privea Dean. În sală se aflau multe femei frumoase, însă Rachel se distingea prin ținuta elegantă și mândră. Rochia sa roșie părea un simbol al pasiunii.

Simți un fior zărindu-i spatele decoltat, amintindu-și clipele plăcute când îi mângâiase pielea catifelată. Știa că nu poartă sutien și acest lucru îl făcea să se gândească la momentul când îi va dezmierda sânii tari și rotunzi.

– Este o fată minunată, susținu Hayden. Îi cunosc familia și am fost prieten cu tatăl el. A crescut departe de Washington, dar poate să facă față exigențelor vieții de aici. Cu timpul va ști cum să se poarte în mediul nostru.

Tonul convențional ascundea cu greu raționamentul profund. Strălucirea ochilor îi trăda seriozitatea cu care abordase acest subiect.

Brent se simți jenat, deoarece Dean nu-i spusese lui Rachel pe nume, limitându-se la apelativul fată. Iubita lui merita mai multă apreciere, chiar dacă persoana care o analiza n-o cunoștea de aproape. Remarca insipidă că era o fată minunată nu acoperea cu adevărat caracterul lui Rachel.

Hayden continuă să vorbească, accentuând necesitatea ca Brent să aibă o nevastă. Era de dorit ca viitorul președinte să fie însurat și se cădea ca el să fie un soț model.

Brent făcu ochii mici. Era intrigat că bătrânul senator îi dictează ce trebuie să facă, de parcă ar fi fost o marionetă. Rachel nu era o ființă căreia să-i faci reproșuri. Trebuia să fie înțeleasă. Era important să fie considerată o femeie deosebită.

– Firește... că-mi place de ea, continuă Hayden, dar asta nu înseamnă că nu vei găsi alte tinere la fel de frumoase.

– Vreau să subliniez faptul că Rachel nu se compară cu nimeni.

– Nu fi naiv, îl mustră Dean. Orice candidat care dorește să lucreze în Biroul Oval trebuie să respecte anumite reguli. Una dintre ele prevede că președintele țării trebuie să fie căsătorit. Soția sa are o influență decisivă asupra alegătorilor. Firește că va fi o persoană căreia nu i se poate reproșa ceva.

– Încă nu mi-a dat răspunsul la cererea de a deveni doamna Kellior, recunoscu Brent cu regret în glas.

Bătrânul senator își încruntă sprâncenele.

– Este destul de isteață pentru a ști ce înseamnă să fie nevasta ta. Străduiește-te să te însori cât mai repede, îl îndemnă Hayden, bătându-l amical pe umăr.

Brent se îndreptă spre alt grup, gândindu-se că Dean îi spusese adevărul. Fiind o persoană cu răspundere, viața sa particulară era în centrul atenției opiniei publice. Nu se punea

problema să renunțe la cariera politică în favoarea căsniciei. Dorea să candideze la funcția de președinte. Nu pentru puterea pe care ar exercita-o. Niciodată nu se gândise la acest lucru. Numai un smintit ar fi aspirat la putere, fără să aibă un scop nobil. Țara era plină de nemernici care plănuiau să ajungă la o poziție socială ce le-ar fi permis să-și exercite autoritatea. Mulți dintre ei se aflau chiar în capitală. Ceea ce îl interesa, era să construiască un viitor fericit pentru poporul său.

Cealaltă dorință era s-o aibă pe Rachel. Toată ființa lui tânjea după ea. Sculptorița era partea cea mai bună din viața lui. Până acum nu simțise nevoia de a-și lega existența de o femeie.

Ajungând lângă ea, îi cuprinse talia cu brațul, simțind o anumită tensiune în trupul ei. Râsetele și muzica din jurul ei nu puteau să-i ascundă panica din ochi. Tânăra schiță un zâmbet, dar expresia feței îi rămase îngrijorată.

Senatorul se întrebă dacă Rachel era conștientă că se descurcă foarte bine cu lumea politicii, în ciuda disprețului pe care îl manifesta față de activitățile care ieșeau din sfera artisticului. Iubita lui strălucea în orice loc și în orice împrejurare. Dacă și-ai fi învins aversiunea, ar fi fost mai energică și mai interesată de conversațiile mondene.

Petrecerile și operele caritabile intrau în obligațiile locuitorilor din Washington, fiind paravanul afacerilor și al aranjamentelor din culisele puterii. Brent se lăsase condus de intuiție și acceptase să joace un rol de seamă pe scena politică a țării. Fiecare pas pe care-l făcuse fusese ales cu grijă. Când se dedica unei cauze, o făcea cu trup și suflet, făcând tot ce era posibil pentru reușita ei.

Se îngrijise ca problemele de larg interes pentru cetățeni să precumpănească față de chestiunile particulare.

Brent voia ca Rachel să fie alături de el. Fără ea, viața nu avea nici un farmec. Ea reușise să i se cuibărească adânc în suflet. Acum descoperise că există întrebări la care nu se gândise înainte de a o cunoaște. Încercase să-și imagineze viitorul fără ea și nu găsise decât un răspuns: tot restul vieții lui va fi cu ea.

Cu multă dibăcie știuse să-i înlăture disprețul pe care-l nutrea când venea vorba de politică. Acum era momentul să fie mai hotărât și s-o convingă că propunerea lui era singura opțiune posibilă.

Când se înapoiară la hotel, Brent ridică receptorul iar Rachel îl întrebă mirată.

– Pe cine suni la această oră târzie?

– Îmi este foame.

– Nu te-ai săturat la petrecere? se interesă tânăra căreia nu-i stătea gândul la mâncare.

Dându-și jos rochia, ea adăugă pe un ton ispititor:

– Nu te mulțumești cu ce ai în fața ta?

Brent nu răspunse și se duse la ușă, deoarece un băiat adusese comanda. Se întoarse ținând în mâini o tavă și o sticlă de șampanie.

Tânăra exclamă uimită:

– Oh! Ai comandat căpșuni!

Brent turnă băutura în două cupe și o îndemnă să bea. Rachel sorbi o înghițitură, apoi încă una.

– Vreau să-ți arăt cum se mănâncă, zise senatorul. După ce înmuie căpșuna în șampanie, i-o oferi surâzând.

Tânăra înghiți căpșuna și spuse:

– N-am crezut vreodată că voi mânca un asemenea fruct gustos.

– Este plăcerea mea să te văd că-ți plac căpșunile. Nu avem prea multe, astfel că vom putea să ne iubim cât vrem, draga mea.

În următoarea săptămână, Rachel încercă să-și pună ordine în gânduri. Hotărârea pe care trebuia s-o ia o tulbura fără încetare. Nu mai voia să vadă pe nimeni. Se izolase în atelierul ei, ascunzându-se de prieteni, căutându-și refugiul în muncă. Terminase foarte multe statuete ce aveau culori intense și forme bizare, reflectând starea ei de spirit.

Lui Brent îi spusese că are mult de lucru și că nu se puteau întâlni decât la sfârșitul săptămânii. Pe zi ce trecea scuzele ei deveneau mai enervante și mai lipsite de temei.

În timp ce se spăla pe mâini, după ce încetase să mai șlefuiască statuetele, tânăra se gândea că perioada de fericire trecuse. Nu se mai simțea ca la începutul relației cu Brent. Acesta avea o mare răspundere socială și trebuia să-și continue cariera politică bazată pe principii etice. Viitorul lui era legat de viața din capitală. Ea era o artistă și trebuia să-și urmeze vocația. Lucrase mult în ultima vreme tocmai pentru a uita de durerea pe care i-o va pricinui despărțirea de bărbatul iubit.

Singurătatea era tot ce-i rămăsese de sperat. Față de alți bărbați nu s-ar simți la fel de vinovată. Numai cu senatorul Brentior fusese fericită.

Din păcate, nici un bărbat nu va putea să-l înlocuiască în inima ei.

Iubindu-l, fusese sigură că îl va pierde într-o bună zi. O parte din sufletul ei va muri atunci.

Se ferise de el, știind că lui nu-i va plăcea răspunsul ei. Brent se străduise s-o convingă că este ființa de care are nevoie, dar ea nu era o femeie ideală și-i era teamă că nu va fi niciodată în stare să-l facă fericit.

Brent avea de rezolvat o mulțime de probleme. Toate erau importante și-i răpeau timpul. După discuția cu Dean Hayden, devenise principalul favorit al partidului la președinție. Energia și talentul îi dădeau speranțe de victorie. Experiența politică îl va ajuta să depășească orice obstacol.

Putea să facă față oricărei probleme și va ști să se descurce în orice împrejurare.

Numai de Rachel nu era sigur. Nu o văzuse deloc în ultima săptămână.

Obținuse de la ea promisiunea că-i va da răspunsul la cererea lui în căsătorie după întoarcerea de la Washington și nici acum nu aflase care era hotărârea ei. Încercase la telefon să aducă vorba de acest lucru, dar iubita sa se eschivase mereu, pretextând că este o problemă importantă care trebuie discutată între patru ochi. Rachel se dăruise artei, închizându-se în atelier. Când o suna acasă, ea evita să-l întâlnească, scuzându-se că este invitată de o prietenă sau că se duce la cumpărături.

În sinea lui, Brent era mâhnit. Cererea lui rămăsese fără răspuns, în ciuda insistențelor sale.

Nopțile și le petrecea gândindu-se la iubita sa. Își reamintea clipele plăcute petrecute cu ea, când încercase să-i dovedească intensitatea dragostei ce i-o purta. Somnul îl cuprindea cu greu și se trezea visând-o. Se înțeleseseră

minunat la pat și sperase că ea își va da seama că are nevoie de el. Din păcate, mesajul pe care voia să i-l transmită nu avusese nici o influență asupra ei.

Era timpul, își spuse Brent, să aibă o discuție decizivă cu Rachel.

Niciodată nu dăduse înapoi în fața unei confruntări. Cuvântul acesta îl neliniști. Aici ajunsese relația lor? O luptă?

Brent să dădu jos din mașină și se opri în fața atelierului sculptoriței. Prin fereastră, aceasta părea mai frumoasă ca niciodată. Trăsăturile fine ale chipului îl îndemnau să intre și s-o sărute. Părul ei îi reamintea de rochia de mătase roșie pe care o purtase la reuniunea mondenă din capitală. Cât de mult îi plăcea să-i mângâie buclele rebele!

Senatorul deschise ușa și Rachel tresări. Ceva din privirea ei îl avertiză că nu trebuie să bruscheze lucrurile și-și stăpâni pornirea de a o dezmierda.

Tânăra îi adresă un zâmbet distant. Inima lui bătu mai tare.

– Sunt ocupată, se scuză Rachel.

– Nu-i nimic, aștept să termin.

Rachel dădu din cap și începu să așeze statuetele pe etajeră, stăpânindu-se să declare că nu poate fi a lui.

Brent își plimbă palma pe suprafața șlefuită a unei vaze ce avea forma unei femei. „Cât de senzuală este" își spuse senatorul, gândindu-se că sculptorița se inspirație din grația trupului ei.

Asemănarea era izbitoare.

Gândul acesta îl făcu să surâdă, știind că vocabularul său nu cuprindea cuvinte meșteșugite. Fusese necesară apariția unei femei pentru a-i trezi latura poetică a sufletului.

Trebuia să găsească o cale pentru a o proteja pe iubita lui. Rachel nu știa cât este de vulnerabilă. Era prea ocupată cu

operele de artă și voia să pară independentă. Îi admira aceste calități, dar voia să-i poarte de grijă. În fond, orice femeie simte nevoia să fie ocrotită. Sculptorița era sensibilă și blândă, chiar dacă lăsa impresia că are un caracter aspru. Era de datoria lui să-i arate că poate fi tandră și bună. De aceea o iubea.

– Știi de ce mă aflu aici, nu-i așa? o întrebă el.

– Aștepți răspunsul meu, zise Rachel pe un ton grav.

Deși îl încercau temerile, senatorul replică:

– Te iubesc. Mă iubești. Acesta este răspunsul, nu?

Tânăra râse fără poftă.

– Aș fi vrut că totul să fie atât de simplu, dar, din păcate, lucrurile sunt mai complicate.

Brent își spuse că nu are rost s-o contrazică, din moment ce ea rostise adevărul, și se hotărî să-i destăinuiască planurile lui de viitor.

– Este momentul să afli că unii membri ai partidului mi-au propus să candidez pentru alegerile prezidențiale. Aș vrea să fii alături de mine.

Ultimele cuvinte abia se auziră, atât de încet le rostise.

Rachel simți un fior rece pe spate. Sosise momentul cel mai dificil. Răgazul pe care i-l acordase Brent luase sfârșit. Degeaba amânase clipa când trebuia să-i comunice hotărârea ei. Sperase ca Dumnezeu s-o povățuiască și să-i dea tăria de a nu ezita. Putea să-l înlocuiască pe Brent cu alt bărbat? Cu un doctor, sau un brutar? Brent nu putea fi decât el însuși, un bărbat influent destinat unei strălucite cariere politice. Nimic nu-l va împiedica să-și atingă scopul.

Un bărbat ca el se naște unul la o generație. Puterea și cinstea erau calitățile care îl vor propulsa în cel mai înalt scaun al țării, depășind interesele mărunte, pentru a satisface nevoile cetățenilor.

Rachel simți nevoia să amâne răspunsul și se prefăcu că este ocupată cu aranjarea statuetelor. Mâinile îi tremurau de emoție.

Brent îi luă statueta din mâini și o puse pe masă, uitându-se în ochii tinerei, sperând să observe un semn de slăbiciune. Rachel nu putea să se liniștească. Trebuia să lucreze, se gândi ea, îndreptându-se spre masa pe care se aflau câteva piese neșlefuite.

Dar el o prinse de umeri și o forță să se întoarcă.

– Te rog.

– Vreau să termin statuetele. Am o comandă specială, se bâlbâi Rachel, mințindu-l pentru prima dată, deoarece clientul o asigurase că nu este nici o grabă și că poate aștepta încă două săptămâni până când va primi obiectele de artă.

– Este vorba de o problemă care ne privește pe amândoi. Care este părerea ta?

Rachel afirmă pe un ton convingător:

– Firește că trebuie să accepți propunere partidului. Nimeni nu este mai capabil decât tine. Ai șanse mari de a obține victoria. Figura tatălui ei îi reveni în minte. Și el fusese o persoană hotărâtă. Brent îi semăna și în această privință.

Numulțumirea din ochii lui o făcu să adauge cu calm, deși inima ei tremura de îndoială.

– Ești născut să fii conducător.

– Am nevoie de tine, Rachel. Nu pot să reușesc singur.

Ducându-i mâna la buze, el îi ceru în șoaptă:

– Te rog să fii soția mea.

Tânăra izbucni într-un râs nervos.

– N-am crezut că ești un actor așa de bun.

Brent tresări și replică pe un ton grav:

– Niciodată nu am fost mai serios ca acum.

– Nu pot să mă mărit cu tine.

– De ce?

Rachel făcu un gest larg cu mâna și declară:

– Uită-te în jurul tău. Atelierul și munca mea nu se potrivesc cu o soție de politician. Nu am toalete scumpe și n-am unghiile date cu lac. Nu-mi plac petrecerile și nu citesc cărți serioase.

Brent o privea mirat, gândindu-se că personalitatea ei putea s-o împiedice să ia o hotărâre corectă.

– Nu mă deranjează faptul că ești artistă.

Tânăra schiță un zâmbet neajutorat și dădu din umeri.

– Ți-am cerut să te măriți cu mine, nu să fii președinta unui comitet de strângere de fonduri pentru opere caritabile.

– Nu sunt convigătoare în conversațiile cu semenii mei.

– De aceea nu-ți cer decât să fii așa cum ești.

Rachel știa că Brent n-ar fi obligat-o să participe la viața politică, dar se temea de influența pe care liderii partidului o aveau asupra lui.

– Ești sigur că senatorul Hayden este de acord ca eu să fiu nevasta ta? Dacă îi vei cere părerea, îți va spune că nu sunt demnă de a fi o soție perfectă pentru un om politic.

– Dean nu are nici un amestec în viața mea, Rachel, numai tu poți hotărî în privința viitorului nostru.

Tânăra trase aer adânc în piept și rosti cu voce tare:

– Hotărârea mea este să nu mă mărit cu tine.

Brent simți o durere răscolitoare în suflet. Declarația lui de dragoste nu avusese succes. Nici dovezile de iubire nu reușiseră s-o convingă de bunele lui intenții.

– Decizia ta înseamnă că nu mă mai iubești? o întrebă el.

Rachel își plecă privirea, neîndrăznind să-l contrazică.

Brent o prinse de umeri și o trase la pieptul său.

– O femeie care iubește nu refuză să fie fericită.

Tânăra scoase un suspin și iubitul ei o mângâie pe păr, apoi se aplecă și-i căută buzele. Rachel deschise gura, știind că el voia s-o sărute pentru a-i reaminti că pasiunea pentru ea nu se stinsese. Sărutul era o chemare tăcută și o confirmare a sentimentelor care-i apropiaseră atât de mult.

Rachel se lipi de trupul lui și pentru o clipă Brent avu senzația că speranțele sale nu vor muri. Din păcate, ea se depărtă imediat.

– Felicitări, o ironiză el, cu o voce amară. Ai reușit să-ți stăpânești emoțiile și pasiunea.

Ea oftă mâhnită. Cum putea el crede că a încetat să-l iubească? Poate că hotărârea ei îi va purta noroc în politică. Trebuia să-i demonstreze că era mai bine să-și aleagă o nevastă înțelegătoare.

– Ce s-a întâmplat cu tine? Nu te mai recunosc. Știam că ești un bărbat care nu se teme de înfrângeri.

Furia din ochii lui o făcu să se retragă cu un pas.

– Experiența politică m-a învățat să accept eșecurile cu stoicism, dar în cazul nostru este vorba de altceva. Scuzele tale nu sunt convingătoare. Fii sinceră și recunoaște că ți-e teamă să fii fericită. Ți-e frică de iubire. Te apasă trecutul, nu-i așa?

Rachel deschise gura, dar Brent făcu un gest cu mâna și continuă mânios:

– Lasă-mă să-ți spun tot adevărul. Te-ai speriat că eu m-am îndrăgostit de tine. Acest lucru te-a răscolit. Nu ai fost obișnuită cu un bărbat să se apropie atât de mult de tine.

– Brent, tu ești primul bărbat cu care sunt atât de intimă.

– Mi-ai dăruit numai trupul, nu și inima.

Tânăra se înfioră la auzul reproșurilor, având senzația că o pânză neagră se lăsase peste ochii ei.

– Da, mi-e teamă să nu te pierd, așa cum l-am pierdut pe tatăl meu.

Vocea ei tristă se auzea cu greu. Brent avea senzația că un perete îl desparte de iubita sa. Închizând ochii, el își imagină viața fără Rachel. Era imposibil să trăiască departe de ea. Sentimentul de vinovație îl copleșea, dar nu avea timp să analizeze tot ce-i spusese iubitei sale. Mai târziu va găsi răgazul să reflecteze la greșelile pe care le făcuse. Acum trebuie să lupte. Să lupte pentru a face ca dragostea să învingă.

– Nu trebuie să te temi. Nu mă vei pierde niciodată.

Brent își dădu seama că vorbele sale nu erau suficiente pentru a o convinge pe Rachel să se mărite cu el. Numai când ea va da uitării trecutul, va fi posibil ca ei să se căsătorească.

– De unde știi ce ne rezervă viitorul? Ești cumva prezicător? replică tânăra.

Brent dădu neputincios din umeri. Nimeni nu putea prevedea ce se va întâmpla a doua zi.

– Te iubesc, repetă el. Spune-mi dacă și tu ții la mine. Îndoiala care-l măcina era ușor de risipit. Firește că Rachel îl iubea. Doar era bărbatul pe care-l visase. Îl dorea cu toată ființa ei și nu voia decât să-i aparțină. Obrajii i se îmbujoraseră, la amintirea ultimei nopți când făcuseră dragoste. El o iubise cu o intensitate neobișnuită și ea aflase ce înseamnă extazul. La rândul ei, îl făcuse să simtă ce însemna armonia deplină dintre un bărbat și o femeie.

Răspunsul îi veni ușor pe buze:

– Te iubesc, Brent.

– Vreau să aflu dacă ești de acord să-ți petreci restul vieții alături de mine.

Nesiguranța îl cuprinsese pe Brent care voia să audă mărturisirea sinceră a lui Rachel. Dacă aceasta îl iubea cu adevărat, nimic nu-l va opri să spere că într-o bună zi va fi a lui.

Trebuia să pună capăt fricii că o va pierde. Despărțirea i se părea o catastrofă, fără posibilitatea de a depăși acest moment dureros. Doar câteva cuvinte și chinul lui va lua sfârșit. Din păcate, nimic nu era simplu cu Rachel. O ezitare, și viața ei va fi distrusă.

Dar dacă destinul ei era altul? Dacă îi era scris să nu se mărite cu el? Poate că el nu era bărbatul de care avea nevoie!

Un răspuns negativ ar fi ca un glonț tras de un asasin nemilos. Va fi copleșit de tristețe, iar Rachel va suferi enorm. Dragostea lor nu trebuia să moară.

– Nu pot, rosti încet Rachel.

Brent se întunecă la chip.

– Mai bine zis nu vrei, o corectă el.

– Nu pot, repetă ea, simțind că i se rupe inima de durere.

– Ești lașă.

Acuzația era nedreaptă, însă tânăra nu avea putere să se supere și recunoscu mâhnită:

– Ai dreptate.

În ciuda vorbelor, în sinea ei se gândea că îl iubește și îl dorește. Avea nevoie de el mai mult ca oricând.

Brent căută să-și domine furia. O iubea pe Rachel. Dacă ea ar putea să-și învingă teama, nimic nu i-ar împiedica să se căsătorească.

Sculptorița era puternică dar și vulnerabilă. Firește că nu putea recunoaște că este lipsită de voință.

Începuse s-o cunoască bine. Știa că este mândră și independentă, și că se descurcă în orice împrejurare. Dăduse dovadă de curaj când asistase la moartea tatălui ei. Ceea ce nu înțelesese, era că nu poate trăi singură. Ar fi o mare ușurare dacă ar avea nevoie de cineva, în special de el.

– De ce nu țipi la mine? Spune-mi că mă urăști. Merit orice pedeapsă.

Rachel ar fi preferat să fie certată decât să-l vadă posomorât.

– Dacă aș putea să te ajut, te-aș certa, dar știu că nu te vei schimba. Orice aș face, nu-ți vei schimba hotărârea, nu-i așa?

Tânăra clătină din cap.

– Tata a ținut mult la mine. Cu toate că m-a iubit, s-a lăsat împușcat.

Vocea îi tremura, iar lacrimile îi alunecară pe obraji.

Brent îi șterse lacrimile cu vârfurile degetelor, căutând să-i aline durerea care îi adumbrise chipul.

– Tata a murit în fața mea. N-aș mai rezista la o scenă asemănătoare.

– Nu vreau să suferi, zise el înduioșat. Chinul luase locul dragostei. Brent era mânios. Nu pe Rachel, ci pe destinul care-i făcuse să se întâlnească, apoi îi îndepărtase, ca și cum ar fi fost două marionete.

Neșansa și prejudecățile îi împiedicau să fie fericiți. Brent se simțea vinovat că nu reușise s-o convingă pe Rachel să-i devină soție. Mai avea însă o speranță. Dacă ea plânsese, asta însemna că ține la el și că-și dăduse seama că sunt făcuți unul pentru altul.

O strânse în brațe pentru a o liniști. Trecură astfel câteva minute. Când lacrimile apăreau pe chipul ei, el i le ștergea cu gesturi blânde.

– Înțeleg de ce îți este teamă, zise Brent în șoaptă. Poate că vei putea să treci peste obstacole. Te voi ajuta, adăugă el văzând că ea voia să protesteze. Lasă-mă să fiu aproape de tine. Amândoi vom reuși să depășim criza.

Inima lui era tristă că Rachel se frământă. Spaima din privirea ei nu dispăruse. Și el contribuise la zbuciumul ei și-i părea rău că o rănise.

O mângâie duios pe păr, dorind să-i ușureze suferința. Simțea nevoia s-o ocrotească, deși era contrariat de eșecul cererii sale. Avea tăria să dea uitării trecutul.

Lacrimile se scurgeau pe obrajii ei, iar suspinele erau dovada disperării unei ființe sensibile.

Brent se aplecă și o sărută apăsat pentru a-i arătă cât de mult o iubește. Cuvintele erau de prisos. Sărutarea era dovada pasiunii sale, a dorului care-l mistuia, a regretului că săptămânile în care fuseseră împreună urmau să se sfârșească brusc.

Rachel îi înapoie sărutul, dovedindu-i că ține la fel de mult la el. Erau două suflete care se căutau cu înfrigurare.

– Te-am iubit de la început, îi mărturisi Brent.

– Eu te voi iubi până la sfârșit, zise ea.

Sărutarea ei fusese un semn... de despărțire. În felul acesta înțelegea Rachel să se despartă de bărbatul la care ținea mai mult decât orice pe lume.

Capitolul 10

Rachel nu avea încredere în jumătățile de măsură. Fericirea trebuia să fie deplină, iar durerea fără margini. Suferise destul la moartea tatălui ei cu mult timp în urmă. Fusese o copilă pe atunci, dar resimțise pierderea lui ca pe o nedreptate strigătoare la cer. Zile întregi se frământase, asemenea unui animal rănit. După ce lacrimile i se uscaseră, devenise tristă și serioasă.

Cu timpul reușise să-și regăsească veselia, dar durerea nu dispăruse, rămânând pitită în sufletul ei.

Acum era o femeie cu capul pe umeri, însă avea aceleași sentimente de fetiță care își pierduse tatăl și nu înțelegea de ce trebuise ca el s-o părăsească.

Scena morții lui îi revenea cu claritate în minte. Auzea împușcătura și vedea cum trupul tatălui său se prăbușea cu o expresie de uimire pe față.

Polițiștii o trântiseră la pământ, alături de mama ei, acoperind-o cu trupurile lor mari, în timp ce ea încerca să

țipe, dar fără să aibă curajul de a-și exterioriza spaima. Numai când o ridicaseră în picioare își dăduse seama că nu fusese rănită.

Alte momente de care își amintea era rapiditatea cu care interveniseră medicii și drumul pe care-l făcuse cu mașina spre casă.

Chiar dacă nu avea decât paisprezece ani, moartea i se păruse hidoasă. Tatăl ei, o persoană energică și hotărâtă, zăcea mort, în ciuda străduințelor echipei de ajutor. Politica îi răpise una din ființele cele mai iubite de pe pământ, alături de mama ei. Atunci făcuse promisiunea de a nu se apropia de un om politic, pentru a nu exista posibilitatea repetării unei suferințe cumplite.

Puțini oameni acordă atenție jurămintelor pe care le fac în copilărie. Mama ei, la fel de îndurerată, îi alinase zbuciumul și-i șterse obrajii umezi spunându-i că tatăl ei era în rai și că nimeni nu-i mai putea face rău. Rachel fusese atât înspăimântată încât nu-și regăsise calmul decât după câteva luni.

În acest răstimp se gândise cine era vinovat de uciderea tatălui ei. Un nebun apăsase pe trăgaciul armei, dar sistemul politic era de vină pentru tot ce se întâmplase. Certitudinea aceasta îi adusese liniștea, fiindcă descoperise rădăcina răului, putând astfel să se ferească de el. Era sigură că dacă își va lega viața de Brent, va fi inacapabilă să aibă vreo clipă fericită, căci neliniștea îi va copleși sufletul. Era un risc pe care nu voia să și-l ia.

Rachel respiră adânc și-și spuse că este liberă și independentă. Hotărârea ei de a nu se mărita cu Brent îi va aduce liniștea de care avea atât de multă nevoie.

Nu putea da uitării trecutul. Orice ar face, nu putea scăpa de amintiri.

Avusese loc, bineînțeles un proces. Ea nu participase la ședințele tribunalului, fiind prea mică. Citise însă tot ce se publicase în presă, în ciuda familiei care îi ascundea ziarele.

Făcându-și o părere despre lumea politicienilor ajunsese la concluzia că nu trebuie să se mai apropie de vreun om care se încumeta să-și ia o răspundere publică.

Perspectiva de a deveni soția președintelui țării îi redeștepta vechile coșmaruri care dispăruseră abia după câțiva ani de la moartea tatălui ei. Brent îi ceruse să revină la o viață zbuciumată, plină de riscuri și incertitudini. Dacă va fi soția lui, va trebui să aștepte îngrijorată întoarcerea lui acasă.

Avea senzația că este prinsă într-o capcană, fără nici o șansă de a se elibera de povara trecutului. Disperarea o făcea să rămână trează, în ciuda orei târzii. Trăgându-și genunchii la piept, tânăra se răsuci în pat căutând să găsească o poziție favorabilă somnului.

Frământarea o făcu să izbucnească în hohote de plâns care nu se mai terminau. Suspinele nu-i alinau suferința, iar somnul nu venea, în ciuda faptului că era frântă de oboseală. Ce viață va avea dacă va da curs cererii lui Brent? Nopțile vor fi lungi și chinuitoare iar zilele încărcate de neliniște.

Reproșurile lui Brent i se păreau justificate. Era o femeie care nu putea scăpa de trecut, teama i se aciuase în suflet și nu o lăsa să se bucure de iubire.

Începuse să se lumineze. Razele soarelui pătrundeau prin fereastră și formau pete de culoare pe podea.

Rachel se uita la buchetele de trandafiri de pe tapet. Dacă se va concentra asupra altui lucru, va sfârși prin a-l da uitării pe Brent.

Mincinoasă!

O voce interioară își bătea joc de ea. Mincinoasă, repetă aceasta. Brent era tot ce avea mai bun pe lume. Nimeni și nimic nu i-l va scoate din inimă. Oricâte șiretlicuri va folosi, nu va avea puterea de a-l îndepărta din gândurile ei.

Trebuia să admită că el făcea parte din viața ei.

Nu putea să ignore acest lucru. Ceea ce-i rămânea de făcut era să-și ia câteva zile de vacanță. Nu mai era în stare să îndure chinul de a se gândi la el.

Sosise momentul să facă o călătorie. Rachel îi telefonă lui Cassie, spunându-i că magazinul va fi închis câteva zile. După o oră, valiza era gata.

Nu era lașă și nu intenționa să fugă de răspundere. Va face o simplă călătorie. Avea nevoie de o vacanță mereu amânată. Un lucru pe care toată lumea îl va înțelege ca fiind o necesitate firească.

Cu toate acestea, de ce avea impresia că fuge de Brent?

Brent crezuse de cuviință că două zile erau suficiente. Patruzeci și opt de ore. Orice om era capabil să ia o decizie în acest răstimp.

S-o fi pierdut pe Rachel pentru totdeauna? Voia ca ea să-i devină soție și fusese insistent. În dorința de a o avea alături de el, nu luase în considerare sentimentele ei.

Nerăbdător să-i asculte vocea caldă, formă numărul ei telefon. Trebuiau să aibă o conversație lămuritoare. Zâmbea la gândul că glasul ei îi va răsuna în ureche, dar se întristă când robotul îi spuse că Rachel nu este acasă, rugându-l să lase un mesaj.

Renunță să folosească acest mijloc pentru a-i declara că o iubește. Ce ar fi putut să-i zică? Nu mă părăsi. Mi-e dor de tine. Nu pot trăi fără tine.

Niciodată în viața lui nu rugase pe cineva să-i acorde ceea ce nu-i putea da. Nici măcar când îi fusese foame nu o rugase pe mama lui să-i dea de mâncare. Răbdase tot felul de privațiuni cu stoicism, călindu-și caracterul.

Acum însă va trece peste principiile sale și o va ruga pe Rachel să-i fie soție.

Clătinând din cap, începu să se plimbe îngrijorat prin cameră. Pentru prima dată în viața lui, nu știa ce să facă. Fusese sigur că o va convinge să-i accepte propunerea. Trufia de care dăduse dovadă îl uluia. Crezuse în van că-i va îndepărta teama acumulată de-a lungul anilor.

O cunoștea pe Rachel abia de câteva săptămâni, dar ea avusese coșmaruri încă din copilărie. Știa că este iubit însă acest lucru nu era suficient. Înțelegerea era liantul relației lor. Dacă ar avea posibilitatea s-o convingă de seriozitatea propunerii sale, atunci vor fi mai apropiați și mai buni.

El îi dăruise sufletul și spiritul. Tot ce dorea era să fie înțeles. Era mâhnit că fusese refuzat, dar nutrea speranța că nu era totul pierdut.

Nu era în firea lui să se dea bătut în fața obstacolelor. Având o mare experiență de viață și știa să aleagă momentul prielnic pentru a obține tot ce-și propusese.

Fiind un om extrem de ocupat, nu-și permitea să lase problemele nerezolvate. Avea o mulțime de treburi de dus la capăt: alegătorii îi trimiteau scrisori cu diverse cereri pentru a fi soluționate, iar liderii partidului îl solicitau să se implice în tot felul de acțiuni.

Nu avea timp de pierdut cu o femeie exasperantă, chiar dacă aceasta era iubita lui.

Cu toate acestea, gândurile i se îndreptau către ea.

Zilele și le petrecea făcând rapoarte amănunțite în legătură cu situația politică din diverse regiuni ale țării, răspunzând la scrisori și pregătind campania electorală.

Nopțile însă nu reușea să ațipească, în ciuda oboselii. Singurătatea îl apăsa și rămânea treaz până în zori.

La o zi după ce-i telefonase lui Rachel, încercă din nou să discute cu ea, dar robotul îi răspunse din nou, ca o dovadă că Rachel plecase de acasă.

Ce putea însemna acest lucru? De ce fugise de el?

Mâhnirea din inimă nu-l părăsi nici în fața comisiei partidului care îl supusese unui interogatoriu amănunțit în privința vieții sale particulare.

Conducătorii partidului voiau să se asigure că aleseseră candidatul cel mai bun pentru a fi președintele țării.

Nu se punea problema ca el să fie bănuit că nu duce o viață exemplară din punct de vedere moral. Membrii comisiei nu se purtau cu menajamente, căci era vorba de prestigiul partidului. Nu le scăpa nimic, nici măcar plimbările nevinovate cu Cynthia North, o colegă din perioada când urma cursurile liceului.

Brent avusese impresia că va răspunde fără ezitări la toate întrebările referitoare la viața lui privată. Când fu rostit numele lui Rachel, tresări și se strădui să pară nepăsător, dar dădu informații vagi fără să precizeze natura relației cu această femeie. La sfârșit, cel mai în vârstă senator îl felicită, spunându-i, că poate candida cu succes la cea mai înaltă funcție din stat.

Brent începu dimineața cu o ședință de gimnastică. Sudoarea de pe frunte îi intra în ochi și el luă un prosop cu care se șterse în grabă pentru a-și relua exercițiile fizice. După câteva minute, gâfâind abandonă greutățile și se prinse de bara fixă de metal, ridicându-se pe brațe. O dată, de două ori. Mușchii i se umflaseră din pricina efortului, iar senatorul nu se lăsă bătut, continuând să facă ridicări. Nu-i păsa de oboseală. Ceea ce conta era să ajungă la zece încercări reușite.

Imediat ce numărătoarea atinse această cifră, se lungi pe saltea, cu fața în jos și începu să facă flotări.

Inima îi bătea cu putere, iar respirația întretăiată încerca să introducă în plămâni cât mai mult oxigen.

Deși trupul îi tremura, se gândea la iubita sa, refuzând să accepte înfrângerea. Acest cuvânt nu exista pentru el. Trebuia să-și schimbe tactica. Rachel avea nevoie de dragostea lui, de înțelegerea și nu de mânia lui. În loc să-i adoarmă temerile, el se înfuriase și renunțase s-o convingă că este femeia vieții lui.

Trecuse o săptămână de când o văzuse pentru ultima oară. O săptămână în care muncise din răsputeri pentru a-și demonstra sieși că nimic nu se schimbase în existența sa.

Îi era dor de Rachel. Voia s-o vadă și s-o ia în brațe, dar știa că nu poate s-o întâlnească. Singurătatea îl apăsa și-l împiedica să doarmă.

Era singur deoarece femeia pe care o îndrăgea nu îndrăznea să recunoască deschis că îl iubește.

Poate că afecțiunea ei nu fusese prea mare. Acest gând îi sfâșie inima. Era posibil ca ea să nu-l fi iubit așa de mult cum o iubea el?

Pentru a scăpa de gândurile negre, Brent se ridică de pe salteaua de vinilin și se duse în baie. Apa rece îl înfioră. Dușurile scoțiene îi dădeau întotdeauna o senzație de prospețime și de poftă de viață.

Acum apa nu mai avea același efect. Rachel nu-i ieșea din minte. Cât de plăcute fuseseră momentele când făcuse duș cu ea. Trupul ei perfect pe care șiroia apa nu putea fi ușor uitat. Chipul fin, părul roșcat lipit de piele, sânii rotunzi și tari, totul era minunat la ea. Își amintea fiecare trăsătură a feței ei. Mai mult, caracterul ei generos, intensitatea cu care trăia și se dăruia artei, bucuria de a împărtăși cu alții frumosul, zâmbetul ei cald îl emoționau ca și când Rachel ar fi fost în fața lui. Durerea din suflet spori. Ideea că pierduse o comoară nu-l părăsea nici o clipă.

Brent se șterse cu prosopul și făcu greșeala să se uite în oglindă. Privirea stranie și tristă îl înspăimântă. Toată săptămâna făcuse sport cu intenția să fie atât de obosit încât să resimtă nevoia de a se odihni când se va așeza în pat.

Din păcate, efortul fizic nu-i fusese de nici un folos. Ceva se rupsese în sufletul său.

Încercă din nou să ia legătura cu Rachel, dar același robot nesuferit îl îndemnă să lase un mesaj.

Fără să-și dea seama unde merge, pașii îl purtară spre casa lui Jeannie.

Sora lui îl primi zâmbind, observându-i mâhnirea, exclamă:

– Te-ai certat cu Rachel?

Senatorul înălță neputincios din umeri, neputând să dea vreo informație plauzibilă.

Jeannie îl încurajă cu căldură:

– Ai făcut o alegere minunată. Rachel este femeia pe care o meriți.

Brent era bucuros că aude asemenea vorbe.

– Știi unde se află iubita mea? se interesă el, sperând că sora sa aflase de plecarea lui Rachel și cunoștea locul în care aceasta se dusese.

– Nu încă. Îmi pare rău că suferi.

Compătimirea lui Jeannie nu-i făcea bine lui Brent. Nu ajunsese o victimă a dragostei neîmpărtășite. De obicei, sora sa evita să-și manifeste sentimentele pe care le nutrea față de el, dar acum ea îi spuse pe un ton blajin:

– Sunt mereu alături de tine. Aș vrea să te ajut, însă trebuie să te descurci singur.

Cuvintele își ajunseră ținta. Brent surâse, amintindu-și că Jeannie îi ridicase moralul când avusese un examen greu la fizică, pe când era în penultima clasă de liceu. Dragostea de soră îl reconforta și-i dădea speranțe.

– Alungă-ți tristețea, îl sfătui Jeannie, mângâindu-i chipul. Vreau să am o cumnată, ai înțeles? Și asta cât mai curând. Du-te și caut-o pe Rachel.

– Îți mulțumesc că mi-ai deschis ochii. Știu ce am de făcut.

Sora sa îl sărută pe obraji.

– Oricând voi fi aproape de tine, frățioare.

Brent se întoarse acasă și se pregăti de plecare. Nu putea să se concentreze asupra problemelor politice care-l asaltau fără încetare. Munca își pierduse din însemnătate, sau mai bine zis, inima lui era prea îndurerată pentru a fi în stare să-și rezolve treburile zilnice.

Fusese mânios și o lăsase pe Rachel să-l părăsească. Trecuse o săptămână și sosise vremea să acționeze. Nu se va lăsa până când nu o va găsi și o va convinge că este făcută să-i fie soție. Trebuia să-i demonstreze că aparțin unul altuia. Știuse acest lucru încă de când o întâlnise. Trebuia să-i aducă argumente hotărâtoare.

Chiar dacă prețul victoriei ar fi dureros, nu putea să dea înapoi, de la hotărârea lui. Ar putea să-și piardă locul în Senat și să nu mai candideze la postul de președinte al țării. Era totuși un preț mic față de perspectiva de a o avea pe Rachel.

O iubea.

Ar putea trăi și fără ea? Nu trecuseră treizeci și patru de ani fără ca să resimtă dorința de a se însura? Ar fi, însă, o prostie să renunțe la iubire. Niciodată nu s-ar realiza în viață, dacă Rachel n-ar fi nevasta lui.

Brent își aminti de întrevederea cu membrii Comisiei partidului. Liderii aveau încredere în el. Nu putea să-i dezamăgească, dar nu concepea să fie departe de Rachel.

Capitolul 11

În camera sa de la hotel, Rachel se uita la fotografiile pe care le purta întotdeauna cu ea.

Tatăl ei avea înfățișarea unui bărbat puternic sigur pe el, capabil să reușească atât în viața personală cât și în activitatea pusă în slujba cetățenilor. Se dăruise trup și suflet în tot ce făcuse, oferindu-i fiicei sale un model în viață.

A doua fotografie o arăta pe Rachel călare pe cal, ținută în brațe de tatăl său. Dragostea din privirea lui nu se stinsese, în ciuda timpului. Era la fel de puternică și la fel de caldă.

Tânăra puse fotografia pe masă și se apropie de fereastră. Gândurile triste nu o părăsiseră de când plecase din New York. Priveliștea din curtea hotelului nu o interesa. Amărăciunea din suflet îi accentua singurătatea.

Rachel scoase un suspin. Nimic nu putea s-o facă să uite privirea lui Brent.

Vocea lui, când blândă, când aspră îi răsuna în urechi. Senzația era atât de intensă încât părea reală și tânăra se întoarse spre ușă, ca și cum l-a zări pe Brent în carne și oase.

Nevăzând pe nimeni, închise ochii, dar își aminti de glasul lui șoptindu-i numele și declarându-i c-o iubește. Alte imagini îi reveniră în minte: Brent îmbrățișând-o, sărutând-o, iubind-o.

Cu el se simțise împlinită, dorită și fericită. Mai presus de toate conta faptul că este iubită.

Acum era singură. Îi era dor de dezmierdările senatorului. Din păcate, hotărârea ei o îndepărtase de plăcerile dragostei.

Ar fi avut altă opțiune la îndemână? Nu avea dreptul să-i ceară să renunțe la cariera politică. Îl iubea tocmai pentru că era un bărbat care se simțea răspunzător de problemele țării. Ironia sorții o făcea să-l îndrăgească pentru că el se dăruia binelui public. Era destinat să ajungă în biroul oval de la Casa Albă.

A doua zi dimineața, Rachel se trezi în zori și-și făcu valiza, apoi se urcă în mașină, îndreptându-se spre casa mamei sale din Colorado Springs. Ori de câte ori fusese dezamăgită și îndurerată, își găsise alinarea în brațele ființei care o adusese pe lume.

Ajunsă în fața casei, opri motorul și aruncă o privire în grădină. Mama sa trebăluia la straturile de flori, îndepărtând buruienile și tulpinile uscate.

Rachel trecu pe lângă sculele muncitorilor care renovau clădirea veche cumpărată cu doi ani în urmă de mama ei și strigă din depărtare:

– Mamă, am sosit.

Charlene Harris era la cincizeci și șase de ani tot atât de atrăgătoare ca în tinerețe. Cele câteva șuvițe de păr argintiu nu-i diminuau farmecul. Avea pielea întinsă și ochii albaștri care-i străluceau de energie, voință și, nu lăsa impresia că este în vârstă.

Trecuse multă vreme de când Rachel o vizitase. Amândouă știau că motivul acestei absențe se datora morții lui Willardo.

Charlene lăsă grebla în iarbă și-și desfăcu brațele, strângând-o la piept pe fiica sa, apoi o conduse în casă.

– Ce s-a întâmplat, draga mea?

– Am venit să te văd. Îmi era dor de tine, spuse Rachel, gândindu-se la anii în care locuise departe de Charlene. Mama ei se mutase din capitală în Colorado, pentru a da uitării atmosfera tensionată din lumea politică.

– Ai ceva pe suflet, nu-i așa?

Rachel nu se mai putu stăpâni și printre lacrimi, îi mărturisi povestea ei de iubire. Mama îi dădu o batistă, apoi o îmbrățișă cu căldură, legănând-o ca și cum ar fi fost o fetiță.

Tânăra își amintea de copilărie când Charlene îi alina durerea în același mod. Avea nevoie de dragostea și de înțelegerea ei, deoarece trecea printr-o mare cumpănă.

– Draga mea, aș vrea să precizăm câteva probleme.

Rachel încuviință din cap, știind că sosise vremea să afle mai multe în privința morții tatălui ei.

– După dispariția tatălui tău, continuă Charlene, te-ai depărtat de mine și-mi pare rău că nu am încercat să te reții în preajma mea.

Rachel își spuse că nu este cazul să protesteze, fiindcă mărturisirea mamei sale era lucrul cel mai important pe care voia să-l audă în acele momente.

– Am fost șocată de moartea tatălui tău, dar a trebuit să supraviețuiesc. M-am gândit în primul rând la tine. Am vrut să te protejez de insistențele ziariștilor.

– De ce nu mi-ai zis atunci de intenția ta? se interesă Rachel, curioasă să afle răspuns la una din întrebările care o frământaseră de-a lungul anilor.

– Am suferit în tăcere. Trebuia să fiu tare. Pentru tine. Erai la fel de înspăimântată ca mine. Nu puteam să-mi permit să plâng în fața ta.

– Am crezut... am crezut că nu-ți păsa, îi destăinui Rachel sentimentele care o chinuiseră în ultimii cincisprezece ani.

– Am știut ce părere ai despre atitudinea mea.

Rachel o privea uluită.

– Ai avut impresia că nu mi-am dat seama ce gândești despre mine? surâse Charlene cu tristețe. Am știut de la început ce se petrece în sufletul tău. M-am gândit mult ce trebuie să fac și am ajuns la concluzia că este mai bine să nu-mi exteriorizez suferința.

– N-am vrut să spun că nu l-ai iubit pe tata, dar mi s-a părut că ești prea... detașată de moartea lui.

– Douăzeci de ani am trăit fericită cu el. Când a murit, am crezut că voi înnebuni de durere. Numai grija față de tine m-a ținut în viață.

Ceea ce Rachel considerase că este indiferență, se dovedise a fi tărie. Mama ei avea un caracter minunat. Trecuseră mulți ani de la asasinat și acum regreta că nu înțelesese comportamentul ființei care o adusese pe lume. Judecase greșit gestul acesteia de a nu spori chinul unui copil traumatizat.

– Când am plecat de acasă pentru a deveni artistă, nu mi-ai zis nimic.

– Nu am vrut să mă opun hotărârii tale. O dată ce ți-ai ales drumul în viață, nu puteam decât să te încurajez să-ți urmezi destinul. Tatăl tău ar fi mândru să afle ce fată talentată ești. Să revenim la subiectul care te-a adus la mine. Ce fel de om este Brent?

Rachel se bucura că are ocazia să-i arate calitățile bărbatului pe care-l iubea.

– Îl vei îndrăgi, mamă, o asigură ea. Este un om minunat. Este o persoană în care poți avea încredere. M-a cerut de nevastă.

– Te temi să fii alături de el din cauza morții tatălui tău, nu-i așa?

Rachel dădu din cap, fără să poată deschide gura de emoție.

– Am fost fericită cu Willy.

– Fericită? se miră tânăra.

– Da, am cunoscut ce înseamnă iubirea. Douăzeci de ani înseamnă mult. Mai mult decât speră majoritatea oamenilor.

Rachel era din ce în ce mai surprinsă. Niciodată nu o auzise pe mama ei discutând astfel și-i părea rău că nu avusese discuția aceasta mai devreme.

– Willy ne-a iubit, adăugă Charlene.

– În cazul acesta, de ce nu a renunțat la politică? Dacă nu ar fi fost senator, acum ar fi fost în...

Rachel nu-și termină fraza. Îl iubise pe Willy, dar în sinea ei îi reproșa faptul că se expusese pericolului de a fi ucis.

– În viață, o completă mama sa. Willy a fost un om deosebit. A ales politica și s-a pus în slujba cetățenilor, militând pentru îmbunătățirea stării națiunii. S-a străduit să asigure tuturor copiilor condiții bune de trai.

Rachel recunoscu sinceră.

– Și Brent mi-a zis același lucru. Pentru el, a face bine tuturor, înseamnă a-și face datoria. Nu este de acord să renunțe la politică.

– I-ai cerut asta?

Tânăra clătină din cap. Niciodată nu ar îndrăzni să-l facă să renunțe la principiile lui și să se sacrifice pentru ea.

– Nu. Am vrut, dar am considerat că nu pot să-l împiedic să fie ceea ce este în realitate.

– Dragostea îți impune să iei hotărâri dificile, nu-i așa?

Rachel răspunse surâzând:

– Ai dreptate, mamă.

Mama ei schiță un zâmbet.

– Tatăl tău obișnuia să spună că îi place cel mai mult să fie soț și tată.

– M-am simțit ocrotită de dragostea lui.

Charlene își scoase verigheta din deget și i-o dădu fiicei sale.

– Citește, te rog, ce scrie pe ea.

Rachel rosti emoționată:

– Iubitei mele care va fi o mamă desăvârșită.

Nu avea vreo îndoială că Willy făcuse cea mai bună alegere. Alte femei nu se preocupă suficient de casă și de soț, dar Charlene fusese o gospodină care își iubise mult soțul. Tânăra regreta că nu beneficiase de căldura maternă.

Își amintea că părinții ei se înțeleseseră bine. Deși Willy era plecat mereu, când se întorcea acasă, toată lumea era bucuroasă.

Rachel adăugă în șoaptă:

– Brent mi-a declarat că este convins că locul lui este în politică.

– Este un om bun.

– Așa e, zise tânăra cu convingere în glas. Brent este o persoană cu simț civic. Ca tata.

– Îl iubești, nu-i așa? o întrebă mama ei.

– Din toată inima, afirmă Rachel. Îl voi îndrăgi până la moarte.

– Dacă i se întâmplă ceva, ești mai liniștită că nu ești soția lui?

Să i se întâmple ceva lui Brent? Acest gând o înfioră.

– Nu mă simt mai calmă decât în momentele când sunt cu el.

Orice problemă care îl afecta pe Brent o afecta și pe ea. Erau făcuți unul pentru altul. Inima ei îi aparținea pentru totdeauna lui Brent.

– În cazul acesta, de ce nu profiți de viață? Pentru nimic în lume nu aș fi renunțat la anii petrecuți alături de tatăl său.

Charlene avea lacrimi în ochi, dar nu încercă să și le șteargă.

Rachel îi era recunoscătoare pentru mărturisirea sinceră care îi lămurise multe lucruri.

– Tatăl tău și cu mine nu ți-am spus vreodată că trebuie să renunți la dorințele tale. Nu se cade să-ți fie teamă de fericire.

Rachel simți că se înroșește în obraji. Toată viața fusese mândră de curajul ei și de voința care o ajutaseră să treacă peste orice obstacol.

– Dacă ești sigură de sentimentele tale, nu ezita și mărturisește-i lui Brent ce este în inima ta.

Rachel se lupta cu temerile sale, știind că dragostea este mai presus de toate lucrurile de pe pământ. Nimic nu avea valoare pentru ea, în afară de iubirea pentru Brent.

– Îl iubesc, mamă, declară ea.

– Dacă asta este ce simți pentru el, știi ce ai de făcut nu-i așa?

– Da.

Răspunsul simplu o ului chiar pe Rachel. De ce ezitase și-l refuzase pe Brent? Îl iubea și el o iubea la rândul lui. Îl făcuse oare să-i pară rău că o cunoscuse, încăpățânându-se să nu uite trecutul pentru a-și urma menirea în viață?

De fapt, nu făcuse decât să-și întunece prezentul cu teama pe care o încercase cu multă vreme în urmă.

– Îți mulțumesc, mamă, că m-ai ajutat să-mi dau seama de pasul pe care trebuie să-l fac.

– Să mergem în bucătărie. Cred că ți-e foame. După ce te vei odihni, vei avea puterea să te întorci la New York.

A doua zi, Rachel se trezi înainte de răsăritul soarelui. Înainte de plecare, îi promise mamei sale:

– Îți voi telefona.

Charlene o îmbrățișă cu dragoste.

– Transmite-i lui Brent urările mele de bine. Mă bucur că va fi soțul tău.

– Îi voi spune cât de bună ești.

Tânăra apăsă pedala de accelerație, fără să se gândească la pericole. Voia să ajungă cât mai repede acasă.

Imaginile plăcute cu Brent îi reveniră în minte. Îl revedea ținând în mână un cornet de înghețată și în cealaltă o farfurie cu friptură, sau râzând în timp ce o ajuta să spele vasele. Firește că era mișcată mai ales de clipele când el o ținea în brațe, privind-o cu pasiune. Mâinile lui puternice puteau fi blânde și calde.

Alte imagini o înfățișau mulțumită și liniștită. Toate se amestecau și dispăreau pentru a face loc unei scene mult așteptate: Brent mărturisindu-i că o iubește și că îi cere să fie soția lui.

Rachel se ruga ca să nu fie prea târziu pentru a-i da un răspuns favorabil.

Se întorcea cu speranțe acasă. Inima ei aparținea lui Brent încă de când îl întâlnise. Unde era el, se aflau și gândurile ei. Casa ei era acolo unde locuia el.

Brent era tot ce-și dorise din adolescență. Învățase că dragostea nu apare când vrei și că nici nu-ți oferă garanții de fidelitate. Singura ei certitudine era că vrea să-și petreacă restul vieții cu bărbatul iubit. Un an sau o sută, ceea ce conta

era să fie cu el. Era nerăbdătoare să împartă cu el și binele și răul. Va ști să fie fericită, chiar cu prețul de a se lupta cu teama din sufletul ei.

Se făcuse miezul nopții când opri motorul în dreptul atelierului ei și regretă că este prea târziu pentru a-i telefona lui Brent.

Neputând să se culce, se așeză la masa de lucru. Pe drum, își imaginase o nouă statuetă. Fără să aibă nevoie de schițe și de încercări pentru potrivirea culorilor, Rachel modela sticla cu o pricepere uluitoare. Era cea mai bună operă a ei. Era un cadou pentru bărbatul iubit.

Rachel lucră cu pasiune, fară să țină seama de focul care îi arse pielea mâinii în momentul când se grăbi să scoată statueta din cuptor. Oboseala nu putea s-o copleșească. Trebuia să-și termine opera.

Tânăra se uită îndelung la piesa din sticlă care părea că emană o vrajă neobișnuită. Foc și gheață. Dorință și durere. Obsesie și suferință. Mai presus de toate, iubire. Acestea erau sentimentele pe care i le iscase Brent în inimă.

Rachel era mândră că statueta inspirată din dragostea lui Brent, era cea mai bună din toate pe care le făcuse până atunci. Era simplu să constate că forța de creație izvora din inima ei iubitoare.

Instinctul, mai degrabă decât speranța, îi îndreptă pașii lui Brent spre atelierul lui Rachel. Aici avu surpriza s-o zărească prin fereastră, trebăluind la cuptor.

O emoție vie îi cuprinse sufletul. O vedea pe iubita sa și acest lucru îi era suficient pentru a-și îndepărta incertitudinea care îi întunecase ultimele zile.

Mulțumit că o regăsise o privea îndelung. Sudoarea îi curgea pe obraji, iar părul roșcat și cârlionțat părea o flacără neobosită. Tânăra purta jeanși decolorați și o bluză pătată.

Era frumoasă. Avea intuiția că această femeie minunată va fi a lui.

Mâinile ei de artistă se mișcau cu repeziciune. Buzele i se rotunjiseră într-o grimasă de insatisfacție că statueta pe care o lucra nu era perfectă. Se putea ca activitatea creatoare să ducă la acumularea unei tensiuni lăuntrice ce aștepta să fie exteriorizată printr-o exclamație de ciudă.

Tânăra scoase statueta din cuptor și o puse pe un suport aflat pe masa de alături, apoi să răsuci pe călcâie și-l privi pe Brent. Zâmbetul care înflori pe buzele ei era timid, dar Brent nu se înșela spunându-și că Rachel îl iubește.

Cei doi stătură nemișcați câteva clipe. Cine va face primul pas, el sau ea? Nu avea nici o importanță cine va avea inițiativa. Iubirea îi apropia și fiecare era conștient de aceasta.

Fiecare ardea de nerăbdare să vorbească.

Fiecare voia să-l mângâie pe celălalt.

Brent rezolvă dilema, intrând în atelier și cuprinzând-o pe Rachel în brațe. O strângea la piept cu o pasiune sinceră, de parcă avea de gând să nu o mai lase să fie departe de el.

O mângâie pe păr, pe obraji și pe umeri, pentru a se convinge că ea există aievea și nu este o nălucă. Buzele îi cuprinsese gura. Ii dusese dorul și era însetat de iubire.

Peste câteva clipe, Rachel se desprinse din îmbrățișare și începu să-i relateze discuția cu mama ei, vrând să-i arate ce însemnătate avusese călătoria pentru hotărârea pe care trebuia s-o ia.

– Eu...

– Te rog, o întrerupse Brent. Am ceva să-ți spun și vreau să mă asculți cu atenție.

– Dacă nu ai priceput...

– Ceea ce am înțeles în aceste zile când ai fost departe, este că te iubesc și că mă iubești. Vreau să fii soția mea, să avem copii și nepoți cu păr roșcat și ochi căprui. Vreau să-i înveți cum se topește sticla și este turnată în forme armonioase. Vreau să ne făurim planuri de viitor. Te rog să-mi spui dacă ești de acord cu propunerile mele.

– Desigur.

Ea rostise cuvântul, astfel că Brent insistă:

– Repetă ce-ai zis.

– Sunt de acord cu tot ce mi-ai propus. Cu voce tare adăugă:

– Te iubesc.

Brent îi cuprinse mâinile într-ale sale.

– M-am gândit la toate necazurile care s-ar putea să ți se întâmple, zise Rachel. Este posibil să fii ucis de gloanțele unui descreierat.

Brent încercă să protesteze, dar tânăra se grăbi să declare:

– Este posibil ca și eu să-mi ard degetele, sau să mă cufund într-un somn adânc din care să nu mă trezesc. Accidentele nu pot fi prevăzute.

Brent zâmbi ușurat.

– Aș putea fi doborât la pământ de un ciclist neatent. Nu există nici o certitudine pe lume, în afară de un singur lucru.

– Care anume?

Brent o atrase către el, punându-și mâinile pe coapsele ei. Dorința de a face dragoste era atât de intensă, încât fu nevoit să facă apel la toată voința sa pentru a se abține.

– Asta, rosti el încet, sărutând-o. Te iubesc. Orice s-ar întâmpla, iubirea mea nu se va schimba. Niciodată.

Brent o sărută din nou cu pasiune, fiind sigur că ar face orice pentru ca ea să fie fericită.

– M-am gândit că aș putea să-mi deschid un birou de avocatură sau să predau dreptul la facultate. Voi alege o universitate de prestigiu. Mă voi interesa chiar în această săptămână ce posturi sunt libere. Nu crezi că voi arăta impunător în sacou cu pătrățele și cu țigara de foi în colțul gurii?

Brent nu glumea. Pentru Rachel era în stare de orice. Se convinsese în ultimile săptămâni că ar face orice sacrificiu numai să fie cu ea. Fără dânsa, existența i se părea searbădă. Nimic din ce ar realiza în viață nu ar avea valoare fără iubirea ei.

Pe moment, tânăra își imagină, cum ar fi să ducă o viață obișnuită cu el, una fără ziariști și pericole oricând posibile. Sâmbăta ar urmări programele însemnate de la televizor, iar duminică dimineața ar citi revistele de modă.

Nu avea dreptul să-l lipsească pe iubitul ei de ceea ce-l pasiona: munca în favoarea obștii, cu voioșie își aduse aminte că trebuie să se elibereze de fantomele trecutului pentru a-și croi un viitor fericit.

– Știu că ești interesat de campania prezidențială. Visul tău este să conduci destinele acestei țări. Ești menit pentru funcția de președinte.

– Tu ești destinul meu, susținu Brent dezmierdându-i chipul drăgăstos. Ești tot ce mi-am dorit. Voi fi fericit numai dacă îmi voi petrece restul vieții cu tine, la bine și la rău.

Rachel îl iubea la fel de tare și voia ca el să se împlinească pe plan politic.

– Ai uitat un lucru important, dragul meu. Te iubesc, nu pentru că ai putea fi profesor ori avocat. Te iubesc așa cum

ești. Ești omul cel mai corect pe care l-am cunoscut în toată viața mea. Nu am dreptul să-ți cer să-ți schimbi firea, adăugă tânăra mângâindu-l la rândul ei pe obraji. Nu-ți promit că voi fi o soție perfectă pentru un politician. N-am pretenția să renunți la cariera ta. Tot ce pot să afirm este să te iubesc.

– Nu-mi doresc nimic altceva, exclamă Brent bucuros.

Sărutarea lui îi alina suferința pricinuită de trecut și de prezentul incert. O sărutare care constituia o promisiune de viitor. Vor avea cu siguranță un viitor comun – și copii și nepoți. Vor forma o mare familie. Asta era tot ce-și dorea. Vor îmbătrâni împreună. Se vor bucura și vor suferi.

Brent se gândea că viitorul nu va fi întunecat. Vor reuși să depășească greutățile vieții deoarece amândoi aveau o voință puternică. Erau siguri pe dragostea lor și puteau să-și imagineze cum vor arăta peste câțiva ani.

– Rachel, ești tot ce mi-am dorit pe lume, șopti el.

– Acum îți aparțin, murmură tânăra. Acum și pentru totdeauna.

Sfârșit